

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

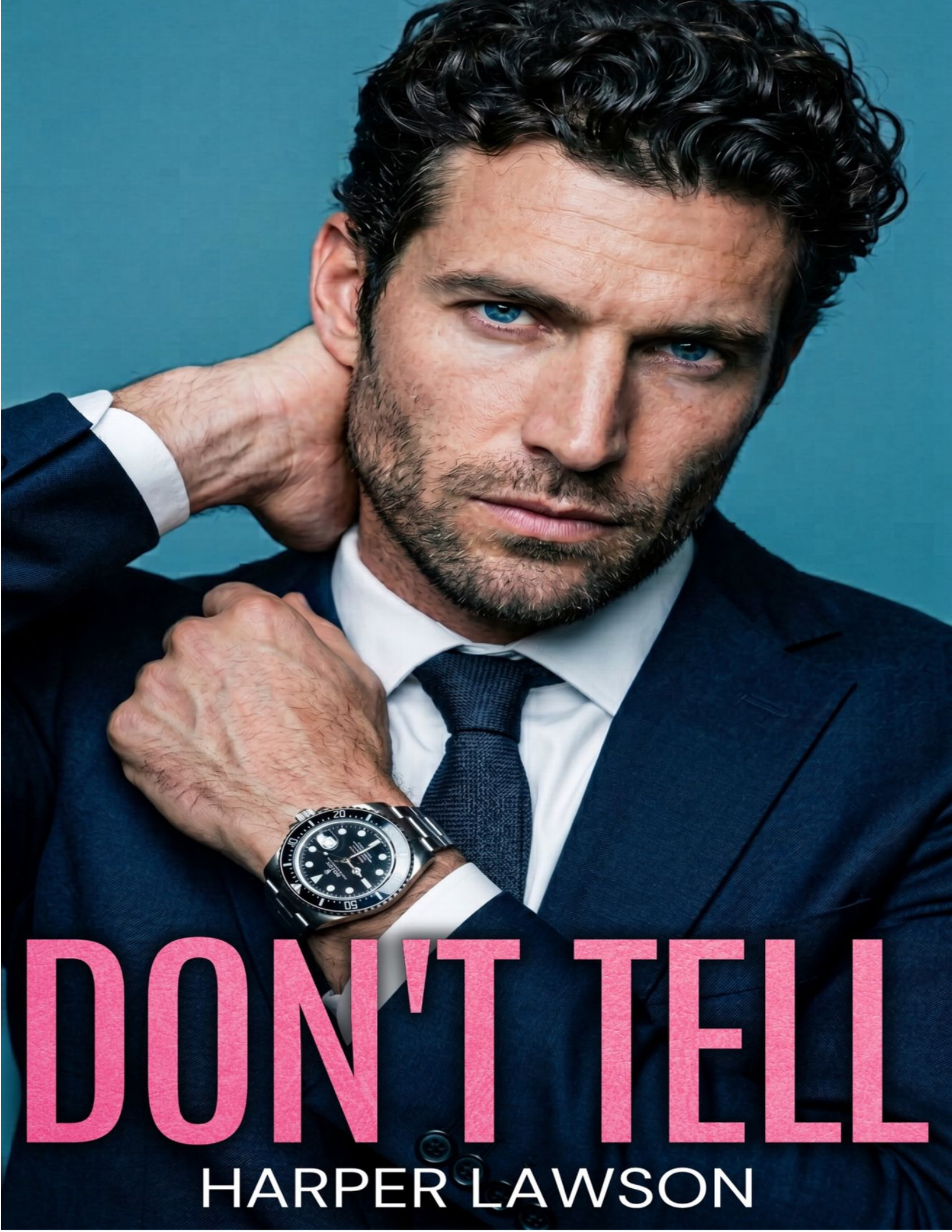
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DON'T TELL

HARPER LAWSON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

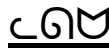
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Sakin Söyleme

Küçük Sırrımızı

Birinci Kitap

Harper Lawson

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır.

Gerçekte yaşamış veya yaşamakta olan kişilerle ya da olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2026 Harper Lawson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntemle çoğaltılamaz; kitap incelemelerinde kısa alıntılarının kullanılması hariçtir.

Küçük Sırrımız

Okuma Sırası

- 1. Sakın Söyleme**
- 2. Gitme**

İçindekiler

1. [Suzanne](#)
2. [Cade](#)
3. [Suzanne](#)
4. [Cade](#)
5. [Suzanne](#)
6. [Cade](#)
7. [Suzanne](#)
8. [Cade](#)
9. [Suzanne](#)
10. [Cade](#)
11. [Suzanne](#)
12. [Cade](#)
13. [Suzanne](#)
14. [Cade](#)
15. [Suzanne](#)
16. [Cade](#)
17. [Suzanne](#)
18. [Suzanne](#)
19. [Cade](#)
20. [Suzanne](#)
21. [Cade](#)
22. [Suzanne](#)
23. [Cade](#)

[Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

1. Suzanne

"Geç kaldın."

Roger Tate, otelin personel girişinin önünde durmuş, yolumu kesiyor. Dudakları ince bir çizgiye büzülmüş, koyu renkli gözleri kısılmış ve kolları göğsünde kavuşturulmuş. Gözlerimi devirme isteğine direnerek kol saatime bakıyorum.

Bu aksesuar için uygun terim, zar zor çalışan bir saatin takılı olduğu kahverengi bir ip olurdu. Uzun ibrenin hareket ettiğini görünce, saatin bugün çalıştığını anlamakla kalmadım, aynı zamanda beş dakika erken geldiğimi de anladım.

Roger'ın bakışlarına karşılık veriyorum. "Saat 7:45. Vardiyamın başlamasına daha on beş dakika var."

"Bu bir mazeret değil." Gözlüklerini düzeltirken kaşlarını daha da çatıyor. "Burası saygın bir işletme. Bir saat önce burada olmalıydın. Konuklar ne düşünür..."

Gözlerim onun kel, terli kafasına kayar. Kafamı eğip neden bu kadar parlak olduğunu merak ederim. Kafasında güneşin yansımasını resmen görebiliyorum. Roger, bu kadar küçük bir adam için endişe verici bir öfkeye sahiptir. Her zaman bir şeyden rahatsız gibi görünür. Burada beş yıl çalıştıktan sonra, onun saçmalamalarına izin vermenin onu susturmanın en hızlı yolu olduğunu çabucak anladım.

"...ve zamanında gelmelisin. Her zaman."

Başımı sallıyorum. "Tamam. Artık girebilir miyim?"

Gözünün ucuyla bana kötü bir bakış atıyor ama kenara çekiliyor. Cresswell otele girerken ona bakmıyorum. Ve tam da beklediğim gibi, her iki elinde birer fincan kahveyle birkaç metre ötede duran Carmen dışında koridor neredeyse bomboş.

Tanrı onu korusun.

"Günaydın!!!" diye sesleniyor bana yaklaşırken. Carmen'in yüzü, aklından geçen her düşünceyi açıkça yansıtıyor. Yuvarlak yanakları, beyni henüz farkına varmadan gülümsemeye başlayan ağzı. Bugün saçları, üç tane toka ve inançla bir arada tutulan bir topuz halinde. Dün izinliydi ve tüm vücudu bunu haykırıyor.

"Roger sana zor anlar yaşattı mı?" "Ne zaman yaşatmadı ki?"

Bana bir fincan uzatıyor.

"Teşekkürler."

Çantamdaki telefonum titriyor. Muhtemelen Renée arıyor — ya da annem. Telefonu almak için elimi uzatıyorum, sonra fikrimi değiştirip soyunma odasında bakmaya karar veriyorum, tercihen Carmen gittikten sonra.

Carmen'e karşı bir şeyim olduğu için değil. Sadece özel hayatımı işten ayrı tutmayı seviyorum. Böylesi daha iyi. Sınırlar ve sınırlamalar kalıyor.

Soyunma odasına girerken kalçamı kalçasıyla hafifçe itti. Çantamı dolabıma bıraktım, üniformamı aldım ve odanın bir köşesine geçip üstümü değiştirdim. Siyah pantolonumu ve mavi bluzumu giydim. Elimizi uzattım, kıvrık saçlarımı bir topuz haline getirdim ve bileğimdeki lastikle sabitledim.

"Hazır mısınız?"

Carmen'in sorduğunu duyuyorum. Beni henüz göremese de başımı sallıyorum ve dolabıma dönüyorum. Her sabah yaptığım gibi, kıyafetlerimi o küçük alana koyuyorum, çantamdan telefonumu ve eskiz defterimi çıkarıyorum, sonra dolabı kapatıyorum.

Dün gecedan beri kafamda bir görüntü var. Görüntüden çok bir anı. Marguerite ile ilgili en sevdiğim anılardan biri. Bana ilk kez kurabiye yapmayı öğrettiği zamandı. Benimle birlikte kurabiye hamurunu karıştırdı ve birlikte fırına koyduk. Sonra son kısmı bana emanet ettiğini söyledi.

Yanlış yapmaktan o kadar korkmuştum ki, kurabiyeleri fırında çok uzun süre bıraktım. Sonunda bir tabak taş gibi sert kurabiye pişirdim. Ama Marguerite aldırmadı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kurabiyeleri yedi.

O gülümsemeyi hâlâ hatırlıyorum. Ve bugün, fırsatını bulduğumda onu çizeceğim.

"Yountville'deki o bara gittim." Tam zamanında dönüp Carmen'in kaşlarını kaldırdığını görüyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. Henüz bir şey söylemiyorum çünkü bana anlatacağını biliyorum. "Sen gelmeyi ısrarla reddettiğin için kendim bir bakayım dedim."

"Reddetmedim Carmen," diyorum, temizlik ofisine doğru ilerlerken. "Yapmam gereken bazı resimler vardı."

"Benim de bakmam gereken çocuklarım var, ama bu beni durdurmadı."

Cebimdeki telefonum yine titriyor. Kendime bir tokat atmak istiyorum. Soyunma odasında kontrol etmeyi tamamen unutmuşum. Elim cebime uzanıyor —

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Ellerimi hemen çektim. Roger, hizmet masasının yanında durmuş, kaşlarını çatmış, elinde programı sıkıca tutuyordu. "Temizleyecek odalarınız yok mu?"

"Sana da günaydın, Roger. Programı paylaşır paylaşmaz yola çıkacağız." Carmen, elindeki klipboardu işaret ediyor. "Tabii herhangi bir nedenle onu kendine saklamak istemiyorsan."

İçimden gülümsüyorum. Carmen, Roger'ın hiçbir şeyden paçayı sıyırmasına izin vermez. Bazen onun gibi olmak isterdim — kendimi savunmayı bilmek isterdim. Ama onun bencil bir anneyle uğraşmak zorunda kaldığını sanmıyorum. Özgüveninin yerle bir edildiğini ve bunun sonucunda kendine güvenini kaybettiğini sanmıyorum.

Roger homurdanır. Minik parmağını bana doğru uzatır. "Jenkins. Sonoma süiti senin. Derinlemesine temizlenmesi gerekiyor. Saat 10:00'a kadar bitirmiş ol."

"Peki, Roger."

"612 numara kahvaltısı için şimdiden iki kez aradı." "Evet, Roger."

"Peki ya benim için?" Carmen'in sorduğunu duyuyorum.

Roger yine homurdanıyor. "714 ve 715 numaralı odalar senin. İkisi de derinlemesine temizlenmeli."

"Anladım."

Lobinin karşısında, Frank Delaney, bir yığın gece notuyla ve her sabahki aynı duruşuyla konsiyerj masasında duruyor — elleri masanın üzerine düz bir şekilde, omuzları dik, gri saçları

. Başını kaldırıyor. Başını sallıyor. Bu, bugün alacağım en sıcak karşılama.

"Jenkins." Yine Roger, gerekenden daha yüksek sesle. "Dinliyor muyuz?"

"Sonoma Süiti, altı-on iki, sekiz-on dört." Bir bahsi kazanmış gibi gülümsüyor.

Kağıdı alıyorum. Koridordan ilerlerken, malzeme dolabının önünde durup arabayı dolduruyorum — çamaşır suyu, mikrofiber bezler, kağıtlara sarılmış temiz çarşaflar, yönetimin konukların koklayabileceğini düşündüğü iki şişe lavanta spreyi. Eskiz defterimi, yedek temizlik bezlerinin altına, kaymaması için yan rayın arasına sıkıştırarak arabaya koyuyorum.

Sonoma süitine giden asansörde telefonum üçüncü kez çalar. Sonunda yalnız kalınca, onu cebimden çıkarırım. Ekranı dokunurum ve o tanıdık numaradan gelen sayısız arama ve cevapsız aramayı görünce parmaklarım anında donar — annem.

Bir zamanlar kaydetmiştim. Üniversite fonlarım kaybolduktan sonra silmiştim, ama onun numarası olduğunu biliyorum. Ondan her zaman haber almam, ama aldığımda, hiçbir zaman iyi bir şey olmaz.

Mesajlar bana bakıyor. Onlarla ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum. Muhtemelen sileceğim. Ama sağduyuma aykırı olarak, mesajlardan birine tıklayıp okuyorum.

BİLİNMEYEN NUMARA

Paran olduğunu biliyorum, Suzanne. Sakın anneni görmezden gelme.

Telefonumu kapatırken ellerim titriyor. Cihazı cebime atıyorum. Ondan tek kuruş bile almayacağım. Ona en son para verdiğimde, ölmek üzere olduğunu sanmışım. Bana acıklı bir hikaye anlatarak gelmiş ve göğsünde bir yumru olduğunu, bazı testler için paraya ihtiyacı olduğunu söylemişti.

O ayki tüm kazancımı, bahşişler dahil, biriktirip ona vermiştim. Ama sonra parayı erkek arkadaşıyla Meksika'ya seyahate harcadığını öğrendim. Zaten ondan ne bekleyebilirim ki? Bunca yıl sonra annemin beni seveceğini mi? Aptal. O seni sevmiyor.

Senden hoşlanmıyor bile. Onun için bir araçsın. Hepsi bu.

Sonoma süitini temizlemek fazla zamanımı almadı. Kuyruklu piyanonun üzerinde kusmuk vardı ama dürüst olmak gerekirse, çok daha kötüsünü de gördüm. Otelde çalışırken pek çok şey görüyorsunuz. İş toplantısı bahanesiyle eşlerini aldatan erkekler. Havuz görevlisiyle eşlerini aldatan ya da sadece aldıkları yığınla ayakkabıyı saklamak için buraya gelen eşler.

Kendimi bir sır saklayıcı olarak görüyorum. Bir şeyler görüyorum, ama asla onlardan bahsetmiyorum. Bunun için para alıyorum.

612 numaralı odanın önünde durup kapıyı çaldım. Kapı açıldı ve yüzü kıpkırmızı bir adam ortaya çıktı. Üzerinde bornoz vardı ve beni gördüğüne pek de memnun görünmüyordu. Onu suçlamıyorum. Kusmuğu temizledikten sonra nasıl göründüğümü tahmin edebiliyorum.

"Geç kaldınız."

"Özür dilerim, efendim."

Kollarını kavuşturur. "Kahvaltım soğumuş ve iğrenç. Bunu nasıl düzelteceksin?"

"Hemen taze bir sipariş göndereceğim." "Karım çok kızgın."

"Çok üzgünüm, efendim."

Beni baştan aşağı süzer. "Daha fazla gülümseyebilirdin."

Gülümsüyorum ve arabamı onun kaburgalarına çarpmak istiyorum. Bu beni çok daha iyi hissettiriyor. Tam o sırada o kapıyı yüzüme çarpıyor ve ben de derin bir nefes alıyorum.

Asansörde gülümsememi bırakıyorum. Kapılar fırçalanmış çelikten. Arkama bakan kadın, temizlik üniforması giymiş, koyu renk saçlarını alçak bir topuz yapmış ve elinde, aldığını hatırlamadığı bir tepsiyi tutuyor. Gözlerini benden ayırmadan bakıyor.

Sekiz on dört, farklı bir aşılanma. Kapıyı açan kadın telefonla konuşuyor ve konuşmaya devam ediyor. Bana bakmadan içeri girmem için el sallıyor. Pencereden bara, oradan da geriye doğru volta atıyor, hattın diğer ucundaki kişiye başka birinin başarısızlığını anlatıyor. On beş dakika boyunca yatağını topluyor ve havlularını değiştiriyorum. Yüzüme bakmıyor. Altı gündür süiti temizliyorum ve bir kez bile bakmadı.

İşimi bitirince kapının yanında duruyorum. "Başka bir şey var mı, hanımefendi?"

Dönmeden elini sallıyor.

Servis masasına döndüğümde, Roger kollarını göğsünde kavuşturmuş, ağzını ince bir çizgiye büzmüş. "612'den yine aradılar. Yedek kahvaltı geç kalmış. Sen bizzat geri gideceksin. Tekrar özür dileyeceksin. Bu katta dikkatsiz kızlar çalışmaz. Değiştirilebilir personel tutmayız. Bu pozisyona sahip olduğun için minnettar olmalısın."

O kadar yüksek sesle söylüyor ki, yanından geçen iki temizlik görevlisi başlarını çevirip hemen geri dönüyor. 1,5 metre uzakta arabasını yeniden dolduran Carmen, burnundan hafif bir ses çıkarıyor. Roger bunu duymuyor.

İkinci tepsiyi alıyorum.

612 numaralı odaya tekrar kapıyı çaldığımda, kapıyı açan adam karısına bir şey söylüyordu. Konuşmasını kesmedi. Tepsiyi aldı. Ben arkamı dönüp giderken, "Hizmetinizi web sitesinde değerlendireceğim," dedi.

"Elbette, efendim."

Aşağıya inen asansör boş. Sırtımı duvara dayayıp, bodrum katına inmek için geçmem gereken dört kat boyunca gözlerimi kapatıyorum. Ağlamıyorum. Vaktim yok.

Arabayı asansörden çıkarırken çağrı cihazım çalar.

Dökülme — yer altı 2. kat. C bölümü.

İç çekiyorum. Midem öfkeyle guruluyor. *Doğru. Yemek. Bu felaketten sonra yemek için bir mola vereceğim.* Asansörle garaja iniyorum. Soğuk beton ve bayat benzin kokuyor. Koku ve acı veren açlık, başımı döndürüyor. Bunu bir kenara itip ilerlemeye devam ediyorum.

Floresan ışıkların rahatsız edici titremesi her şeyi hastalıklı gösteriyor. Bir bez ve bir şişe yağ çözücüyle lacivert bir sedanın yanında çömeliyorum ve dökme zeminin iki levhası arasındaki derzden bir leke çıkarmaya çalışıyorum. Yedi dakika sürüyor.

Sonunda ayağa kalkıyorum. Midem yine gurulduyor. Arabaları arasındaki dar geçitten arabamı geri itiyorum.

Paspasın sapı takılıyor. Ses küçük ama kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek.

Tanrım, lütfen, hayır.

Arabayı geri çekebilmeden önce sap, arka çamurluğun 10 cm boyunca sürüklendi ve eğilip baktığımda, boyada tırnak uzunluğunda ince bir çizik olduğunu gördüm.

Soğukta hareketsizce duruyorum. Çağrı cihazım yine çalışıyor.

Jenkins! Servis ofisi. Hemen.

Ben kapıyı kapatmadan önce Roger masasında oturmuş, monitörü bana doğru çevirmiş. Ekran, tek bir pikseli karede durmuş. Ben. El arabası. Paspas sapı, siyah bir Aston Martin'in yan tarafına değiyor.

Yutkunuyorum. Mahvoldum.

"Ne gördüğümü söyle bana, Suzanne." "Zaten biliyorsun."

"Senden duymak istiyorum."

Kulağının arkasına kalemini sıkıştırmış, ağzı sıkı ve vardiyaya başladığından beri bunu beklediğini görebiliyorum.

"Bir misafirin arabasını çizdim."

"Seni düzelteyim, Jenkins." Ekranı işaret ediyor. "Bay Nightingale'in arabasını çizdin. Onun birimine atandın, yani onun nasıl bir adam olduğunu biliyorsun."

Ben pek bir şey bilmiyorum. Etrafta pek eşya bırakmaz. Tek bildiğim, deli gibi zengin olduğu.

"Ve bugün oraya gitmen gerekmiyor muydu? Odasının temizliği gecikmiş durumda." Cevap vermiyorum. Roger sandalyesine yaslanıyor ve parmaklarını başının arkasında birleştiriyor. "Yukarı çıkacaksın. Kapıyı çalacaksın. Kişisel olarak, yüz yüze özür dileyeceksin ve Tanrı'ya onun bağışlayıcı biri olması için dua edeceksin."

Midem düğümlenir. "Roger..."

"Ya da dolabını boşaltabilirsin."

Roger'ın yüzü asık, ama gülümsemeye başladığını hissedebiliyorum. Benden kurtulmak istiyordu ve bu, bunu yapması için mükemmel bir fırsat. Benden kurtulsa bile, bunu yüzünde bir gülümsemeyle yapmasına izin verirsem yazıklar olsun bana.

Cevap vermiyorum. Arkanı dönüp kapıyı iterek açıyorum.

Arkamdan, "Gülümsemeye çalış," diyor.

Penthouse asansörü için anahtar kart gerekiyor. Benimki çalışıyor çünkü penthouse bana tahsis edilen dairelerden biri ve adam check-in yaptığından beri öyle. Üç hafta içinde sekiz kez temizledim. Onunla hiç tanışmadım. Ben geldiğimde süit her zaman boş oluyor.

Kart okuyucu yeşil ışık yakıyor. Kapılar, beyaz duvarlı ve kimsenin hiç oturmadığı tek bir sandalyenin bulunduğu özel bir antreye açılıyor.

Kapıyı
çalıştırı
m.

Ses yok.

Tekrar kapıyı
çalıştırıyorum.

Yok.

Omuz silkip ana anahtarı kullanıyorum.

Oda loş. Saat 11:00'da perdeler çekilmiş. Hava çok durgun — duş akmıyor, açık pencereden klima esintisi gelmiyor. Mutfağı geçip çalışma odasına giriyorum. Duvar kasası masanın arkasında. Üst köşesinde küçük yeşil bir ışık olması gerekiyor.

Işık sönük. Kapı bir santim kadar aralık.

Ona doğru yürüyorum. Dokunmuyorum. Eğilip içine bakıyorum. Boş.

Güvenliği aramam gerekir, ama aramıyorum. Kararımı vermeden önce elim çoktan yatak odasının kapısına doğru uzanıyor. Bir an için görüş alanımın kenarları bulanıklaşıyor. Kafamı sallıyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Yataktaki adam çıplak.

Gözlerimi ovuşturup tekrar bakıyorum. Kesinlikle doğduğu günkü kadar çıplak.

Sol bileği, başının üzerindeki demir çerçeveye kelepçelenmiş. Sağ eli serbest. Çarşaf yok. Onu buraya yerleştiren kişi, onu mahremiyetini koruyacak şekilde yerleştirmemiş.

Gözlerimiz buluşuyor. Gözleri fırtınalı bir gece gibi gri. 814 numaralı odadaki kadının gözleri gibi benden kayıp gitmiyorlar.

. Orada kalıyor.

Hemen başka yere bakıyorum. Bu çok garip, hatta son derece tuhaf. Odaya göz gezdiriyorum ve hemen komodinin üzerinde anahtarı görüyorum. Ulaşamayacağı kadar uzakta, ama ona bakabileceği kadar yakın.

Huh... bu kesinlikle tuhaf. Belki de bu bir tür fetiş ya da ters giden bir ön sevişmedir. Belki de kız arkadaşı ya da karısı onun aldattığını öğrenmiş ve bu şekilde intikam almaya karar vermiştir. Bu en makul açıklama.

Önce eline bakıyorum. Titriyor değil. Kelepçeye karşı direndiği için parmak eklemleri morarmış.

Yüzüne tekrar bakıyorum. Vücudunun geri kalanına bakmıyorum. Bana gülümsüyor. Uzun, koyu renkli saçları yüzüne yayılmış, güçlü, köşeli çenesini ortaya çıkarmış. Gözlerimi başka yere çeviriyorum. Hâlâ tuhaf.

Komodine doğru yürüyorum. O anda yan tarafta küçük bir kasa fark ediyorum, açık ve boş. Tüm teorilerim yanlış olabilir. Bu her ne ise... ben bu işin bir parçası olmak istemiyorum.

Anahtarı alıyorum. Ona dokunmadan üzerine eğiliyorum ve kelepçeyi açıyorum. Metal, yumuşak bir tıklama sesiyle açılıyor. Kolunu yavaşça aşağı indirip ovuşturuyor. Geri çekiliyorum. Anahtarı, sağ elinin ulaşabileceği bir yere, yorganın üzerine koyuyorum.

Dönüp gitmek üzereyim.

"Adın ne?" Sesi beklediğimden daha alçak. Uzun süredir konuşmadığı için biraz pürüzlü.

Kapının eşiğinde duruyorum. Arkanı dönmüyorum. "Suzanne."

"Suzanne." Sanki çeşitli açılardan dener gibi dikkatlice söylüyor. "Buraya gel."

Hareket

etmiyorum.

"Lütfen."

Dönüyorum.

Üzerini örtmemiş. Şimdi başlığa yaslanmış oturuyor, diğer eliyle bileğini ovuşturuyor ve gözleri yüzümden ayrılmıyor. Yatağa doğru yürüyorum. Ondaki bir kol mesafesi uzaklıkta duruyorum.

"Daha yakın."

Bir adım atıyorum.

"Eğil."

Eğiliyorum

Sandal ağacı, pahalı bir parfümün sıcak alkolü ve altında sadece uyku ve ten kokusu var. Konuştuğunda nefesi kulak deliğime dokunuyor.

"Suzanne," diye fısıldıyor.

Hafifçe titriyorum. O söylediğinde ismim farklı geliyor. Hoşuma gidiyor. Tekrar söylemesini istiyorum.

Sonra sırtıyor. "Suzanne, sır tutabilir misin?"

2. Cade

Güzel, kapı açıldığında aklıma gelen ikinci düşünce bu. İlki özgürlük ve intikamdı. Ama gözlerim onun gözlerine takılır takılmaz, intikam planlarım bir anda arka planda kalıyor.

Onu bir süre izlemeye izin veriyorum. Kaşlarını çatmış. Dudakları Cupid'in yayı gibi kavisli ve mükemmel bir şekilde pembe. Dudak parlaticısı ya da ruj sürmediğini anlayabiliyorum. Dudaklarının doğal rengi olmalı.

Onu öptüğümde, dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde, rengi pembe'den kırmızıya dönüşecek mi acaba?

Bileğimdeki ağrı beni durumumun gerçekliğine geri getiriyor. Bu kadın görmemesi gereken bir şeyi gördü. Bu görüntü imajımı mahveder. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Suzanne, sır tutabilir misin?"

Kaşlarını daha da çatıyor. Yatağın yanından uzaklaşarak geri adım atıyor. "Suzanne?"

Cevap vermiyor. Ellerini beline koyuyor ve bana yukarıdan bakıyor. Utanmam gerekirdi. Başka koşullar altında etkilemeye çalışacağım bir kadının önünde çırılçıplak duruyorum.

Ama pek umursamıyorum. Hayatım pek de alçakgönüllülük üzerine kurulu değil. Kendimi örtmek, özellikle de beni bu durumun en dip noktasında görmüş bir kadına karşı, yapmak istemediğim bir taviz olur.

İstediği kadar bakabilir.

"Bana bir cevap vermeyecek misin? Sana bir soru sordum, Suzanne."

"Adımı, istediğin gibi kullanabilmen için söylemedim."

Gülümseyerek gözlerimi onun yüzünden ayırmıyorum. Duvara bakarak geçirdiğim uzun bir gece oldu. Ama onun bakışları birdenbire beni canlandırıyor. O gözlerde

o gözlerde dans ediyor. Ham ve vahşi. Ona yaklaşmak istiyorum, böylece o gözlerde tam olarak ne olduğunu görebileyim.

Kesinlikle cesur bir kız, bunu kabul etmeliyim. Acaba tüm misafirlere böyle mi davranıyor, yoksa ben mi doğal olarak sinir bozucu biriyim? İkincisini tercih ederim. Suzanne'in bu yönünün sadece bana saklanması tercih ederim, özellikle de günlük hayatımda pek görmediğim için.

"Konuşuyor." Suzanne bana sert bir bakış attı. Gülümsemesi nasıl olur acaba? Muhtemelen kaşlarını çatması kadar büyüleyici. "Söylesene... sırrımı saklaman için ne yapmam gerekiyor?"

"Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum. O yüzden izin verirsen..." Başını sallar ve arkasını dönmeye başlar.

"Suzanne..."

Hareket etmeyi keser.

"Henüz işimiz bitmedi." Sonunda yataktan kalkıyorum. Bunu yavaşça yapıyorum, çünkü gözlerimin arkasında ince bir gri uğultu var ve bu, dün gece içtiğim şeyin henüz tamamen vücudumdan çıkmadığını gösteriyor.

Pencerenin yanındaki sandalyeye doğru yürüdüm ve dün geceki kadının benden çıkardığı pantolonu giydim. Keşke onun daha önemli eşyalarımı da alıp ortadan kaybolmayı planladığını bilseydim.

Yavaşça, alt tarafım tamamen örtülene kadar her iki bacağımı da pantolonuma sokarım. Döndüğümde, o hala tam olarak olduğu yerde durmaktadır.

Fazla konuşkan davrandığımı fark ediyorum. Çekiciliğimin beni ele geçirmesine izin verdim. Tıpkı dün gece yaptığım gibi. Aslında, bundan daha fazlasıydı. Bir içkiye ve biraz arkadaşlığa ihtiyacım vardı. Hiçbir koşul olmadan. Kadın bu mesajı açıkça anlamamış.

Suzanne konuşmuyor. Ona bakıyorum ama gözleri duvara sabitlenmiş, sanki bana bakmamak için elinden geleni yapıyormuş gibi. Ne yazık.

"Kimseye söylemem. Bu odada ne olursa olsun, bu odada kalır. Otel politikası böyle."

"Hmm."

Bu otel politikası olabilir. Hatta doğruyu söylüyor olabilir. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum. Suzanne bana dedikoducu biri gibi gelmiyor. Ama ben insanların sözlerine inanarak bu noktaya gelmedim. Beni asla aldatamayacaklarından emin oldum.

"Bu yeterli olmaz."

"Anlamadım?"

"Sözün. Bu yeterli olmayacak." Pantolonun düğmelerini ilikledim. "Gizlilik anlaşması imzalamanı isteyeceğim. Sana cömert bir tazminat ödeyeceğim." Ona gülümsedim. "Tazminat konusunda çok iyiyimdir."

Nefesini tutar. Yüzü tiksinti ile buruşur. "Anlamadım? Beni ne sanıyorsunuz?"

"Ne sanıyorsun?" Başımı eğiyorum.

Bir adım öne atıyorum. O geri çekilmiyor. Artık daha yakındayım, onu daha iyi görebiliyorum. Gözleri sert ve kararlı. Koyu renkli saçları o kadar sıkı gerilmiş ki şakaklarının çizgisi, boynunun çekici kıvrımı görünüyor. Kaşları kalın ve gür, badem şeklindeki gözlerini ve köşeli yüzünü çerçeveleyiyor.

Daha önce de söylediğim gibi, çok güzel. Ama çok, çok kızgın.

Hırıldayarak benden uzaklaşıyor. "Hiçbir şeyi imzalamayacağım."

"Başka seçeneğin yok. İmzalamadıkça bu odadan çıkmaya izin vermeyeceğim."

"Gerçekten mi? Beni yatağa da kelepçeleyecek misin? Beni rehin mi alacaksın?"

Sırıtiyorum. Cesur. "Beni kışkırtma, Suzanne."

Gözlerimiz tekrar buluşuyor. Vücudum istem dışı bir şekilde titriyor. Hâlâ kaşlarını çatmış durumda. Ama bu sadece sinirlilikten ibaret değil. Onu sinirlendirdim. Onu rahatsız ettim. Güzel.

"Bak... Zaten söylemem yasak. O yüzden sen sadece..."

"Belgeyi imzala."

"Neden sen — " Durur. Yanak kemiklerinden boynuna kadar yüzünün rengi birdenbire solur. Eli yanımdaki masaya uzanır, ama masaya ulaşamaz.

Düşünmeye zaman tanımıyorum. Dizlerinin büküldüğünü gördüğüm anda odanın diğer ucuna koşuyorum. Ellerim içgüdüsel olarak uzanıyor ve yere düşmeden onu yakalıyorum. Ağırlığı tek bir yumuşak düşüşle göğsüme geliyor. Başı omzuma yaslanıyor. Ağzı hareket ediyor, bir şeyler mırıldanıyor. Duymuyorum.

Onu kaldırıp yatağa taşıyorum. Neredeyse hiç ağırlığı yok, bu da bana şu anda neden kollarımda baygın olduğunu

. Köprücük kemiğime değen yanağı sıcak ve kuru. Onu kollarımda tutmak hoşuma gidiyor. Bu durum beni şaşırtıyor.

Onu nazikçe yatağa yatırıyorum.

Yatağın başında duruyorum. Göğsünü izliyorum. Düzenli bir şekilde inip kalkıyor. Elimin arkasıyla cildine dokunmamaya dikkat ederek yorganı köprücük kemiğine kadar çekiyorum ve yataktan uzaklaşıyorum. Ama kendime engel olamıyorum. Durup ona bakıyorum.

Gözleri kapalıyken huzurlu görünüyor. Hatta çok değerli.

Onu uyandırıp bana tokat atmasına neden olacak bir şey yapmadan önce arkamı dönüp kasaya doğru yürüyorum. Kapı hâlâ aralık. İçerisi hâlâ boş.

Kasanın içinde Maddox anlaşmasının orijinal satın alma belgeleri vardı. Özel notlar. Gerekçeler. Şirketi Henrik'in elinden almak için kullandığım yöntemler. Yasalara uygundu — avukatlarım bunu sağlamıştı. Ama aynı zamanda acımasız ve etik dışıydı.

Yanlış ellere geçerse, bu belgeler bir yalana dönüşür. Kimse onları tesadüfen almaz. Bu planlı bir iş. Anahtarı komodinin üzerinde bırakmak hoş bir dokunuş olmuş. Bir aşığılama ritüeli.

Kim olduğunu bilmiyorum. Birçok insanı gücendirdiğinizde böyle olur. Neil olabilir. Şirketimi çok istiyor ve ondan dalgalar halinde yayılan kıskançlığı her zaman hissedebiliyorum. Ama Neil böyle bir şeyi başaracak kadar aptal ve çaresiz değil.

O zaman kim?

Telefonumu komodinden alıyorum. Her saatte cevap veren tek numaraya kaydırıyorum. Marisol'un telefonu açmasını beklerken gözlerim Suzanne'i buluyor.

"Bay Nightingale, her şey yolunda mı?"

"Tam olarak değil, Marisol, ama bunu yüz yüze konuşuruz. Şu an için, Maddox satın alımıyla ilgili elimizdeki tüm dosyaları çıkarmanı istiyorum. Ayrıca Cresswell barından görüntüleri de istiyorum. Bir kadın arıyorum. Uzun boylu, kızıl saçlı."

"Hmm... Senden bir şey mi aldı?"

Suzanne inler ve vücudunu hafifçe sola kaydırır. Şimdi kıvrılır, çarşafLARımın arasında çok sevimli görünür. Onu izlemeye devam ederim. "Evet, sadece onu bulmanı ve onu kimin gönderdiğini öğrenmeni istiyorum."

"Polisi aramak ister misin?" "Hayır. Bu aramızda kalacak."

Bir saniye sessiz kalır. Şaşırdığını biliyorum. Böyle şeyler bana olmaz. Genelde çok titiz ve dikkatliyimdir. Yine de bu kadın beni kandırmayı başardı.

"Bir saat sonra seni tekrar arayacağım," der sonunda Marisol. Telefonu kapatırım.

Telefon hâlâ elimde, yatak odasının ortasında duruyorum ve bu sabah gözlerimi açtığımdan beri ilk kez, kaçınmaya çalıştığım soruyla yüzleşiyorum.

Dün gece tam olarak ne oldu?

Hafızam bulanık, ama yine de birazını hatırlayabiliyorum.

Dün gece bara gittim. Kızıl saçlı kadın yanıma geldiğinde ikinci viski kadehimi içiyordum. Tamamen zararsız ve istekli görünüyordu. Bana içki ısmarlamak istediğinde, bunun zekice bir flört olduğunu düşündüm. Yanımdaki tabureye oturdu ve elini uyluklarıma koyduğunu hatırlıyorum. İkinci bir içki sipariş etti, sonra üçüncü.

İşte tam o anda hafızam kesiliyor. Ondan sonrası yok.

Ama o bara neden gittiğimi çok iyi biliyorum. Kendime bir şey kanıtlamaya çalışıyordum. Ve şimdi bile, cevaplar egomdan daha önemli olsa da, bunu hala itiraf etmiyorum.

Telefonu yüzüstü komodinin üzerine koyup yatağımdaki kadına bakıyorum. Hâlâ uyuyor. Arabası koridorda. Yatak odasının açık kapısından tutamağını görebiliyorum.

Ona doğru yürüyorum. İçine bakmam adil olur. El arabası, bu süitte envanterini çıkarmadığım tek nesne. Onu odaya itiyorum. Alt raftaki katlanmış havlu yığınınu kaldırıyorum. Kapağında Suzanne'in adı yazılı yumuşak ciltli bir eskiz defteri kayıyor ve ayaklarımin dibine düşüyor.

İlginç.

Kapağı gri kumaştan. Köşeleri yıpranmış ve yuvarlanmış. Sirtında, sanırım başparmağıyla açık tutarken bıraktığı bir kömür lekesi var.

Defteri alıp açıyorum.

İlk sayfada bir çift el, bir bezi sıkıyor. Çizgiler hızlı ve keskin — parmak eklemlerinin kemikleri, başparmağın damarı

kumaşın ıslak ağırlığı. Bir sayfada bu kadar gerçekçi hissettiren bir şey daha önce hiç görmemiştim.

Sayfayı çeviriyorum.

Hizmet koridorunun içinden bir lobinin görünümü. Kapı, siyah bir dikdörtgen. Ötesindeki lobi, ışıkla çizilmiş. Oradan geçen iki figür ona sırtlarını dönmüş ve size söylenmeden de anlıyorsunuz ki, bunu çizen kadın onları karanlıktan izlemiş ve görülmemiştir.

Sayfayı tekrar çeviriyorum.

Bu bir kadın. Yaşlı bir kadın, sanırım. Belki annesi, belki de büyükannesi. Elleri önünde birleştirilmiş. Bazı özellikleri eksik ve tutarsız, sanki bu kişinin nasıl görüldüğünü tam olarak hatırlayamıyormuş gibi.

Suzanne'e tekrar bakıyorum. Annesi vefat etmiş olmalı. Son zamanlarda yaşananlar göz önüne alındığında, onun acısını anlamam gerektiğini biliyorum, ama kendime bunu izin vermiyorum. İstemiyorum.

Eskiz defterini kapatıyorum.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, sanat dünyası her zaman hayatımın bir parçası olmuştur. Binlerce portföy inceledim. Son birkaç yılda birçok sanatçıyla sözleşme imzaladım ve işler yolunda gitmediğinde birçoğuna tazminat ödedim. Elimde ne olduğunu biliyorum.

O olağanüstü bir yetenek.

Kapı aralığından yatakta uyuyan kadına bakıyorum.

Sen kimsin?

Bir cevabım yok. Saçları yastığa değdiği yerde dağınık, yanağının çizgisi, omzunda inip kalkan yorgan — ve kalbim göğsümün altında atıyor.

Gitmesini istemiyorum... Bu ilginç.

Elimdeki eskiz defterini çevirip onun uyumasını izliyorum. Onun hakkında bilmediğim çok şey var. Beni en savunmasız halimde gördüğü için bana karşı haksız bir avantajı var. Bir şekilde şartları eşitlemem gerekiyor.

Suzanne'in, o ateşin altında gerçekte kim olduğunu keşfedebilmem için bana yeterince yaklaşmama izin vereceğinden şüpheliyim. Ya da belki izin verir ve ben yanarım. Yine de, bunun oldukça heyecanlı bir yolculuk olacağını biliyorum.

Suzanne kıpırdanmaya başlıyor. Esniyor ve gözlerini yavaşça açıyor. Bir saniye boyunca odanın içinde bakışlarını gezdiriyor, sonra yüzüme, sonra boynuma, sonra da elimdeki deftere odaklanıyor. Oturuyor ve yataktan atlıyor.

"Dikkat et."

Beni görmezden geliyor. Doğruca bana doğru yürüyor ve elimden eskiz defterini kapıyor. "Buna hakkın yok."

Başımı yana eğiyorum. "Yok mu? Sen beni çıplak gördün. Daha ."

"Seni çıplak görmek istemedim. Burada herkesin görmesi için uzanmıştın."

"Ben de eskiz defterini görmek istemedim. Kişisel eşyalarını bu kadar dikkatsizce saklamamalısın."

Bana sertçe bakar ve eskiz defterini arabasına koymaya başlar. Onu durdurmak istiyorum. Onu burada daha uzun süre tutmak için akıllıca bir şey söylemek istiyorum. Bu, gizlilik anlaşmasından çok daha fazlası. Onu istiyorum. Ama zamanımı beklemem gerektiğini biliyorum.

Bugün onu bırakmak zorundayım. Belki ikinci kez de. Ama sabrım sınırlı ve onu asla bırakmayabilirim.

O arabasını yanımdan geçirirken hiçbir şey söylemiyorum. Suzanne bana bakmıyor bile. Bir saniye içinde odadan çıkıyor ve kapının öfkeyle kapandığını duyuyorum.

Şu anda yapabileceğim tek bir şey var. Otelin sabit telefonuna uzanıp numarayı çeviriyorum.

"Resepsiyon. Roger Tate'i bağlayın. Kat hizmetleri."

3. Suzanne

Bu ne cüret? İğrenç... Ona inanamıyorum.

Bayıldığım için zihnim hâlâ biraz bulanık. Kendimi onun yatağında bulduğumda şaşırdım. Diğer misafirler gibi beni yere düşürmedi. Kaba misafirlerle başa çıkabilirim. Küçümseyen misafirlerle başa çıkabilirim. Ama o? Onu hangi kategoriye sokacağımı bile bilmiyorum. Bu benim için bilinmeyen bir alan. Onun gibi bir adamla daha önce tanışmadım.

Onu anladığımı bile sanmıyorum. Genelde misafirleri anlamak kolaydır. Nedense onu çözemiyorum. Nazik ama kötü, sert ama kibar, ciddi ama eğlenceli görünüyor.

Bunu nasıl yorumlayacağımı tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim şey, ondan olabildiğince uzaklaşmam gerektiği.

Asansör kapıları arkamda kapanıyor, alnımı serin, fırçalanmış çeliğe dayıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

O benim eskiz defterime baktı. Zaten neden arabamın içine bakıyordu ki? Beni yatağında yatırması, eşyalarımı karıştırma hakkını vermez.

Kimsenin eskiz defterime bakmasına izin vermem. Renée'ye bile. En son bakan kişi Marguerite'ti. Ona her zaman son eskizlerimi göstermeyi severdim. Yanağıma öpücük kondurur ve ne kadar yetenekli olduğumu söylerdi. Bir keresinde anneme göstermeye çalıştım. Tepkisi çok farklıydı. Sadece güldü.

Kendini özel biri sanıyorsun, değil mi? Peki, sana bunu ilk söyleyen ben olayım. Sen bir hiçsin ve her zaman bir hiç olacaksın.

O zaman Marguerite'le yaşadığım hayattan çok farklı bir hayat yaşayacağımı anladım. O benim her şeyimdi. Hâlâ da öyle. Ölüm bunu değiştirmez.

Renée, kederimin bir kısmını geride bırakmam gerektiğini düşünüyor. Bunu nasıl yapıyor, göğsündeki o sıkıcı his olmadan nasıl yaşıyor, bilmiyorum

. Marguerite onun annesiydi. Onun için daha çok acı vermesi gerekirdi.

Belki de Renée onu daha uzun süre yanında tuttuğu içindir. O sevgiyi benden daha uzun süre yaşadı. Ve en çok acı veren şey, beni seven birini kaybetmiş olmam değil. Beni seven tek kişiyi kaybetmiş olmam.

Asansör on iki kat aşağı iniyor. Ağlamaya başlamamak için kapının üstündeki pirinç rakamları sayıyorum. Önce öfke. Sonra ağlama. Öfke omurgamı dik tutuyor. Ağlamak, teknik olarak hâlâ çalıştığım bir otelde bana hiçbir şey kazandırmıyor.

Kapılar, sadece personelin girebileceği koridora açılıyor. Roger, hizmet masasında, kariyerimi sona erdirecek cevabı bekliyor. Ben ayrıldığımdan beri bekliyor. Ve o anda, çatı katına çıkmamın asıl nedenini hatırlıyorum. Günün sonunda işsiz kalabilirim.

Kapılar açılır açılmaz Roger'ın kaşları yukarı kalkar. Kalemni bırakır. Ellerini klipsli dosyanın üzerine katlar. "Nasıl gitti?"

Cevap dilimin ucunda: *Arabadan haberi yok.*

Ama gördüklerimi ona tam olarak nasıl açıklayacağım? Roger muhtemelen bana yalancı diyecek ya da tamamen kötü niyetli bir şey yapmakla suçlayacak. Ve Bay Nightingale'in gizlilik anlaşmasını imzalamayı reddettiğim için, benim için kefil olmaya hiç niyetli olmayacağını düşünüyorum.

Roger öğrenecek ve işim muhtemelen biter. Ona ilk kim söylerse, benim işimin biteceği mi yoksa sadece uyarı alacağım mı o karar verecek.

Bu, günün ikinci sırrı. Cresswell'de sıradan bir gün için biraz sıradan. Bugün, Roger'dan da bir sır saklıyorum. Umarım asla ortaya çıkmaz.

Roger'a bakıyorum. Parmaklarım arabayı sıkıca kavırıyor. Yüzümü çok ifadesiz tutuyorum. "Her şey yolunda gitti."

Roger gözlerini kısıyor. Bana inanmıyor. "Hepsi bu mu? Kovulmanı istemiyor mu? Sadece... kabul etti mi?"

"Hayır, öyle yapmadı. Tüm duruma son derece anlayışlı davrandı." Yalan. "Aslında, hizmetlerimden memnun kaldığını bile söyledi." Teknik olarak yalan sayılmaz. Onu kurtardım sonuçta. Arabasındaki çizik olmasaydı, kim bilir ne zaman kurtulabilirdi? Muhtemelen

asla. Düşündüm de, ona yardım ettiğim için bana teşekkür bile etmedi.

Onu orada çürümeye bırakmalıydım.

Kelepçeli olması önemli değil. Bana yaklaşmamı istediğinde çıplaktı. Boynuma nefesini üfledi. İstersem, onu cinsel tacizden şikayet edebilir ve pahalı sessizliğinin bozuk bir yumurta gibi çatlamasını izleyebilirdim.

İstemiyorum. Sandviç istiyorum.

"Emin misin?" Roger hâlâ bana dik dik bakıyor. Başımı sallıyorum.

Bana rahatsız edici olacak kadar uzun bir süre bakıyor. Klipsli defterine küçük bir işaret koyuyor. Dönüp tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Uff.

Günün geri kalanını arkamı kollayarak geçiriyorum, sanki Bay Nightingale'in Roger'ı da peşinden sürükleyerek içeri gireceğini bekler gibi. Ama saatler geçiyor, hiçbir şey olmuyor. Güvendeyim. En azından şimdilik.

Carmen beni personel kapısında karşılıyor. Arkadaşlarıyla bara gitmediği veya çocuklarını almaması gereken gecelerde ara sıra birlikte otobüse biniyoruz.

Benim hiç arkadaşım yok. Denemediğimden değil. Ama insanları hayatıma nasıl sokacağımı bilmediğimden. İnsanların kişisel hayatları hakkında nasıl bu kadar rahat konuşabildiklerini anlamıyorum. Mesela, Carmen'le tanıştığımız ilk gün, evli ve çocuklu olduğunu ve kocasının eski bir bağımlı olduğunu öğrendim. On yıldır ayık. Bana bunun onlar için ne kadar zor olduğunu anlattı.

Ve ben tek kelime bile etmedim. Hiçbir şey.

Marguerite dışında kimseye içimi açmayı bilmiyorum.

O öldüğünde, bir parçam da öldü.

Bu yüzden Carmen — yine, eminim ki sırf nezaketen — o hafta sonu beni bir aile barbeküsüne davet ettiğinde, başımı sallayıp "Planlarım var" diyorum.

Buna inanmayacağını biliyor, ama onun duygularını incitmek istemiyorum.

"Peki, ben gidiyorum," der Carmen ayağa kalkarken. Elime bir granola barı tutuşturur. "Bunu ye. Hayalet gibi solgun görünüyorsun... ve biraz dinlen. Ölürsen kimseye bir faydan olmaz. Yarın görüşürüz Suze. İyi geceler."

Ona gülümsüyorum. "İyi geceler."

Onun otobüsten inmesini izliyorum. Sonra ambalajı yırtıp granola barını yiyorum. Tadı dünyadaki en güzel şey gibi. Çiğnerken inlememeye çalışıyorum.

Üç durak sonra, binama doğru yürümeye başlıyorum. Burası sanki hiç bitmeyecekmiş gibi sürekli tadilatla. Eskiden tadilatin bitmesini beklerdim — artık beklemiyorum. Zaten bitmeyecek. Ama daire ucuz ve önemli olan tek şey bu.

Lobi, lekeli halıyla kaplı bir kare ve taşındığımdan beri kayıp bir kedi için asılı duran aynı ilan panosundan ibaret. Anahtarım kilitte takılıyor. Biraz sallıyorum. Kolu kaldırıyorum. Kapı açılıyor.

Balık kokusu anında burnuma geliyor.

"Selam," diyor Maeve ocaktan. Sıcak tavada bir balığı çeviriyor. Kısa kızıl saçları arkaya toplanmış.

Maeve'i seviyorum, soyadını ya da onun hakkında pek bir şey bilmesem de. Şey, hemşirelik okuluna gittiğini biliyorum. Karşılaştığımızda selamlaşıyoruz ve tuvalet kağıdını puan tutmadan değiştiriyoruz. Birbirimizin işine karışmıyoruz. Ve dürüst olmak gerekirse? Bu basit takas, benim için huzura en yakın şey.

İnce dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sadece akşam yemeği hazırlıyorum.

İster misin?"

Başımı sallıyorum. Balık sevmem. Bunu ona söylememe gerek yok. "Aç değilim." Günün bir başka yalanı. Şimdi akşam yemeği için gizlice dışarı çıkmak için Maeve'in yatmasını beklemem gerekecek.

"Peki, fikrini değiştirirsen diye birazını burada bırakayım."

Değiştirmeyeceğimi bilsem de başımı sallıyorum.

Odama doğru yürürken karnım guruldar. Belki de cesaretimi toplayıp akşam yemeği teklifini kabul etmeliydim. Arkamdan odamın kapısını kapatırım. Kilitlerim.

Oda, yan binanın yan tarafına bakan bir penceresi olan bir dolap gibi. Havalandırma boşluğunun karşısındaki o çelenk iki Noel'dir orada asılı duruyor. Onu iki kez çizdim. Bu oda için gerekenden daha fazla para ödüyorum çünkü kimse bu küçük odayı istemedi ve kapısında kilit var.

O sana bir tane vermedi.

Çantamda telefonumun titrediğini hissediyorum. Kalbim bir an duruyor. Endişeliyim. Annemin para isteyen son mesajını alalı birkaç saat oldu. Yine de telefonu çıkarıyorum. Ekranımda Renée'nin adını görünce içimi rahatlık kaplıyor. Tereddüt etmeden cevap veriyorum.

"Selam. Şimdi uygun mu?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Tabii, ne oldu?"

"Sana verecek bir şeyim var. Annemin tavan arasında bıraktığı kutuları karıştırıyordum."

"Şimdi mi el attın? O yıllar önceydi. Neyin var da bunu yaptın?"

"Merak, sanırım. Ayrıca, ev bir süredir boş duruyordu. Chad ve ben sonunda satmaya karar verdik. Yani... senin için sorun olmazsa."

Göğsümde bir bıçak saplanıyor gibi hissettim. Kesinlikle sorunum yok. O evde yıllarca birikmiş anılar var. Ama ne yapabilirim ki? Ben onun çocuğu değilim. Hiçbir hakkım yok, söz hakkım yok.

"Sorun değil," dediğimi duyuyorum. "Zamanı gelmişti."

"Uh-huh. Ama bak, senin ve annemin birkaç fotoğrafını buldum. O küçük terrakotta saksıyı boyarken çekilmiş birkaç fotoğrafın var — verandaya koyduğumuz çiçeklerin olduğu saksıyı boyarken çekilmiş fotoğraflar var."

Bir saniye hiçbir şey söylemedim. Sadece anının tadını çıkardım. Bu, kulaklarımdaki çınlamayı yatıştırdı. Sonuçta bu o kadar da kötü değil.

"Sana postayla göndermemi ister misin?"

"Evet, lütfen. Bu benim için çok anlamlı olacak. Teşekkürler, Renée."

"Tabii ki. Bu konuyu hallettiğimize göre, işler nasıl gidiyor?"

"İyi."

"Yalancı. Resim yapıyor musun?"

Odamın köşesindeki bitmemiş resme bir göz atıyorum. Henüz şekillenmeye başlamış bile değil, bu yüzden kafamdaki görüntüyü çözemiyorum.

“Evet.”

“Güzel. Sanırım...” Bir an durur. “O da burada olmak isterdi — ne yarattığını görmek için.”

Cevap vermiyorum. Boğazım düğümlenmiş, konuşamıyorum. Marguerite bana inanan ilk kişiydi. Bana ilk eskiz defterimi o almıştı ve renkleri karıştırmayı o öğretmişti. O öldükten sonra Renée ile yaşamam gerekiyordu. Ama olmadı. Annem cenaze haftasında ortaya çıktı ve beni götürdü.

Bunun beni sevdiği için olduğunu sanmıştım. Ama çok geçmeden bunun, onda olmayan bir şeye sahip olduğum için olduğunu anladım. Üniversite fonum.

"Ciddiyim, Suz. İnternete koy. Doğru kişi seni bulacak ve tüm hayatın değişecek."

Bu konuşmayı binlerce kez yaptık. İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama bunun önemi yok.

"Chad'e ve çocuklara selam söyle," diyorum telefonu kapatmadan önce.

Telefonum avucumda hâlâ sıcakken yatağa oturuyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Telefon yine çalıyor. *Lanet olsun, Renée. Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Hem de savunmasız, aç ve çökmek üzereyken. Lütfen, bu gece olmaz.*

Telefon çalmayı kesmiyor. Ekrana bakmadan cevap veriyorum.

"Suzanne." Cevap veren ses kesinlikle Renée'nin değil. O sesi tanıyorum. Aylar önce, ona bir daha aramamasını söyledikten sonra bana bağıırırken duymuştum. Sherry. "Bütün gün beni görmezden geldin ."

"Ne istiyorsun?"

"Annenle böyle konuşulmaz." Her zamanki gibi çirkin bir şekilde homurdandığını hayal ediyorum. Dudakları aşağı doğru kıvrılır ve gözleri o kadar çok kinle dolar ki, onun gerçekten annem olup olmadığını sorgulamaya başlarım.

"Ne istiyorsun?" diye tekrar soruyorum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Tamam."

"Beni duydun mu? İyi değilim dedim."

"Duydum."

"Bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Testler yaptırmam gerekiyor. Ölebilirim, ama sen umursamıyorsun bile. Umursamanı beklemiyorum zaten. Zaten aileni hiç umursamadın. Bana istediğim parayı ver.

10.000 dolar yeter. O paranın sende olduğunu biliyorum." Gözümü bile kırpmıyorum.

"Yok."

"Yalan söylüyorsun. Hâlâ Maggy'nin porselenleri sende, değil mi? Yüzükleri de sende. Biliyorum. Onlar en az 5.000 dolar eder."

Donakaldım. Şu anda valizlerimden birinde güvende duruyorlar. Annemin açgözlü, yapışkan parmaklarından uzakta. Omuzlarımı dikleştirdim. Marguerite'in eşyalarını ondan korumak için her şeyi yaparım.

"Benden uzak dur. Bir daha arama."

Üstünlük sağlamak istediğim için o kapatmadan önce telefonu kapattım.

Bunun için haftalarca beni cezalandıracak. Renée'yi arayacak. Dinleyen herkese nankör olduğumu, kendimi ondan üstün gördüğümü, paranın başımı döndürdüğünü söyleyecek — ki o para bende yok, üstelik bir arabayı çizdiğim için kaybetmek üzere olduğum bir işte çalışıyorum.

Bugün umursayamıyorum. Telefonu yüzüstü komodinin üzerine koyuyorum. Yatağın kenarında hareketsizce oturuyorum.

Vücudum dinlenmek için yalvarıyor. Peki ya zihnim? O ele geçirilmiş durumda. Onu düşünmekten kendimi alamıyorum — kulağıma yaklaşan nefesini, adımı söylerken çatlayan sesini — ve benim ona doğru eğildiğimi.

Eh, o benden istedi. Başka ne yapabilirdim ki? *Geri çekilip o odadan hemen çıkman gerekirdi.* Neden o kadar uzun süre orada kaldığımı hâlâ bilmiyorum. Bu bir sorun.

Ayağa kalkıyorum.

Şövale günlerdir köşede katlanmış duruyor. Onu açıyorum. Ucuz boya kapakların üzerine kabuk bağlamış, ellerim kapağı sabit tutamadığı için dişlerimle çeviriyorum. Üniformamla ayakta duruyorum, bir tüp kadmiyum kırmızısı açıyorum, avucumun içiyle tuvalin üzerine bastırıyorum ve resme devam etmeye çalışıyorum.

Sonra şarkı söylüyorum. Ağzımdan ne çıkarsa. Tıpkı Marguerite gibi. O da bulaşıkları yıkarken anlamsız bir melodi mırıldanırdı.

Kırmızı ile bir sonraki renk arasında bir yerde ağılıyorum ve resim yapmayı bırakmıyorum. Onu böyle atlatıyorum — ellerim hareket ederken

yüzümden gözyaşları akarken.

Tuvalini göremeyecek hale gelene kadar resim yapıyorum.

Ertesi sabah otobüs, içinde uyuyan insanlarla dolu. Ben onlardan biri değilim. Mutfakta bitiremediğim bir parça tost yiyorum ve midem bulanana kadar su içiyorum.

Sabah 6:00'da, hizmet masasındayım. Roger'ın elinde yeni bir kağıt var, beni işsizliğe "yoksa" diye tehdit etmeye hazır. Ona doğru yavaşça yürüyorum. Bu bir hata. O zaten fark etmiş. "Jenkins, senin için yeni bir programım var."

Aniden içimi bir korku kaplıyor. Ne olacağını tahmin ediyorum.

Kağıdı masanın üzerinden uzatıyor. Alıyorum.

Kağıtta tek bir satır yazıyor.

Penthouse. Özel görev. Bir sonraki duyuruya kadar.

Başımı kaldırıyorum.

Roger gülümsüyor. "Penthouse'daki misafir dün resepsiyonu aradı. Çok net konuştu. Seni istedi. Adını vererek. Konaklamasının geri kalanı boyunca penthouse'a rapor vereceksin. Başka katlara çıkmayacaksın. Başka odalara gitmeyeceksin. Ayrıca, onun kişisel onayı olmadan başka bir göreve atanmamanı istedi. O senin hizmetlerinden memnun olana kadar başka bir göreve atanamazsın."

Donakaldım.

Bay Nightingale benimle işini henüz bitirmemiş.

4. Cade

Arabamda bir çizik var, oraya benim koymadığımdan eminim. Eğilip inceliyorum. İnce bir çizik, kolayca fark edilmeyecek türden. *Hmm...* Bunun dün geceki olayla bağlantılı olma ihtimalini düşünüyorum. Ama bu açıkça bir nefret suçu. Ve pek de tutkulu bir suç değil.

Bu çatı katında üç hafta geçirdim ve Roger Tate beni yanlış yere konmuş bir oda servisi tepsisi, beni tanıyabileceğini düşündüğü bir misafir ve yumurtalarımı organik mi tercih edeceğim diye sormak için aradı. Adam dayanılmaz. Bana yalakalık yaparsa bir tür ödül kazanacağına inanıyor.

Şimdi de bu. Garajda park edilmiş, garajda park edilmiş 200.000 dolarlık arabanın üzerindeki ince çizik hakkında tek kelime etmedi. Gözlerimi kısıyorum.

Daha önce onunla konuştuğumda da bunu söylemeyi akıl etmedi. Bana Suzanne'i atamaya fazlasıyla hevesliydi; neredeyse ürkütücüydü. Belki de bunu telafi etmeye çalışıyordu. Sakladığı şeyi öğrendiğimde şüphelenmemem için bana yağ çekiyor.

Parmak ucumla jilet kadar ince çizgiyi yokluyorum. Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. *Boyadaki bir çizikten çok daha büyük felaketlerle uğraşmam gerekiyor.* Arabaya biniyorum.

Şehre doğru sürüyorum. Vadideki yol, bir traktör ve sabahın erken saatlerindeki ışık dışında bomboş. Sessizliğin etkisini hissetmeye bırakıyorum. Netlik her zaman bu şekilde gelir bana.

Radyoyu açıyorum. Caz piyanosu sesi geliyor. Babam cazı severdi. Bunun onu nazik, sabırlı bir adam yaptığını düşünebilirsiniz. Ama o tam tersiydi. Kötü niyetli, gürültücü ve mesafeli, Jonathan Barnes'ı tanımlamak için kullanılan kelimeler. Tabii ki, kim olduğu

. Sonuçta benim adım Cade Nightingale — annemin adı. Jonathan, hayatımda sadece... bir anlık bir olaydı.

Başımı sallıyorum ve düşüncelerimi Suzanne'e yönlendiriyorum.
Güzel Suzanne.

Pacific Heights Apartmanı'ndaki tadilat ekibi geçen hafta zeminleri bitirdi. Mutfak, iki kat boya ve bir ocakla tamamlanacak. Birkaç hafta içinde San Francisco'ya dönmüş olmalıyım.

Ama dönmeyeceğim. Suzanne ve benim işimiz bitmedi. Daha çok var.

Marisol'un ofis binasının girişine park ediyorum. Firması, yüksek cam binanın beşinci katını kaplıyor. Son birkaç aydır buraya gelmek için pek bir nedenim olmadı. Bu sessizliği şüpheli bulmalıyım.

Marisol, on yıl önce sanat dünyasına adım attığımdan beri avukatım. Bir iş fuarında tanışmıştık. Bana kartını uzatıp ona ihtiyacım olacağını söylediğinde gözlerinde kesin bir kararlılık vardı.

Bu konuda yanılmamıştı.

Asansör beni ofisine çıkarıyor. Asistanı henüz gelmemiş. Kahve hazırlanmış ve Marisol beni karşılamak için çıktığında, onu her gördüğümde, normalden bir saat daha fazla uyanık kalmış gibi görüldüğünü fark ediyorum.

"Bay Nightingale." Başını sallıyor. "Sizi burada gördüğüme sevindiğimi söyleyemem. Aylardır beladan uzak duruyordunuz. Ne değişti?"

Omuz silkiyorum ve onu takip ederek içeri giriyorum. "Bunda benim parmağım yok — yemin ederim." O otururken ben de yerime oturuyorum. Koyu renkli saçlarını yüzünden çekip, dolup taşan masasını karıştırmaya başlıyor.

"Dağınıklık için özür dilerim. Bütün gece çalışmak zorunda kaldım." Parmakları sonunda kahverengi bir klasöre takılır ve onu masanın üzerinden bana doğru kaydırır.

"Teşekkürler." Dosyayı açıyorum.

Gizlilik anlaşması iki sayfa uzunluğunda. Onun kaleme aldığı bu metin için para ödüyorum. Dil kusursuz, tazminat maddesi benim de yazabileceğim türden ve "*kalıcı*" kelimesi o kadar sessiz bir cümlelerin içine gömülmüş ki, bir kokteyl partisinde yüksek sesle okusa bile odadaki kimse ne dediğini fark edemez.

Mükemmel.

Kendi kopyamı imzalıyorum. İmzasız olanı sade bir manila zarfına koyup önüme uzatıyor.

"Peki ya bar?" diye soruyorum. "Bir şey bulabildin mi?"

Derin bir nefes alıyor. "Pek sayılmaz. Yirmi üç dakika."

"Ne zaman?"

"Görüntü kalitesi bozuk. Görüntü net değil. Tam da ikinci içkini sipariş edeceğin anda. Ondan önceki her şey normal. Ondan sonraki her şey de normal. Kamerada o kadın yok, bu yüzden neye bakmamız gerektiğini bilmiyoruz. Ama birinin kamerayla oynadığına eminiz."

Bunu sindiriyorum. "Hmm... ne düşünüyorsun? Erişimi olan biri olmalı. Belki otel. Cresswell'in sahibini tanıyor muyum? Geçmişte bir tür anlaşmazlığımız olmuş muydu?"

Kafasını salladı. "Hayır, sanmıyorum. Otelle bir geçmişin yok — bunu kontrol ettik. Gözetleme sözleşmesini yürüten şirket olabilir. Orada bir arkadaşım var. Üzerinde çalışıyorum."

Başımı sallıyorum. Bu iş düşündüğümünden daha karmaşık hale geliyor. Galiba düşmanımı hafife almışım. "Peki çalınan belgeler? Onlarla ilgileniyor musun?"

"Evet. Her şey tamamen yasal. Her ihtimale karşı destekleyici belgeleri ve ifadeleri şimdiden hazırlıyoruz." Mavi gözleri benimkilere bakıyor. "Hazırız, Cade."

"Güzel." Ayağa kalkarken takım elbise ceketimin düğmelerini ilikledim.

"Bunu yapan kişiyi bulmak için elimden geleni yapacağım. Ya da belki yeterince uzun süre beklersek, kendilerini ortaya çıkarırlar. Sence ne istiyorlar?"

"İntikam. Para. Herkesin istediği budur." Zarfı elime alıyorum. "Başka bir şey çıkarsa seni ararım. Ama eminim ki bana geleceklerdir. Bir şey istiyorlar ve çok geçmeden çaresiz kalmaya başlayacaklar. Teşekkürler, Marisol."

O başını salladı. Marisol beni binadan dışarıya kadar geçirdi ve asistanının hâlâ masasında olmadığını fark etmeden edemedim.

"Asistanın izinli mi?"

Marisol başını sallar ve saatine bakar. “Aslında bugün erken gelmesi gerekiyordu.”

“Hmm... asistanımı ara. Sana daha yetkin birini buluruz.”

“Bay Nightingale, jestiniz için teşekkür ederim, ama — ”

“Buna ihtiyacınız var. Bu kız işe gelir gelmez onu bugün işten çıkarın ya da hemen kovun. Rica etmiyorum.”

Başka bir şey söylemez.

Arabama biniyorum ve otele geri dönüyorum. Dönüş yolu daha gürültülü ve daha az huzurlu geçiyor. Garaja girerken telefonum titriyor. Telefonu elime alıp Henry'den gelen bir mesajı görüyorum.

HENRY

Annen bana olanları anlattı. Çok üzıldüm, Cade. İyi misin? Senin için endişeleniyor. Mümkün olduğunda onu ara lütfen, evlat.

Henry ile aramız iyi. Mesajı görmezden gelmek istemiyorum ama o, benim henüz yüzleşmeye hazır olmadığım bir şeyden bahsediyor, bu yüzden cevap vermiyorum.

Süite döner dönmez, oda servisini arıyorum. Zarfı, kapıdan görünür ama ona zorla gösterilmeyecek şekilde masanın köşesine koyuyorum. Kahve doldurup yavaşça bir yudum alıyorum.

Oturmaya fırsat bulamadan telefonum çalar. Henry ya da annem aramış olabilir diye düşünerek telefonu tekrar çıkarırım. Beau'nun adını görünce neredeyse rahatlarım.

Üvey kardeşim, benim durumumun normal olmadığını sezme konusunda altıncı hissi var. Bunu nasıl yaptığını tam olarak bilmiyorum. Bazen bunu takdir ediyorum. Bazen etmiyorum ve yalnız kalmak istiyorum. Bu da o zamanlardan biri.

"Selam... Dün gece aramak istedim ama sana rahat bırakmak istedim," diye başlıyor ve ben bu aramayı cevapladığım için anında pişman oluyorum. Cenaze töreni geçene ve insanlar ben yas tutmuyorken yas tutuyormuşum gibi davranmayı bırakana kadar dünyayı kendimden uzak tutmalıyım.

“İyiyim, Beau.”

Bir an durur. "Emin misin? D n geceden beri kimse sana ulaşamadı. Annem sana telefonda söylediği için kendini suçluyor. Babam ise inkâr aşamasında olduğunu düşünüyor."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Hayır, değilim. İyiyim."

Beau bir an konuşmaz. "Pazar günü akşam yemeğine geliyor musun?"

"Hayır. Bir hafta daha Napa'da kalacağım. Belki iki hafta." "Neden?"

Ona gerçeği söylemeyi düşünürüm, ama başıma gelen utanç verici ayrıntıları bilen bir kişi olması yeter de artar bile. Kardeşimin de bana gülmesine gerek yok. "Anlaşma uzadı," derim bunun yerine. "Buradaki mülk düşündüğümden daha ilginç çıktı."

"Hangi mülk?"

Kaşlarımı  attım. "Senin bilmen gerekmeyen mülk."

"Cade, bir sorun mu var? İhtiyacın olursa oraya gelebilirim. Bu..."

"Ben iyiyim. Anneme ve Henry'ye iyi olduğumu söyle yeter.  zg n ya da kederli değilim. İyiyim. Beni kontrol etmen için seni göndermelerine gerek yok. Mümkün olduğunca çabuk yemeğe geleceğim."

"Peki o zaman. Sen  yle diyorsan."

Dişlerimi sıktım. " yle demedim. Durum bu işte."

"Tamam, Cade."

Pişman olacağım bir şey söylemeden önce telefonu kapattım. Derin bir nefes aldım.

Etrafıma bakıyorum. Hiçbir şey yok. Suzanne yok. Sadece boş bir oda. Yani yukarı çıkmak için bol bol vakit geçiriyor. Benden kaçıyor olmalı, ama başka seçeneği yok. Direnebilir, geciktirebilir ya da homurdanabilir, ama gelecek.

Telefon hemen tekrar  alar. Arayan, satın alma müdürüm Tomas'tır.

Bana Marfa'da, koleksiyoncuları eserlerinden bir nesil daha yaşlı olan bir heykeltıraş, uzun süredir atölye ziyaretlerini reddeden ama sonunda bir tanesine razı olan Mexico City'deki bir ressam ve Brooklyn'de dördüncü görüşmesi planlanan Seul'deki bir fotoğraf ıdan bahsediyor.

Bu, yirmi bir yaşımdan beri şirketim ve benim tuğla tuğla inşa ettiğimiz şey. Kendi potansiyellerinin farkında olmayan insanları tespit ediyor ve hayatlarında nelerin mümkün olduğunu yeniden tanımlayan vizyonerlerle çevreliyoruz. Bununla tanınırım. Sektör küçük. Yaptığım işin kısaltması benim adımdır.

Tomas, Brooklyn'deki görüşmenin iyi gittiğini söylüyor.

Ona Suzanne'den bahsetmeyi düşünüyorum. Belki onunla görüşürse, bizimle çalışmaya daha istekli olur. Bana oldukça korkutucu olduğum söylenir. Öyle olmaya çalıştığımdan değil. Bu, müzakereler sırasında bana avantaj sağlıyor. Her zaman üstünlük bende.

Kapı çalınıyor. "Gitmem gerek."

"Bay Nightingale — "

"Sizi geri arayacağım."

Telefonu kapatıyorum. Süitin diğer ucuna geçiyorum. Kapıyı açıyorum.

Suzanne tam orada duruyor. Cildinin rengi geri gelmiş, artık kahverengi ve parlak. Gözleri ise dikkatlice başka yöne bakıyor. Gözlerindeki ateş şimdi sönmüş görünüyor, ama eninde sonunda onu yeniden alevlendirebileceğimi biliyorum.

Dudakları beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor. Bunu değiştirmeye niyetliyim.

Yüzüme bakmadan yanımdan geçiyor. Konuşmuyor. Bana bir "günaydın" bile demiyor. Sanki iğrenç bir suç işlemişim gibi. Ama işlemedim... en azından henüz.

Pencerelere doğru yürüyor ve perdeleri açıyor. Sabah ışığı uzun, düz bir şerit halinde süite giriyor ve halıya, masaya ve yan sehpadaki okunmamış kitaba düşüyor. Arabasını duvarın yanına koyuyor ve çalışmaya başlıyor.

Onun hareketlerini izliyorum. Buradan bir an önce çıkmak için sabırsızlandığı belli. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi, yüzeyleri hızla silip süpürüyor, tozunu alıyor. Neden benden uzaklaşmak için bu kadar kararlı olduğunu merak ediyorum. Onu benim yanımda bu kadar rahatsız edecek bir şey yaptığımı veya söylediğimi sanmıyorum. Eh, o içeri girdiğinde çıplaktım, ama bir erkeği çıplak görmesi ilk kez olamaz.

Onu odaya kadar takip ediyorum. Yorgan üç hareketle düzeltiliyor. Yastıklar yatakta dağınık gibi duruyor, ama istemeden de olsa mükemmel bir düzen oluşturunlar.

Masaya oturup önümdeki tableti okur gibi yapıyorum. Ellerini izliyorum. Küçük ve narinler. Benim ellerimde nasıl hissettireceklerini merak ediyorum. Kesinlikle pürüzsüz olacaklar.

Yan sehpadaki lambayı parlatmaya başlıyor, ama parlatılması gerekmiyor. Nedense bu iş üzerinde daha uzun süre duruyor. Dikkatinin dağınık olduğu anlaşılıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Onu izlediğimi biliyor ve bu onu etkiliyor. Ne muhteşem.

Suzanne sonunda lambadan uzaklaşır. Banyoya girer ve ben de ona, olacıklara hazırlanması için biraz yalnız kalması için zaman tanırım. Sonunda geri döner, arabayı kapatır ve kapıya doğru döner.

"Bitirdim." Bana değil, kapıya bakıyor. "Yarın sabah gelirim." Hareket etmeyi bırakıyor.

"Hmm..." Yavaşça ayağa kalkıp odayı hızlıca gözden geçiriyorum. İşini inceliyormuş gibi yapıp sonra ona dönüyorum. "Suzanne, sanırım bir sorun var."

"Ne?" Hâlâ bana bakmıyor.

Neredeyse gülüyordum. Sesinde duyulan sinirlilik çok açıktı. Parmakları arabayı sıkıca kavradı. Görünüşe göre Suzanne sabrını kaybetmeye başlamıştı.

"Memnun değilim. Neden oturmuyorsun?" diye soruyorum. Dönüyor.

Ve işte orada. O güzel kahverengi gözlerdeki ateş. Arabayı sıkıca tuttuğu için parmak eklemleri bembeyaz. Çenesi sıkı. Omuzları, zar zor bastırdığı öfkeyle yavaşça titriyor.

Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ediyorum. "Lütfen, Suzanne. Otur."

"İstemiyorum... ve adımı kullanmayı bırak."

Gülümsüyorum. "Lütfen, otur. Konuşacak çok şeyimiz var."

Bana uzun bir süre bakıyor, ama ben yerimden kıpırdamıyorum. Gözlerimi kaçırmıyorum. O da kaçırmıyor. Bir çıkmaza girmiş gibiyiz, ta ki o odanın diğer ucuna geçene kadar.

Sandalyeyi, benim yerleştirdiğimden yarım adım daha masadan uzağa çekiyor. Oturuyor. Dişlerini o kadar sıkıyor ki, kulağının altındaki kaslar titriyor.

“Dün,” diyorum, “bu odadan çıktıktan sonra resepsiyonu aradım. Roger Tate’i istedim. Seni sadece bu süite yeniden yerleştirmelerini sağladım. Başka hiçbir katta ya da odada değilsin. Benim kaldığım süre boyunca sen benimsin.”

Yüzünde hiçbir ifade yok.

"Bunu sana söylüyorum çünkü bunu kasten yaptığımı bilmeni istiyorum, çünkü bunu sonlandırabilirsin. Bunun affedilemez olduğunu düşüneneğini biliyorum." Bu kelimenin etkisini hissettirdim. "Senden bunu affetmeni istemiyorum. Aynı bilgiye tekrar sahip olsaydım, yine aynısını yapardım."

Manila zarfını masanın üzerinde kaydırıyorum. Yavaşça.

"Bu gizlilik anlaşması — taslağı hazırlandı. Tazminat içindedir."

Zarfı baktı ama dokunmadı.

"Buraya her geldiğinde, Suzanne, sana soracağım. İmzalamak zorunda değilsin. Evet demek zorunda değilsin. Sadece, sen kabul edene kadar durmayacağımı anlaman yeterli."

Başını kaldırdı. Gözleri masanın üzerinden benimkilerle buluştu.

Yüzünden hiçbir şey okuyamıyorum. Tamamen hareketsiz. Belgeye uzanmıyor. Gözlerini de başka yere çevirmiyor.

Kısa bir an için, acaba çok mu ileri gittim diye düşünüyorum. Belki de taktiklerim çok aşırı. Belki de daha nazik, daha yalvaran bir tavır takınmalıyım. Bu benim karakterime uymuyor.

Suzanne boğazını temizler. "En azından bir düşünsem olur mu?"

Başımı sallıyorum. "Haklısın. Belgeyi yanına al. Bir avukata gösterip şartların sana uygun olduğundan emin ol."

Kaşlarını çatıyor. "Avukatım yok. Ben *senin* gibi değilim, unuttun mu?"

Bu sataşmaya tepki vermiyorum. Onu imzalamaya bu kadar yaklaştığım bir anda bunun bir anlamı yok. "Çok teşekkür ederim, Suzanne. Bana çok yardımcı oldun." Sandalyeye yaslanıyorum. Kapıyı işaret ediyorum. "Şimdilik bu kadar yeter. Gidebilirsin."

Ayağa kalkar. Arabanın tutamağını tutar. Bana bakmadan kapıya doğru döner.

Eli tutamağa uzanırken konuşuyorum. "Çok yakında görüşürüz, Suzanne."

5. Suzanne

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

Telefonum yanımdaki yatakta titriyor. Bakmama gerek yok. Kim olduğunu zaten biliyorum. O hep böyle yapar. Bekler. Baskı yapar. Saldırır. Hepsi beni yıpratmak ve taleplerine boyun eğmemi sağlamak için tasarlanmış. Artık yöntemlerini biliyorum. Artık daha çok bir rahatsızlık kaynağı.

Telefonu elime alıyorum ve beş cevapsız aramaya bakıyorum. Ve neredeyse saat gibi, her zamanki mesajları gelmeye başlıyor.

SHERRY

[Redacted]

Bana bu parayı borçlusun, Suzanne. Sana hayat verdim, ama bunun için bir teşekkür bile almadım.

SHERRY

[Redacted]

Paraya cuma gününe kadar ihtiyacım var.

SHERRY

[Redacted]

Beni seni aramaya zorlama.

SHERRY

[Redacted]

Benim için yaptığım onca şeyden sonra, neden ihtiyaç duyduğum anda kendi anneni inkar ediyorsun, anlamıyorum.

SHERRY

[Redacted]

Marguerite olsaydı, hiç tereddüt etmezdi. Neden annenden nefret ediyorsun?

Cevap vermek istemiyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Annem bu moddayken en iyi taktik, ona karşılık vermemek. Bırakalım da öfkesi dinlesin. Başka bir aile üyesini rahatsız edecek birilerini bulur. Belki Darryl sonunda onu birinden çalar.

Ama saat sabahın 5'i. Aklım başımda değil ve bıktım artık. Parmaklarım ekranın üzerinde hareket etmeye başlıyor.

SUZANNE

Neden kendine bir hayat
kurup beni rahat
bırakmıyorsun? Sana
Sana para vermeyeceğim.
Asla. Beni bir daha arama.

Telefonu elimde tutuyorum ve bekliyorum. Cevap yok. Artık öfke dalgası geçtiğine göre, her şeyi net görüyorum. Onunla uğraşmamalıydım. Ona sadece malzeme verdim. Cevap vermemesi, artık sadece talep etmekle kalmadığını kanıtlıyor. Bu konuda bir şeyler yapacak.

Maeve'ye, annem olduğunu iddia eden kimseyi daireye almamasını söylemem gerekecek.

Tekrar uyumamın bir anlamı yok. Çok sinirliyim ve zaten yakında işe hazırlanmam gerekiyor. Kalkıp on dakika resim yapıyorum çünkü buna ihtiyacım var. Ne çizdiğime bakmıyorum. Hâlâ ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Bazen bir yüz görüyorum, bazen bir kalp, nadiren de bir adama benziyor.

Çalışırken fısıldayarak şarkı söylüyorum. Umarım resim yakında şekillenir. Kafamdaki görüntü henüz net değil. Belki de nereden gelirse gelsin biraz ilhama ihtiyacım var.

Sonunda geri adım atıp resme hayranlıkla bakıyorum. Bir yüz görüyorum. Güçlü, uzun, simsiyah saçlar, gri gözler. Gözlerimi kırıyorum ve yok oluyor. Kırmızı boya bana bakıyor.

Ne gördüğümü biliyorum — aslında kimi. Gizlilik sözleşmesi hâlâ çantamda duruyor. Okumadım. Okumaya da niyetim yok. O da yıpratmayı umduğum bir başka kişi. Otelden çıkar çıkmaz, tüm bunlar unutulup gidecek. Sadece ona bunu gerçekten düşündüğümü inandırmam gerekiyor.

Fırçalarımı temizlerim, tüpün kapağını kapatırım ve vardiyama hazırlanırım. Otele giden otobüse binerim. Zaten belirli bir programım olduğu için Roger'ı aramaya zahmet etmem. Ekipman odasına doğru ilerlerken, kollarında bir sürü yastık kılıfı ile geçen Carmen'i görürüm.

"Roger'ın keyfi yok," diye fısıldadı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Omuzlarını silker. "Bir şey olması mı gerekiyor? Bugün yoluna çıkma yeter. Bir kavga çıkarmak istiyor olabilir."

Yürüyüşümü hızlandırıyorum. Arabamı alıp çatı katındaki süitte saklanmam lazım — en azından Bay Nightingale beni kovdurmaya çalışmıyor. Şu anda Roger'la karşılaşmak, bütün gün çıplak bir adamla aynı odada oturmaktan daha tehlikeli olacak.

Ekipman odasına girer girmez arabama uzanıyorum, ama çoktan geç kalmışım. Arkamdan öfkeli ayak sesleri duyuyorum ve işlerin çok karışmak üzere olduğunu şimdiden biliyorum.

"Jenkins!"

Arkamı döndüğümde Roger'ın bana öfkeyle baktığını görüyorum, gözlüğü yüzünden aşağı kaymış. Gözlüğünü şiddetle yukarı itiyor. Elinde bir takım havlu tutuyor. "Bunlar. Ne. Bunlar?"

Onları elinden alıyorum. Üzerlerinde leke var mı diye inceliyorum, ama hiçbir şey yok. Ona boş boş bakıyorum. "Bunlar havlu mu?"

Dişlerini gıcırdatıyor. Bu, açıkça aradığı cevap değil. "Bunu görebiliyorum. Bilmek istediğim şey, neden olması gereken yerde değiller?"

Kafamı yoruyorum. *Havlular, havlular, havlular...* Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Havlularla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Bir şey söylemek, kendimi savunmak ya da bir mazeret sunmak istiyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Ben..."

Aniden parmaklarını bileğime doluyor ve beni herkesin görebileceği koridora çekiyor. Etrafa bakıyorum ve tabii ki, çoktan bir olay yaratmışız.

"Ne yapmadın? Neden bahsettiğimi bilmiyor musun? Sonoma süitindeki havluları değiştirmen gerektiğini bilmiyor muydun?"

“Ama ben sadece penthouse süitine atandım. Sanmıştım ki...”

“Öyle mi sandın? Burada çalıştığın onca yıl boyunca, hiç senin fikrini sordum mu? Ne düşündüğünü sordum mu? Ben emir veririm, sen de hiç düşünmeden yerine getirirsin. İşler böyle yürür. Sana düşünmen için para vermiyoruz.”

Gözümün ucuyla, Frank’in uzak köşede durup sessizce izlediğini görüyorum. Sonra Carmen’in yaklaştığını görüyorum. Parmakları yumruk haline gelmiş ve gözlerindeki bakışı tanıyorum. Beni savunmaya geliyor.

Hızla göz teması kurup başımı salladım. Bana öfkeyle baktı. Tekrar başımı salladım, sonra yere baktım. Sessiz kalıp onun bağırmasına izin verirsem, her şey bitecek. Bugün işimi kaybetmeyeceğim.

"Ne kadar dikkatsiz ve kolayca değiştirilebilir biri olduğunu düşünürsek, bir işin olduğu için minnettar olmalısın, Jenkins. Senin hiçbir değer, hiçbir önemin yok. Bıktım usandım — "

Aniden bir kapı açılır ve koridorda bir sessizlik çöker.

Merakım beni başımı kaldırmaya zorlar. Bay Nightingale izliyor. Gri gözleri, sessizce kopmak üzere olan bir fırtına gibi hareketsizdir. Ama gözleri bana değil, Roger'a bakıyor.

Roger'ın yutkunma sesini duyuyorum. Çirkin kahverengi kravatını düzeltiyor ve elini bileğimden çekiyor. “Bay Nightingale, efendim... biz sadece, şey... bazı idari konuları konuşuyorduk... Hepsi bu.”

"Hmm..." Bay Nightingale'in gözleri benimkilerle buluşuyor. Donup kalıyorum. Bana doğru yürürken nefesimi tutuyorum. Roger'a bakmıyor. Gözleri benimkilerde. Bir şey arıyor, bir şey arıyor, ne olduğunu tam bilmiyorum. Havluları benden alıyor ve arabama koyuyor.

Sonra yavaşça dönüyor ve omzunun üzerinden, "Eğer onunla bir daha böyle konuştuğunu duyarsam, bu oteli satın alıp seni kendim kovarım." diye homurdanıyor.

"Bay Nightingale, ben..."

"Kendimi açıkça ifade ettim mi?"

Başını şiddetle sallıyor. "Anladım." Sonra Bay Nightingale diğer personele dönüyor. "Neye bakıyorsunuz? Herkes işine dönsün." Roger koridordan koşarak uzaklaşıyor, ama önce omzunun üzerinden bana bir bakış atıp gözlerini dikeyiyor.

Midem düğümlenir. Bay Nightingale beni Roger'ın hedefi haline getirmiştir ve Roger, kendisini küçük düşürdüğüm için beni buradan kovdurmaya çalışacaktır.

Hepsi onun suçu. Onun yardımına ihtiyacım yoktu. Ben hallediyordum. Neden burnunu soktu ki?

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama hiçbirine bakmaya cesaret edemiyorum. Bay Nightingale koluma bir kez dokunuyor. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Bana cevap vermek için beklemiyor. Ben bir düşünce bile oluşturamadan ortadan kayboluyor.

Carmen onun yerine yanıma geliyor. “Aman Tanrım. Kızım, o da neydi öyle? Bir misafirin sana aşık olduğunu söylememiştin.”

“Aklında yok,” diyorum, hâlâ onun gidişini izlerken. Her şeyi mahvetmeden onu hayatımdan çıkarmam lazım. Çantamdaki gizlilik anlaşmasını hatırlıyorum. İsteddiği bu, değil mi? O zaman ona vereceğim, böylece sonunda beni rahat bırakabilir.

“Benden bir şeyler saklıyorsun, değil mi? İkiniz arasında bir şeyler var ve bana anlatmak istemiyorsun. Neden? Ben sana her şeyi anlatıyorum.”

Neden insanlar işime karışmıyorlar ki?

Ekipman odasına uzanıp arabamı alıyorum. “Önemli bir şey değil, gerçekten. Gitmem gerek. Odasını temizlemem lazım.” Cevabını beklemiyorum. Arabamı onun yanından iterek geçiyorum. Asansörlere gitmeden önce, çantamdan gizlilik sözleşmesini almak için soyunma odasına uğruyorum.

En üst kattaki asansöre doğru yürürken ensem yanıyor. Kart okuyucuya basıyorum. Kapılar açılıyor ve içeri giriyorum. İçimde öfke birikiyor. Onu içimde tutuyorum. Ona ihtiyacım olacak.

Küçük aynalı kutuda yansıma bana bakıyor. Gözlerim, utanç ya da öfkeden akan gözyaşlarıyla kızarıyor. Onları silip atıyorum, Bay Nightingale'in bende öfkeden başka bir şey görmesini istemiyorum.

Onun beni savunması yeterince utanç vericiydi; onun süitinde ağlamak beni mezara gönderir.

Süite girdiğimde kendimi tanıtmıyorum. Anahtarımı kullanıyorum ve arabamı içeri iterken ona bakmayı reddediyorum. O, oturma odasındaki kanepede oturuyor

. Beni bekliyordu; bunu anlayabiliyorum. Konuşmamam onu şaşırtıyor.

Hemen temizliğe başlıyorum. O orada olmadığı için banyoya gidiyorum ve farklı bir yaklaşım bulmam gerekiyor. Gizlilik anlaşması eskiden eskiz defterimin durduğu yerde duruyor. Burayı imzalayıp ona mı atayım? Yoksa dışarı çıkıp onunla yüzleşeyim mi?

Şimdilik, zaten temiz olan lavaboyu ovmaya odaklanıyorum çünkü ellerim titriyor ve titreme durana kadar cam temizleyici şişesini düşürmeden tutamıyorum.

Titreme durmuyor.

Gözlerimi her kapattığımda onun yüzünü görüyorum. Roger'a kükrediği zamanki yüzünü değil. Hayır. Ondan sonra bana attığı bakış, dokunuşunun hissi. Neden aklıma bu geliyor? Öfkelenmem gerekiyor. Öfkeliyim.

Yatak odasına gidiyorum. Yatağı yapıyorum. Yorganı düzeltiyorum. Yastığı kaldırıyorum. Yere koyuyorum. Tekrar kaldırıyorum. Yanlış hareket ettiğimi biliyorum.

Sonra odaya girdiğini duyuyorum ve öfkem geri geliyor. İyi. Beni izlediğini biliyorum. Başımı kaldırmayacağım. Hemen bitiriyorum. Arabamı kapatıyorum. Kapıya doğru çeviriyorum.

"Suzanne..."

Duruyorum. Tutamağı bırakıp arkamı dönüyorum. İşte ihtiyacım olan fırsat bu. Eğilip arabadan gizlilik sözleşmesini alıyorum. Masasına doğru yürüyorum, masadan bir kalem kapıp imzalıyorum.

Onu ona doğru fırlatıyorum. Kıpırdamıyor. Belge ayaklarının dibine düşüyor. "Al. İsteddiğin buydu, değil mi? Şimdi bana bir iyilik yap ve hayatımdan çık."

"Suzanne..."

"Tanrı aşkına, adımı söylemeyi kes. İsteddiğini verdim sana. Artık gördüklerimi kimseye anlatmayacağımı biliyorsun. Artık etrafımda olman için bir neden yok. Bu iş bitti. O yüzden beni rahat bırakmalısın."

"Otur, Suzanne."

Kulağım çınlamaya başlar. Kafamda bir kaynama hissi vardır. Eğer bir çizgi film karakteri olsaydım, kulaklarımdan kesinlikle duman çıkmaya başlardı. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin ve kirli paranı da kendine saklayabilirsin. Onu istemiyorum."

Arabamı tutup itmeye başlıyorum. Aniden elini uzatıp bileğimi kavırıyor.

Neden bugün herkes bana dokunup duruyor? Neden beni rahat bırakmıyorlar?

"Bırak beni." Arkanı dönmüyorum. Heykel gibi hareketsiz duruyorum. "Bırak beni Bay Nightingale, yoksa çığlık atarım ve..."

Eli enseme doğru kayar. Yüzümü ona bakacak şekilde çevirir. Ama bir sorun var. Düşündüğümde daha yakındır. Hissettiğim tüm öfke aniden vücudumdan uçar. Geriye bir his kalır. Midemin derinliklerinde, uyluklarımda ve göğsümde kabırır.

Yanılmışım. Her yerde
hissediyorum. O benim ağzıma
bakıyor.

Oh.

Beni öpüyor.

Vücudum eriyor. Ona direnmiyorum. Direnmek istediğimi bile sanmıyorum. Tam tersini yapıyorum. Saçlarını tutuyorum. Onu kendime çekiyorum. Sırtım duvara yaslanıyor. Nasıl ve ne zaman oldu bilmiyorum ama vücudu benimkine yaslanmış ve bu his... Ah, bunu tarif edecek kelime bulamıyorum. Serbest elini belime koyuyor. Ona doğru eğiliyorum. Dili girmek için izin istiyor. Tereddüt etmiyorum. Kendimi bırakıyorum.

Ağzı sıcak. Boynumdaki el çeneme kaydı. Tadı kahve gibi. Sandal ağacı kokusu ve pahalı bir parfümün sıcak alkol kokusu geliyor.

Kalem masanın arkasına bir yere düşüyor.

Ne yaptığımı merak ederek kendimi ondan çekiyorum. Nefesi hızlanmış. Gözleri arzuyla kararmış. Daha fazlasını istiyor. Bunu hissedebiliyorum... kelimenin tam anlamıyla.

Çenemi bırakmıyor. Başparmağı ağzımın köşesinde. Yüzü bir santim uzaklıkta. Tek yapabildiğim ona bakmak. Düşüncelerim henüz toparlanmadı. Ne söyleyeceğim? Ne yapacağım?

Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Onu itiyorum ve tenime sızan ürpertiği görmezden geliyorum. Çenemi elinden çekiyorum. Geri adım atıyorum. Kapıya doğru yürüyorum.

Beni durdurmuyor.

Kapıyı açıyorum. Arabamı kapıdan itiyorum. Koridordan yürüyorum. Servis asansörünün düğmesine basıyorum. İçeri giriyorum. Kapılar kapanıyor.

Avucumu ağızıma bastırıyorum.

Hâlâ sıcak.

Asansör inerken geri sayıyorum — on sekiz, on yedi, on altı. Aynalı duvara sırtımı dayayarak köşede duruyorum, parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum ve kıpırdamıyorum.

Beni tekrar öpeceğini biliyorum. Bu kaçınılmaz. Tek duam, bunu engelleyecek kadar güçlü olabilmek.

Elimi ağızımdan çekiyorum.

6. Cade

"Bay Nightingale. Sizi duymak ne güzel. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Otel istiyorum, Tomas."

Uzun bir sessizlik olur. "Otel mi istiyorsunuz? Hangi oteli, sorabilir miyim?"

"Napa'daki Cresswell. Orada kalıyorum. Onu istiyorum."

Bu sefer daha uzun bir sessizlik olur. Kafası karışmış bir şekilde sakalını kaşıyormuş gibi hayal ediyorum. "Bay Nightingale, şu anda otelcilik işinde değiliz. Bu oldukça büyük bir ilgi değişikliği. Bunun nedenini sorabilir miyim?"

Suzanne'in yüzü gözümün önüne geliyor. Buna o neden oldu. O kertenkeleye bir şeyleri kanıtlamak zorunda kalırsam diye, bu oteli alabileceğimden emin olmak istiyorum.

"Otel özel mülkiyete ait," diyorum. "Aile Sausalito'da yaşıyor. Yetmiş yıldır ellerinde tutuyorlar. Üçüncü kuşaktan kimin kumar borcu olduğunu öğrenin ve bunu onlara karşı kullanın."

"Şaka yapıyorsun."

"Ne zaman şaka yaptım ki?"

"Bu bizim yetki alanımızın dışında... Ne yapacağımı bile bilmiyorum... Bay Nightingale, bunu iyice düşünmenizi tavsiye ederim."

"Tomas, bunu hallet. Bugün ofiste olacağım."

Telefonu kapatıyorum. Boynumu defalarca çeviriyorum. Suzanne'i öptüğümünden beri vücudumun bir yerinde bir düğüm var. Huzursuz ve rahatsızım. Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım, ve bunun tek nedeni, vücudunun benimkine değdiği hissi hakkında düşünmekten kendimi alamamamdı.

Sanırım daha önce hiçbir şeyi ya da kimseyi bu kadar çok istemedim. Tüm vücudum onu arzulamaktan yanıyor. Ama bundan daha fazlası var.

Onu gerçekten önemsiyorum. Süitten çıktığımda, kendimi koridorda onu ararken buluyorum. İçerideyken, onun ortaya çıkmasını bekliyorum.

Bu delilik, ama yine de bunu durdurmak için hiçbir adım atmıyorum.

Telefonum elimde titriyor. Asistanımdan bir e-posta gelmiş. Tadilatın bittiğini, arabamın şehre geri döndüğünü ve hazır olduğunu, şoförümün de telefonumu beklediğini bildirmek istiyor.

Bugün ayrılmalıyım. Burada kalmak için bir nedenim yok.

Suzanne gizlilik anlaşmasını imzaladı. Bizi bir arada tutan hiçbir şey yok.

Ancak, şu anda bizi birbirimize bağlayan görünmez bir ip var. Ayrıca, teorim doğrudu. Onu öptüğümde dudakları kızardı. Bu teoriyi tekrar test etmeyi düşünüyorum.

Anahtar kartı süit kapısında ses çıkarıyor. Kapının açıldığını duyuyorum. Arabanın halının üzerine yuvarlandığını duyuyorum. Henüz odadan çıkmıyorum. Fazla hevesli görünmek istemiyorum. Evet, onu bekliyordum, ama bunu bilmesi gerekmiyor.

Kendimi anlamsız işlerle meşgul ediyorum. Bir ara ayağa kalkıp oturma odasına doğru yürümeye başlıyorum. Son anda fikrimi değiştiriyorum. Onun bana gelmesini beklemeliyim.

Sonunda, neyse ki, yatak odasının kapısı açılıyor. Hemen göz göze geliyoruz ve ben bu odadaki o ana geri dönüyorum. O da bunu düşünüyor.

Yanakları hafifçe kızarıyor. Bakışlarını karşılayıp, gözlerini kaçırmaya cesaret etmesini bekliyorum. Kaçırıyor. Ayrıca merhaba da demiyor.

Demesini beklemiyordum. Bu, son

Masamdan rastgele bir belge alıp okumaya başlıyorum. Günler önce imzalamam gereken yeni bir sanatçının sözleşmesi. Gözlerim kelimelerin üzerinde geziniyor ama beynim hiçbir şey almıyor.

Kendimi durduramadan, yine onun hareketlerini izliyorum. Keşke bana baksaydı. Dikkatli olmam gerektiğini çok iyi biliyorum, özellikle de dün olanlardan sonra. Fazla zorlayamam, yoksa onu tamamen kendimden uzaklaştırma riskini alırım.

Suzanne sonunda masaya doğru ilerliyor. O temizlik yaparken ben kıpırdamıyorum. Parmak eklemleri bembeyaz, parmakları bezin etrafında gereğinden fazla sıkı tutuyor.

Sonunda başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hareket edebilir misin?"

Gülümseme isteğine direniyorum. "Yapabilirim, ama sadece lütfen dersin."
Gözleri sıcak, beyaz bir öfkeyle doluyor. Parmakları koluma doğru uzanıyor. O bölgeyi silebilmek için beni kenara itiyor ve sehpaye geçiyor.

"Suzanne, ben memnun değilim."

Beni görmezden geliyor. Kulak uçları artık kızarmış. Onu öpmek istiyorum. Ama kendimi durdurmam gerekiyor. Aksi takdirde, denersen muhtemelen dudağımı ısırıp koparır. Sessiz kalmaya ve işini yapmasına izin vermeye karar veriyorum.

Ama onu izlemekten vazgeçmiyorum. Elimdeki sözleşme unutuluyor. Kısa süre sonra ayağa kalkıyor, bezi arabasına koyuyor ve tek kelime etmeden dışarı çıkıyor.

Eh, bu çok soğuk bir davranıştı. Ama merak etmeyin, bunu kesinlikle düzelteceğim.

Sanki işaret verilmiş gibi, telefonum masanın üzerinde çalmaya başlıyor. Arayan Marisol. Umarım bana iyi haberler getirmiştir.

"Merhaba, Bay Nightingale."

Odaya doğru başımı sallıyorum. "Anlatın."

"Zordu ama otoparktan bazı görüntüler elde ettik. Arabalardan birinde çalışan bir araç kamerası vardı. Sahibini bulup görüntüleri aldık. Size e-posta ile göndereceğim."

Dizüstü bilgisayarımı açarken telefonum kulağımda kalıyor. Görüntüler yükleniyor ve o geceki kadın karşımda. Görüntülerde kadının arabadan indiği ve hemen ardından ortadan kaybolduğu görülüyor.

"Onu buldunuz mu?"

"Evet. Ama kolay olmadı. Kızıl saçlı birini arıyorduk. Bizim kız esmer." Bana o gece bana sataşan cadaloz değil, masum görünümlü kahverengi saçlı bir kadının başka bir fotoğrafını gönderiyor.

"Onu kim gönderdi?"

"Maddox."

"Henrik mi? O ölmemiş miydi? Beni rahatsız etmek için dirildi mi?"

"Hayır. Oğlu, Maddox Şirketleri'nden Adrian Maddox."

Yüksek sesle gülüyorum. Tahmin etmeliydim. O sıksa çocuğun bana karşı bir şey yapmaya cesareti olacağını tahmin edemezdin. Geçmişte de denemişti. Her iki seferinde de ticaret basınına isimsiz yorumlar göndererek. Ve her iki seferinde de başarısız oldu.

Onu takdir etmeliyim — beni uygun bir zamanda yakaladı. Ama bu bir daha asla olmayacak. Bunun için elimden geleni yapacağım.

Yine de bir konuda haklıyım. Bunun Neil olamayacağını biliyorum. “Emin misin? Adrian mı? Kaynakları nereden buldu ki?”

"Tam olarak emin değilim. Babasının bizim bilmediğimiz bazı offshore hesapları olabilir. Muhtemelen işini kurmak için bunları kullanmıştır."

Elimi çenemin altına koydum. “Hmm...”

"Ne yapacağız? Bunu polise bildirmemi ister misin?"

Başımı salladım. “Hayır. Zararsız biri. Henüz yirmi beş yaşında bile değil. Onunla ben hallederim. Yardım ettiğin için teşekkürler.”

“Bu konuda fazla rahat davranmıyorsun, sence de öyle değil mi? Sana ilaç verdi. Seni soydu. Elimizde bir dava var. Benden hiçbir şey yapmamamı mı istiyorsun?”

“Evet. Onunla ben ilgilenirim. Onu bir tehdit olarak görmeyeceğim. Onu bir rahatsızlık olarak göreceğim. Bana bırakın.”

Telefonu kapattım.

Nightingale binası Pine Caddesi'nde, yirmi iki katlı ve girişinde granit üzerine kazınmış adım yazıyor. Lobiden geçerken resepsiyonist ayağa kalkıyor. Tomas, bir yığın sözleşme ve toplantı listesiyle ofisinde bekliyor.

“Bay Nightingale. Cresswell ile ilgili telefon görüşmeleri yaptım ve yakında cevap bekliyorum.”

Oturuyorum. “Güzel. Müdahale etmem gerekirse haber ver. Bu ailelerin bazıları... zorlu olabilir.” Sonra ona sanatçılar için imzalanmış sözleşmeyi veriyorum. “Daha önce konuştuğumuz gibi Collins ile devam edelim.”

Tomas başını sallar ve çıkar. Umut vaat eden sanatçıların eserlerini incelerken Suzanne'i düşünmemeye çalışıyorum, ama bu artık imkansız çünkü bunun onun ellerinin yapabileceği bir şey olduğunu biliyorum — belki de daha iyisini.

Suzanne bana her şekilde direnmeye kararlı. Tek soru, bunu düzeltmek için ne yapabileceğim.

“Cade.”

Masamdan başımı kaldırıp kapımda duran Neil Sutton'ı görüyorum. Elinde bir dosya var. Kaşlarını derin bir şekilde çatmış. Beni görmek gününü mahvetmiş olmalı. Ne kadar trajik.

"Neil."

Neil Sutton, kendini beğenmiş, tombul bir adam. Yönetim kurulu üyesi ama bizim eşit olduğumuza inanıyor. Bu fikri nereden edindiğini bilmiyorum ama onu yerine oturtmaktan büyük zevk alıyorum.

Ve o bunu her zaman hak ediyor. "Ofiste misin?"

Etkili olması için etrafa bir göz attım. "Öyle görünüyor."

Boğazını temizliyor. "Şaşırdım. Yönetici katını terk ettiğini sanıyordum."

"Sana işleri bu kadar kolaylaştırmayacağımı biliyorsun, Neil."

Dişlerini gıcırdattığını duyuyorum. Dosyayı bir kolundan diğerine geçiriyor. Sonra kendi kendine mırıldanmaya başlıyor. "Ben hep bunu söylerim. İşin için çok çalışmazsan, ona değer vermezsin. Annenin parası her zaman orada olacak —"

Başımı kaldırıyorum. "Ne dedin, Neil?"

Titrek parmaklarıyla yakasını düzeltiyor. Gözleri sağa sola kayıyor. "Hiçbir şey, Bay Nightingale."

"Hmm..." Gözlerimi ona dikeyorum. "Sinek vızıltısı duydum sanırım. Umarım yanılmışımdır, Neil."

"Yanıldın."

"Harika. Çıkarken kapıyı kapat."

Bana öfkeyle bakar, ama arkasını dönüp kapıyı kapatır, ben de işime geri dönerim.

Üç telefon. İki sözleşme imzalandı. Altı yıldır bizimle çalışan kurumsal bir alıcı, görmek istediği eserlerin listesini hazırladı. Ona sergi için tarih ve saati veriyorum.

Saat 13:00'teki randevum, Hana Vargas adında genç bir ressam. Tomas onu bir devlet üniversitesi öğretim görevlisinin Instagram hesabı aracılığıyla buldu. Bu, günümüz sektörünün küçük utançlarından biri: Telefonu olan otuzlu yaşlarındaki bir öğretim görevlisinin, Stockton'daki bir kız ile onu temsil edecek kurumlar arasındaki kapı bekçisi haline gelmesi. Ben de bundan üstün değilim. Aksi takdirde fark edilmeyecek birini bulan hiçbir şeyden üstün değilim.

Koyu renk bir palto ve kot pantolon giymiş olarak içeri giriyor. Portföyü masamın üzerinde. Bu sabah bir saat, dün gece de bir saat daha onunla uğraştım.

Onunla otuz beş dakika geçiriyorum.

Toplantının sonunda şirket adına karar veriyorum.

“Aman Tanrım, gerçekten mi?”

Başımı sallıyorum.

Yüzü aydınlanıyor. Gülümsüyor, alkışlıyor. Yalnız olsaydı odada zıplıyor olacağına dair bir hisse kapılıyorum. “Buna inanamıyorum. Teşekkürler, çok teşekkürler.”

"Bunu hak ettin. Çalışmaların her şeyi anlatıyor."

Hızlıca nefes alıyor. Elini çantasının askısına sıkıca sarıyor. “Çok teşekkür ederim. Çok heyecanlıyım. Şimdi ne yapacağız?”

Tomas’a başımı sallıyorum. Ayağa kalkıyor ve kapıyı işaret ediyor. “Tomas sana sonraki adımlarda rehberlik edecek. Bir sözleşme hazırlayıp ilk gösterimin hakkında konuşacağız.”

“Aman Tanrım. Çok teşekkür ederim.” Tomas’ın peşinden ofisimden çıkmadan önce bana son bir kez gülümsüyor.

Bu, değişmiş bir hayat. Hana Vargas’a tam güvenim var. Tıpkı Suzanne’in çalışmalarına tam güvenim olduğu gibi. Onu neyin engellediğini ve neden görünmekten korktuğunu merak ediyorum.

Gizlenmenin hiçbir faydası yok. Başarınız bir gölgeye dönüşür. Hemen arkanızdan gelir ama asla yetişemez. Onu net bir şekilde görüyorum. Bazen tek gördüğüm şey o oluyor. Ama onun da kendini görmesini istiyorum. Onun haberi olmadan eskiz defterini almak için can atıyorum. Ama bunun onun için yapabileceğim bir şey olmadığını ben de biliyorum.

Bir sanatçıyı zorla gün ışığına çıkaramazsınız. Bunu kendileri yapmalıdır.

Telefonum çalmaya başlar. Aşağıya bakınca annemin adını görürüm. Onun aramasından çok korkuyordum. Beau'nun araması yeterince kötüydü. O araştırmaya devam edecek, ben ise ona hiçbir şey vermeyeceğim.

Cevap veriyorum çünkü şu anda yalnızım. Neil'in kapıdan dinlemesindense, konuşmanın özel olmasını istiyorum.

"Cade, tatlım. Benden kaçıyorsun. Bunu bekliyordum ama yine de canımı yakıyor. Ben senin annenim, biliyorsun."

“Senden kaçmıyordum. Çalışıyordum.”

"Yalan. Henry, mesajlarına hiç cevap vermediğini söyledi. Gerçekten mi, Cade? Seni önemsiyoruz. Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Parmağımı şakağıma bastırıyorum. Bu konuşmayı daha ne kadar dinlemek zorunda kalacağım merak ediyorum. "Anne, endişelenecek bir şey yok. Ben iyiyim."

"Tatlım, o senin baban. Onu önemsemen normal. Haberi duyduğumda ağladım. Bana seni verdi, bu yüzden kalbimde her zaman ona yer ayıracağım. En iyi baba olmadığını biliyorum, ama bu onun yas tutulmayı hak etmediği anlamına gelmez."

"Anne, lütfen. Bu konuyu konuşmasak olur mu?"

"O gittiğinde ne kadar incindiğini biliyorum. Ben de incindim." Bir an sessiz kaldı. "Cenazesi düzenleniyor. Gelir misin?"

"Gitmeyeceğim."

"Bunu onun için yapmayacaksın, Cade. Bunu kendin için yapacaksın. Bütün bu acıyı tek başına taşıyamazsın. Karar vermek sana kalmış."

Telefonu kapatır.

Telefona bakıyorum. Görünüşe göre herkes benim hakkımda konuşuyor. Annemin oturma odasında oturup, benim inkâr içinde olduğumu kanıtlamaya çalıştıklarını hayal ediyorum.

Ama değilim. Ben iyiyim. Onun gitmiş olması umurumda değil. Hiçbir önemi yok. O benim için bir yabancıydı. Neden cenazesine gideyim ki? O benim için hiç orada olmadıysa, ben neden onun için orada olayım? Neden ben...

Düşüncelerim kapının çalınmasıyla kesilir. Asistanım James kapıyı açar. "Lila seni görmeye geldi."

İç geçirdim. Onunla vakit geçirmek istemiyorum. Geleceğini söylememişti. Zaten Lila hiç söylemez. Lila, aramızdaki mesafeden daha yakınmışız gibi davranmayı sever. Bırakıyorum, çünkü bence bu onun ayrılıkla başa çıkma şekli. İki yıl geçti ve görünüşe göre hâlâ başa çıkmaya çalışıyor.

"İçeri al."

James çekilir ve iki dakika sonra Lila içeri girer. İlk tatilimizde ona aldığım yün paltoyu giymiş ve iç mekanda hiç gerek olmayan güneş gözlüklerini takmıştır.

Ben ayağa kalkmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. Sarı saçları omzuma değdi ve hareket ettikçe sallandı.

“Geri dönmüşsün!” Bana gülümseyerek bakıyor ve masamın önündeki sandalyeye oturuyor. “Seni çok özledim. Nerelerdeydin?”

Eminim beni görmek için birkaç kez ofise uğramıştır. Sormam. “Sadece bugünlük buradayım. Bir süredir Cresswell’de kalıyorum.”

“Öyle mi? Ne tesadüf. Bugün orada bir müşteriyle randevum var.” Ellerini çırpıyor. “Bu tam da işime yarayacak.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Nasıl?”

“Bana bir araba lazım. Şoförüm grip olmuş. Berbat bir durum. Taksiye binersem geç kalırım, ve gelinlerin nasıl olduğunu bilirsin. Çok talepkârlar.”

“Bunun benimle ne ilgisi var?”

Kıkırdar. “Ah, Cade. Sen her zaman çok komiksin. Aynı yöne gidiyoruz, o yüzden beni götürmen lazım, şapşal. Bunu benim için yapabilirsin, değil mi?”

Lila uzun kirpiklerini bana doğru kırıştırır. Bu hareketin onu sevimli göstermesi gerekirdi, ama sanki gözüne bir şey kaçmış gibi görünüyor. Bu konuda yorum yapmam.

Anahtarlarımı alıp ayağa kalkarım. Zaten yakında otele dönecektim.

“Tabii.”

Yeşil gözleri parlıyor. “Teşekkürler, Cade. Sen gerçekten bir azizsin.” Cevap vermiyorum.

Napa’ya dönerken yol boyunca konuşur. Konuşmalarının yaklaşık üçte birini anlarım. Komik biridir. Her zaman aynı odada bulunabileceğim bir insan olmuştur.

Yolun yarısında, bana Napa’da ne yaptığımı sorar.

“Çalışıyordum.”

“Bu pek bir açıklama sayılmaz. Ofisin Napa’da değil. Orada keşfettiğin bir sanatçı mı var?”

Suzanne aklıma gelir. “Öyle bir şey.”

Lila kısa süre sonra konuyu değiştirir. En sevdiği şeyden bahseder... bizden, beni ne kadar iyi tanıdığından ve birlikte olduğumuz zamanların ne kadar güzel olduğundan

birlikte olduğumuz zamanların ne kadar güzel olduğunu anlattı.

"Hiç merak etmiyor musun..."

Otelin garajına girdiğimde, konuşma fiilen sona erdiği için sevindim. Otele birlikte girdik. Hemen onu aramaya başladım. Birbirinin aynısı üniformalarla dolu bir kalabalıkta bile onu bulmam uzun sürmedi.

Suzanne, kollarında bir sürü temiz beyaz çarşafı resepsiyonda. Bir kadın ona bir teslimat fişı uzatıyor ve Suzanne onu imzalıyor. Kadın lobinin diğer ucundan duyamadığım bir şey söylüyor ve bu Suzanne'i güldürüyor. Yüzünün o hali, bugün başıma gelen her şeyden daha kötü.

Onu hiç güldürmemiştim. Bu sesi ilk kez duyuyorum ve onun benim için de aynı sesi çıkarmasını istiyorum.

Sonra başını kaldırıyor. Gözleri önce beni buluyor. Sonra Lila'ya yöneliyor. Sonra tekrar bana dönüyor.

Gördüğü şeyi anladığı anı görüyorum. Yüzünün bir saniyeden az bir süreliğine kapandığını görüyorum. Dönüyor. Hizmet koridoruna doğru yürüyor.

Lila yanağıma öpücük konduruyor. En azından Suzanne'in o kısmı görmemiş olmasına minnettarım.

"Bana gerçekten zaman ayır, Cade. Seni özledim." Restorana doğru dönüyor.

Yarım saniye lobide duruyorum. Sonra Suzanne'i takip ediyorum. Çok hızlı. Ben lobiyi geçmeden o çoktan servis koridorunun kapısına varmış bile.

"Suzanne," diye sesleniyorum.

Durmaz. Anahtar kartını okutur. Kapı tıklayarak açılır. Eşiğinde ona yetişirim. "Suzanne."

İçeri girer. Kapı arkasında tıkırdayarak kapanır. Bu kapı sadece personele açıktır ve benim kartım yok.

Onu henüz bırakmam — aramızda henüz bitmemiş o kadar çok şey varken. Ve tam o anda kararımı veriyorum.

Cresswell'de kalışımı uzatacağım. Süresiz olarak.

7. Suzanne

Sanırım aklımı kaçıyorum. Hayır, kesinlikle kaçıyorum. İnsanlar kederin farklı aşamalarından bahsederler ya? Ben de Bay Nightingale'i öpmenin farklı aşamalarından geçiyorum.

İlk olarak inkâr geliyor. Beni öpmesini istemiyorum. Bana dokunmasını istemiyorum. Hiçbirini istemiyorum. Onu sevmiyorum bile, o halde neden onu öpmek isteyeyim ki?

Sonra öfke gelir. Bunu yapmamalıydı. Hepsi onun suçu.

Ve kısa bir an için pazarlık aşamasına geçiyorum. Onu bir kez daha öpebilirim, aramızda hiçbir şey olmadığını kendime kanıtlayacağım.

Sonra hemen tekrar inkâr aşamasına dönerim ve döngü devam eder. Ama asla kabullenme aşamasına gelemem. Çünkü aramızda olanları kabul etmeyi reddediyorum. Asla.

O an zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bunu durduramıyorum. Sanki hissetmek için şartlandırılmışım gibi. Ne zaman bir kalemin düşme sesini duysam, tüm vücudum irkiliyor.

Bana ne yapıyor bu adam?

Sonunda yataktan kalkıyorum. Kafamı sıfırlamak için on beş dakika resim yapıyorum. Beynimi kapatıp sadece ellerimin hareket etmesine izin veriyorum. Fırçayı salladıkça bileklerim yumuşakça hareket ediyor. İşe yarıyor gibi görünüyor. Zihnim berrak. Sonunda kafamdan çıktı.

Adım atıp eserimi hayranlıkla inceliyorum. “Hayır...” Dudaklarımdan düşük bir inilti kaçıyor. O şeytani, yetenekli dudaklar bana sırıtıyor. Gri gözler bana bakıyor. “Lanet olsun.” Tuvali kapıp paramparça ediyorum.

Lanet olsun ona.

Fırçaları sessizce temizliyorum, sonra geri dönüp yatağımın kenarına oturuyorum. Pazar matematiği zamanı, özellikle de yapacak daha iyi bir işim olmadığı için.

Defterim komodinin üzerinde. Onu alıp haftalık hesaplamalarımı gözden geçiriyorum — kira, faturalar, otobüs kartı, market alışverişi, telefon. Sayfanın altında, doğrudan bakmak zorunda kalmamam için kenara küçük harflerle yazılmış bir satır var: "sanat okulu."

Üç yıldır bu rakama eklemeler yapıyorum. Rakam geçen senekinden daha yakın, ama yine de yetmiyor. Annem üniversite fonumu çarçur etmeseydi, yetmiş olurdu.

Santa Rosa'daki halk sanat okulunun sonbahar dönemi, başvuru ücreti ve temel malzeme seti dahil olmak üzere yaklaşık 3.000 dolar tutuyor. Kredi birliğindeki hesabımda yaklaşık 1.000 dolar var. Üç yıldır her pazar bu hesaplamayı yapıyorum ve aradaki fark bir ayda 40 dolardan fazla kapanmadı. Her zaman bir şey çıkıyor. Ve otel, temel ihtiyaçlar için yeterli para vermiyor. Hayalim için ayıracak param zar zor yetiyor.

Kapı çalınıyor.

Kalkıp kapıyı açıyorum. Maeve kapının diğer tarafında duruyor. Ders çalışırken giydiği eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt'ü var. Gözlüklerini saçının üzerine itmiş. "Üzgünüm. Erken olduğunu biliyorum."

Elimi sallıyorum. "Sorun değil. Ne haber?"

Maeve ayakkabılarına bakıyor. Güzel bir çift spor ayakkabı. Benim alamayacağım türden. Bazen Maeve'nin neden bu berbat dairede yaşadığını merak ediyorum. Benim aksime, onun bir seçeneği var.

"Sadece... kira. Geçen hafta söylemiştin."

Doğru. Kira. Başını sokacak bir yerin olması için ödediğin para. Ne yazık ki bu ay param yetmiyor. Sadece penthouse süitinde çalışmak bahşişlerimi ciddi şekilde etkiledi. Yani kirayı ödeyebilmek için muhtemelen sanat okulu için biriktirdiğim paraya dokunmam gerekecek.

"Bir de elektrik faturası var, cuma gününden önce ödemem gerekiyor çünkü geçen ay otomatik ödeme gerçekleşmedi. İkinci uyarıyı çoktan gönderdiler ve ben sınavlara çalışmaya çalışıyorum. Gerçekten biraz rahatlamam lazım."

Başımı sallıyorum. "Anlıyorum. Yarın sabah hallederim."

Bana bakıp parmaklarını ovuşturuyor. "Emin misin?" "Evet."

Bana minnettar bir gülümsemeyle arkasını döner. Kapıyı sessizce kapatıp kilitliyorum. Gözüm deftere takılıyor. Sanat

Sanat okulu hayalleri suya düştü. Rakamlar çok daha küçük olacak.

Birikimlerimden biraz para çekip, harcama kısmına ekledikten sonra defteri kapatıyorum.

Hayatında bir noktaya gelirsın ki, hayallerinin gerçekteşip gerçekteşmeyeceğini merak etmeye başlarsın. Sanırım ben o noktadayım.

Böyle söyleme, Suzy. Hâlâ başarabilirsin, diye bir ses duyuyorum. Marguerite'in sesi gibi geliyor, ama emin olamıyorum. Sesini çok uzun zamandır duymadım.

"Hey, Suzanne!" Maeve kapımın diğér tarafından bağılıyor. "Kapıda seni bekleyen biri var."

Vücudum kaskatı kesilir. Aklıma ilk gelen annemdir. Bir keresinde buraya gelmişti; o zamanlar ona adresimi söyleyecek kadar aptaldım. Belki de mücevherleri ve porselenleri kendi başına aramaya gelmiştir.

"Teşekkürler!" diye bağııyorum. Omuzlarımı dikleştirip, sweatshirt'ümü düzeltip, tam olarak kim olduğunu öğrenmek için dışarı çıkıyorum.

Annem değıl. Tanımadığım bir adam. Uzun boylu ve sırık gibi, kısa kesilmiş siyah saçları ve düzgün şekillendirilmiş sakalı var. Takım elbise giymiş, bir elinde küçük kahverengi bir zarf, diğér elinde bir telefon tutuyor.

Kaşlarımı çatıyorum. *Annem mi öldü?*

"Suzanne Jenkins?"

"Evet?" Belki de ölmüş olan annemin isteğı üzerine bana saldırmaya kalkışırsa diye başımı geriye eğiyorum.

"Günaydın. Marisol Vega'nın ofisinden arıyorum. Bay Cade Nightingale adına buradayım. Bir dakikanızı alabilir miyim?" Kaşlarımı çatıyorum ve yanağımın içini ısııyorum. Demek annem hayatta, ama başka biri

Kapıyı açıyorum. Zarfı açıp içinden bir çek çıkarıyor. Eşiğın üzerinden bana uzatıyor. Cade Nightingale'in benim değeri mi ne kadar gördüğünü merak ettiğim için çeki alıyorum.

15.000 dolar. Aman Tanrım.

Bu, Maeve'den kirayı beklemesini istemeyeceğim bir yıl, Santa Rosa'da iki dönem ve malzemeler için de para kalacak demek. Ama bunu Cade Nightingale teklif etti. Ve bu, başlı başına en büyük sorun.

Adama bakıyorum ve çeki ona uzatıyorum. "Geri al."

"Bayan Jenkins, çek sizin adınıza düzenlenmiştir. Bu, sağduyulu davranışınız için bir teşekkür jestidir. Başka bir yükümlülük yoktur."

"Geri al dedim."

"Paraya çevirmek zorunda değilsiniz. Doksan gün içinde paraya çevirmezseniz, para düzenleyen hesaba iade edilecektir. Ben sadece teslim ediyorum..."

Çeki ikiye yırttım.

Kağıt temiz bir şekilde yırtıldı. Parçaları kapı aralığından ona uzattım. Elini içgüdüsel olarak açtı ve yırtık parçaları avuçlarına döktüm.

"Bay Nightingale'e söyle, eğer beni aşağılamak istiyorsa, gelip bunu kendisi yapsın."

Kapıyı kapatıp kilitliyorum. Sonra yere oturup gülüyorum.

İkinci aşamaya geri döndüm — öfke. Resepsiyonda kayıt yaptırırken hissettiğim şey bu. Carmen çoktan oradadır. İçeri girdiğimde başını kaldırır. Beni görmek için can attığını biliyorum. Cade herkesin önünde olay çıkardığından beri konuşma fırsatımız olmamıştı. Bu durum geç kalmış olmayı dilememe neden oluyor.

"Selam!" Aramızda bir metre mesafe olmasına rağmen bana el sallıyor. "Cinderella'mız nasıl?"

Ona sert bir bakış atıyorum. Frank, elinde bir dosya ve kulağında bir telefonla köşeden çıkıyor. "Günaydın, Suzanne. Carmen." İkimize de başını sallıyor ve yoluna devam ediyor.

"Günaydın, Frank." İmzalamayı bitirip kalemi yavaşça bırakıyorum. En son istediğim şey, kalemin fayanslara çarpma sesini duymak.

"Ee... sonunda bana Bay Nightingale ile aranızda neler olduğunu anlatacak mısın? Bu konuda çok ketum davranıyorsun," diyor Carmen.

"Konuşacak bir şey yok."

"Roger çok korkmuştı — yemin ederim onu hiç öyle görmemiştim. Kendini yirmi dakika boyunca malzeme odasına kilitledi. Düşünebiliyor musun? Bana sorarsan, bunu hak etmişti. Çok uzun zamandır küçük, boktan bir maaşla çalışan küçük, boktan bir adamdı. Umarım Bay Nightingale bu oteli satın alır da Roger'dan bir kez ve sonsuza kadar kurtulabiliriz." Sonra dirseğiyle bana dürtüyor. "Hey, belki de onun işini sen alırsın."

İnledim. "Carmen... o öyle demek istemedi."

"Sen aksini düşünmek istesen de, kesinlikle öyle demek istedi. Ama..." Carmen bana tam olarak dönüyor. Sesini alçaltıyor. "Senin adına çok seviniyorum ama, penthouse'daki adamla aranızda ne olursa olsun... dikkatli ol. O güçlü bir adam. Genelde bu tür adamlar oldukça ezici olurlar." Bana anlamlı bir şekilde bakıyor. "Benden sana tavsiye."

Ona gözlerimi kırpiyorum. İşte o anda Carmen'i hiç tanımadığımı fark ediyorum. Bana görmek istediği şeyi gösteriyor, kendisiyle ilgili her şeyi değil. Çok yanılmışım.

"Teşekkür ederim."

Frank yine yanımdan geçiyor ve bu sefer önümüzde duruyor. "Roger'ın yaptığı yanlıştı. Bana sorarsan, yaptığı şey için yeterince azarlanmadı." Omzuma hafifçe vuruyor, sonra uzaklaşıyor.

"Görünüşe göre biri benimle aynı fikirde." Carmen resepsiyondan kalkar. "Gitmem gerek. Öğle yemeğinde görüşür müyüz?"

"Evet. Erken gelirim."

Bana gülümser ve aceleyle uzaklaşır.

Ben daha kıpırdamadan Roger karşımda belirir. "Jenkins!" Bana kaşlarını çatarak bakar. "O olay"dan bu yana ilk kez görüşüyoruz, çünkü o zamandan beri benden kaçınıyordu.

"Evet, Roger?"

"Geç kaldın. Şu anda çalışıyor olman gerekmez mi? Bu tür profesyonelce olmayan davranışlar..." Aniden durur ve koridora bakınır. Sanki söylemek istediklerini içinden atmaya çalışıyormuş gibi yüzü kızarır.

Bunun Cade'in tehdidinden kaynaklandığını biliyorum. Roger ondan çok korkuyor olmalı. Onu suçlamıyorum. Bay Nightingale oldukça ürkütücü biridir.

"İşine bak, Jenkins."

Hiçbir şey söylemiyorum. Dönüp arabamı alıyorum. Sonra da çatı katına çıkıyorum. Öfkem hâlâ geçmedi. Cade'in son kabahatini unutmadım. Bana sinirimi bozmayı seviyor gibi görünüyor, çünkü ona parasını kendine saklamasını söylediğimden eminim.

Bugün bu konuyu iyice vurgulamak niyetindeyim. O süite çıkıp Cade Nightingale'e hak ettiği azarı vereceğim.

Yatak odasının kapısını açtığımda masasında oturuyor. Başını kaldırıp sırtıyor ve tableti masaya bırakıyor. "Suzanne, bana eşlik etmen ne güzel."

Adımı söylemesinden nefret ediyorum. Dudaklarından çıkan sesinden nefret ediyorum. Özellikle de bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum.

"Senin paranı istemiyorum." Arabamı geride bırakıp masasına doğru yürüdüm. Oturuyor olmasına minnettarım, böylece bir kez olsun korkutucu olan ben olabileceğim. "Anlıyor musun? Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Hmm..." Yavaşça ayağa kalkar. Bar arabasına doğru yürür. Cam sürahidenden iki bardağa su doldurur. Birini masanın benim tarafıma getirir ve aramızdaki ahşap yüzeye koyar. "Eğer istemiyorsan bir daha yapmayacağım..." Gözleri benimkilerle buluşur. "Suzanne."

Dişlerimi sıkıyorum. Ona istediği tepkiyi vermeyi reddediyorum. "Bu yetmez."

"Ne gerekiyor? Söyle bana, ben de halledeyim." Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum.

Buraya kendi isteğimle ve net bir kararla geldim. Asansörde, koridorda ya da odayı geçerken hiçbir an, onun bu soruyu soracağına hazırlıklı değildim. Aramızdaki masanın üzerinde duran su bardağına bakıyorum. İçeri girdiğimden beri ilk kez, ne kadar yorgun olduğumu keskin ve net bir şekilde hissediyorum.

O masanın kenarına oturuyor.

Öpüşmeden bu yana bana hiç bu kadar yakın olmamıştı. Elinin masanın ahşap kısmında nereye konduğunu çok net bir şekilde hissediyorum. Diziyle kalçam arasındaki mesafeyi hissediyorum. Kıpırdamıyorum.

"İyi misin?" "Evet."

"Roger bugün seni rahatsız etti mi?"

"Hayır."

"Eğer yine seni rahatsız ederse..."

"Benim için Roger'la kavga etmene gerek yok."

"Senden izin istemiyorum. Eğer yine seni rahatsız ederse, hemen bana gelmeni istiyorum."

Bardağı elime alıyorum. Bir yudumda yarısını içiyorum. Su soğuk ve susadığımı fark etmemiştim. Bardağı masaya koyuyorum. Ellerim titriyor. Onları arkamda saklıyorum.

"İşe dönmem gerek."

Ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür, böylece şimdi benimle el arabası arasında kalır. Bir déjà vu hissi kaplar beni. Geçen sefer de böyle olmuştu. Bugün öyle olmayacak.

Onun yanından geçiyorum. Kapı koluna uzanırken o bileğimi yakalıyor. Kalbim, damarlarımdan kan pompalamak için fazla mesai yapmaya başlıyor. Gözlerimi arabaya, onun yüzü dışında herhangi bir şeye sabitliyorum.

Alışveriş arabasının sapına bakıyorum. Ağzım kurudu ve su da bu durumu düzeltmedi. Bilek içimdeki nabzım, onun hissedebileceği kadar hızlı atıyor ve en kötüsü, onun beni tekrar öpmesinden korkmam değil. Asıl korkum, öpmemesi. Öperse ne yapacağımı bilmiyorum ve bu sefer onu durdurabileceğimden de emin değilim.

"Bırak beni, Cade."

Şaşırtıcı bir şekilde, bırakıyor. "Cade. Bana karşı fazla rahat davranıyorsun."

Onu görmezden gelip kapıya doğru yürümeye devam ediyorum. "Suzanne."

Gözlerimi yarım saniye kapatıyorum. Arkanı dönüyorum.

Bileğimi bıraktığından beri kıpırdamadı. "Bunu düşünmekten düşünmeyi bırakmadım."

Ne demek istediğini biliyorum. Nasıl bilmeyeyim ki? Oradaydım. Ben de bunu düşünmekten vazgeçmedim. Akıllıca olan şey kapıdan çıkmaktır.

Ama tehlike ve arzunun bir özelliği de çekici olmalarıdır. Ve doğru kullanıldığında, direnmek imkansızdır.

Bu yüzden kapıdan çıkmak yerine, "Neyi düşünüyorsun?" diye soruyorum. Bana uzun bir süre bakıyor. "Öpücüğü."

8. Cade

"Öpücüğü."

Sorusu ağzından çıkar çıkmaz bunu söylüyorum.

Yüzündeki ifadeyi izliyorum. Göz bebekleri bir saniye genişliyor, sonra tekrar şimdiki ana dönüyor. Kaşları çatılıyor ve dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor.

Onu hemen şimdi tekrar öpmek istiyorum, ama yapmayacağım. Belki yakın gelecekte, bana sürekli ters ters bakmadığı ya da ona yardım etmeye çalıştığım için bana bağırmadığı zaman. Belki o zaman onu tekrar öperim.

Şu an için gitmesini istemiyorum. Ona dünyanın bir parçasını göstermek istiyorum. Suzanne'in beni otelin dışında, bu odanın dışında, olduğum gibi görmesini istiyorum.

"Arabayı bırak."

Gözlerini kısıyor. "Anlamadım?"

"Halletmem gereken bazı işler var. Senin de benimle gelmeni istiyorum ."

"Neden yapayım ki?"

Omuz silktim ve ona yaklaştım. "Çünkü ben öyle istiyorum. tanışmanı istediğim biri var."

"Fark etmediysen, benim bir işim var. Öylece istediğim gibi çıkıp gidemem."

Ellerimle yüzünü kavradım. Gözleri gözlerime baktı ve bir an için ruhum ona uzanıyormuş gibi hissettim. Yüzünü tutmamın kesin bir nedeni yoktu. İstiyordum ve yaptım. "Bunu bana bırak. Şu anda sana söylediklerime odaklan. Benimle gelmeni istiyorum."

Bana bakıyor. Gözlerinde mücadeleyi, hesaplamaları, düşünce sürecini görüyorum. Hepsini görüyorum. Gözlerindeki o bakışa karşı gerçek bir tercih geliştirmeye başlıyorum.

"Bay Nightingale..."

“Cade. Her şeyi mahvetme. Benimle gel, Suzanne.” Derin bir nefes verir. “Peki.”

Gülümsüyorum ve anahtarlarımı almak için masama dönüyorum. Suzanne dönüp odadan çıkmak üzere. Ben de onu takip ediyorum.

“Üniformanı çıkarmak ister misin?” Asansöre binerken soruyorum.

Başını sallıyor. “Bana beş dakika ver, bodrumda buluşuruz.”

Kapılar açılır ve ayrı yönler gideriz. Roger Tate'i aramak için hizmet masasına yönelirim. Beni gördüğü anda kaskatı kesilir. Elleri kravatını düzeltmek için yukarı doğru hareket eder.

"Bay Nightingale, her şey yolunda mı? Sizin için bir şey yapabilir miyim?"

"Bayan Jenkins bugün benimle birlikte otelden ayrılacak. Ona önemli bir görevim var."

Ağzı açık kalır. “Oh... ama o... yani...” Ona bakarım. “Elbette, Bay Nightingale. Ne isterseniz. Günün geri kalanında izinli olabilir.”

Başımı sallamadan uzaklaşıyorum. Suzanne yanıma gelene kadar arabamın yanında iki dakika beklerim. Onu üniforması olmadan ilk kez gördüğümü fark ederim ve o üniformanın yakılması gerektiğini kesin olarak söyleyebilirim.

Siyah kot pantolon ve sade krem rengi bir kazak giymiş. Kıvrıkcık saçları omuzlarından aşağıya dökülmüş, yüzünü çerçevesiyor. Gözlerimiz buluşmadan önce gözleri beni arıyor.

Çok güzel.

“Gitmeye hazırım.”

Kendimi tutamıyorum. Beklemek istiyorum, ama o bu haldeyken değil. Yolcu koltuğuna dönmek üzereyken, elimi uzatıp belinden tutuyorum. Dudaklarım, yapmak üzere olduğu her türlü itirazı yutuyor. Sadece bir saniye sürüyor; ben açgözlü bir adam değilim.

Elimi bileğine kaydırıp onu arabanın kapısına götürüyorum. Kapıyı onun için açıyorum. Aşağıya baktığımda, bana öfkeyle bakıyor.

"Üzgünüm. Yapmak zorundaydım."

Hırıldıyor ama yine de arabaya biniyor.

Yol boyunca hiç konuşmuyoruz. Sessizlik ikimiz için de fazla geldiği için hoparlörlerden düşük sesle bir şeyler çalıyorum

. Vadi yolcu camından geçip gidiyor ve yüzü asmaların üzerinde yansıyor.

Otoparka girene kadar ona bir daha bakmıyorum.

Nightingale binasının yönetici otoparkından özel bir asansörü var. Hiçbir şey söylemeden asansöre biniyor. Hana Vargas çoktan benim katımda. Sabah 9'dan beri burada, satın alma ekibiyle birlikte ilk sergisinin zaman izelgesi üzerinde çalışıyor — şubat ayında Hayes Valley'deki bir galeride yapılacak küçük bir sergi. Tomas'ın iki çalışanıyla birlikte konferans odasında.

İçeri girdiğimizde Hana başını kaldırıyor. "Bay Nightingale. Bugün sizi beklemiyordum."

Adam ve kadın bana kısaca selam verip uzaklaşırlar.

Suzanne'i işaret ediyorum. "Hana, bu Suzanne. Suzanne, Hana." El sıkışıyorlar.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Hana," diyor

Suzanne. Hana gülümsüyor. "Ben de."

"Suzanne aslında bir ressam. Çok yetenekli." Gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. Onlardan uzaklaşıyorum.

Konferans masasının kenarına oturuyorum ve onların konuşmasına izin veriyorum.

Ne hakkında konuştuklarını duyamıyorum ama Suzanne'in vücut dilini görebiliyorum. Konuşurken kolunun yanını sıkıca tutuyor. Sonra duvardaki Hana'nın resimlerinden birini işaret ediyor. Hana başını sallıyor, ağız hareket ediyor. Suzanne gülüyor.

Ses odayı dolduruyor. Ne zaman benimle gülecek acaba?

İkisi birlikte odada dolaşıyorlar. Suzanne'in duruşu daha kendinden emin. Konuşurken iki eliyle de jestler yapıyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Ne hakkında konuştuklarını çok merak ediyorum, ama Suzanne'e rahat bırakmam gerekiyor. Bu onun anı.

Bana doğru yaklaşmaya başladıklarında ayağa kalkıyorum. Suzanne kulaklarına kadar gülümsüyor. Göğsüm gururla şişiyor. Onu buraya getirmek doğru bir karardı. Hana'nın burada olması da mutlu bir tesadüftü.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Suzanne," diyor Hana. Bana dönüyor. "Teşekkürler, Bay Nightingale."

Başımı sallayıp kapıyı işaret ediyorum. Suzanne hiç tereddüt etmeden peşimden dışarı çıkıyor. Bu çok iyi bir

konuşma olmalı.

"Peki..." Arabaya biner binmez sözü açıyorum. "İkiniz ne hakkında konuştunuz?"

Dudaklarının köşeleri hafifçe seğiriyor. "Seni ilgilendiren hiçbir şey."

"Öyle mi?" Motoru çalıştırıp vadiden kuzeye, mülküne doğru yola çıkıyorum. Suzanne'i henüz bırakmaya hazır değilim. "Bana söylemeyecek misin?"

"Kesinlikle hayır. O kızlar arası bir sohbetti. Ve seni çıplak gördüm, Cade. Sen kız değilsin."

Gülüyorum. "Gördün mü, ikimiz arasında işler söz konusu olduğunda avantaj sende." Ona bir göz atıyorum. "Durumu eşitlemek ister misin?"

Nefesini tutar. "Sür! Ve bana bakmayı kes."

Dediğini yapıp sürmeye devam ediyorum. Otuz dakika sonra, tepeyi aştığımda Theo'nun Ferrari'si garaj yolunda duruyor. Theo, ahır yöneticimin takvimini elinde tutuyor ve istediğini yapıyor. Kaliforniya'ya döndüğünü bilmiyordum. Eh, Theo her zaman sürprizlerle dolu bir adam olmuştur.

Mülke giriyoruz. Bir ahır, bir kulübe ve ahşap iskelesi olan bir göl var. Annem bana bundan bahsettiğinde dört yıl önce satın almıştım. Babam Jonathan Barnes'ın bu mülkle ilgilendiğini duyana kadar ilk başta pek emin değildim.

Bu mülkün benim olması gerektiğini anlamam için tek ihtiyacım olan şey buydu.

Beau ve Theo'yu aynı hafta içinde bir araya getirebildiğim nadir durumlarda buraya getiriyorum. Theo bu yıl birkaç ülkede yarışıyor ve iki aydır onu Kaliforniya'da görmedik.

"Burada ne işimiz var?"

Cevap vermiyorum. Arabadan iniyorum. Onun tarafına geçip kapısını açıyorum ve elimi uzatıyorum. O elimi tutmadan arabadan iniyor.

O anda Theo'nun arabasının yanında Lila'nın arabasını görüyorum.

Buna şaşırmıyorum. Lila, nerede olacağımı tahmin edebiliyor. Theo'nun ona söylediğini mi, ahır ofisinde bir tanıdığı mı var, yoksa sadece arabasına binip, şans eseri beni bulmayı mı amaçladı, bilmiyorum.

Fark etmez. Beni nasıl olsa bulacaktı.

Theo, kollarını açarak verandadan aşağı iniyor. "Seni adi *herif*."

"Theo!"

Omzuma sertçe vuruyor. "Evlat, o çirkin suratını gördüğüme ne kadar da sevindim."

Theo Bellamy 1,90 metre boyunda. Yarış pilotları gibi zayıf ve on bir yaşından beri tanıdığım aynı çocuk. Kaliforniya'da kazanmadığı bir bronzluğa sahip. Kumral saçları at kuyruğu şeklinde. Koyu renkli gözleri yaramazlıkla dolu.

"Sessiz ol, Theo. Burada bir hanımefendi var."

"Burada gördüğüm tek hanımefendi sensin ve... oh..." Gözleri sonunda Suzanne'e takılır. "Peki bu kim?"

"Suzanne. Theo."

Ona göz kırptı. "Senin gibi güzel bir kadın, onun gibi çirkin bir adamla ne iş yapıyor?"

Kafasının arkasına bir şaplak atıyorum.

"Kadına soruyorum, Cade. Bizi yalnız bırakır mısın? Bize öğle yemeği getirir misin?"

Suzanne hafifçe güldü. *Tanrım*. Kan başıma hücum etti. Theo'nun suratına yumruk atma isteği duydum. Ben onu henüz güldürememiştim, ama onun yanında beş dakika geçmeden güldü?

"Aslında daha çok kendime soruyorum," diye cevaplar Suzanne.

Theo sevinç çığlığı atar. Ve şimdi ikisi de bana gülüyor. Ona dönerim, ama o farkına bile varmaz. O ve Theo eğleniyorlar.

"Onu sevdim. Onu sevdim, Cade. Onu nereden buldun? Bana onu birinden çaldığını söyle."

Lila arkasına geliyor.

Son 6 metreyi koşarak gelir. Kollarını boynuma dolayarak tüm vücudunu bana yaslar. Artık gülen tek kişi Lila'dır.

Kollarından birini omzumdan çekip geri adım atıyorum.

O tekrar bana doğru adım atıyor. Ben yine geri çekiliyorum. Hâlâ gülüyor. Artık komik olan hiçbir şey yok.

Kolunu boynumdan ikinci kez fiziksel olarak çekmek zorunda kalıyorum. Theo'nun gözleri benimkilerle buluşuyor. Suzanne'e doğru çok hafifçe başını sallıyor.

Bir şey yap. Başımı sallıyorum.

Lila kendi kendine bırakır. Sarı saçlarını geriye tarar. "Neden geleceğini söylemedin? Aslında Theo ve ben tam da senden bahsediyorduk." Sonra gözleri, Suzanne'in durduğu sağ tarafıma kayar. Başını eğiyor. "Seni tanıyor muyum?"

Suzanne cevap vermez. Ben de vermem. Lila'nın nereye varmak istediğini görmek istiyorum.

Lila ellerini çırpır. "Buldum! Otelden."

Suzanne'den önce ben konuşuyorum. "O benimle birlikte." Lila'nın gülümsemesi bir an için sönüyor, sonra çabucak toparlanıyor. Suzanne'in elini tutuyorum. "Hadi." Sonra Theo'ya dönüyorum. "Ahıra gidiyoruz."

"Ben de size yetişirim."

Başımı sallayıp Suzanne'i Lila'dan uzaklaştırıyorum. Suzanne'in burayı görmesini istiyorum — atları, çam ağaçlarını, ahır geçtikten sonra arazinin nasıl açıldığını.

Onun için seçtiğim kısırak, Pilgrim adında, mobilya kadar sağlam, yakın zamanda endişe verici bir şey yapmamış bir at. Onu binme bloğuna getiriyorum ve Suzanne'e ellerini nereye koyacağını, ağırlığını nereye vermesi gerektiğini ve bacağını atın üzerine atmadan önce kalçalarını nasıl hareket ettirmesi gerektiğini gösteriyorum.

O dinliyor. Soru sormuyor. Deniyor.

İlk seferinde, en üstte dengesini kaybeder ve geri inmek zorunda kalır. Hiçbir şey söylemez. Çenesini sıkar ve tekrar dener.

İkinci denemede, atın üzerine atlarken ayağı üzengiden kayar, eyerin boynuzuna tutunarak kendini kurtarır ama dengesiz bir şekilde atın üzerine iner. Yarım saniye boyunca, atın üzerinde yan durur ve büyük bir konsantrasyonla boşluğa bakar.

Elimi uzatıp Pilgrim'i sabit tutuyorum.

Duruşunu düzeltir, kalçalarını hizalar ve tutuşunu ayarlar. Nefes alır, iner ve tekrar dener.

Üçüncü denemede başarır — ağırlığını öne verir, bacağını uzun ve düzgün bir şekilde uzatır, sanki başından beri nereden olduğunu biliyormuş gibi sessizce eyerin üzerine iner.

Pilgrim bir santim bile kıpırdamıyor.

Atın kulaklarının arasına, çenesini düz tutarak bakar ve dizginlerini ayarlar. İlk sürüş için arkasına binerim. Kendime bunun güvenlik için olduğunu söylerim, ama tamamen öyle değildir. Eyerde fazla yer yoktur. Göğsüm sırtına geliyor ve kolum dış dizginini tutmak için kaburgalarının ötesine geçiyor, o da çok hareketsiz kalıyor.

Pilgrim bir kez ağırlığını kaydırır ve yerleşir. Deri gıcırda. Suzanne'in nefesini hissedebiliyorum.

Saçları yüzüme geliyor. Odamda kullandığı lavanta spreyinin kokusu geliyor. Ses tonumu öğretici, yüz ifademi profesyonel tutuyorum. Ağırlığını dış topuğuna vermesini söylediğimde, birbirimize bu kadar yakın olduğumuz için sesimin ne kadar alçaldığını fark ediyorum.

Gölün kıyısına doğru sürüyoruz.

Theo ve Lila kendi atlarıyla geliyorlar. Lila iyi biniyor. On iki yaşından beri ata biniyor. Atını bizimkine iki kez yaklaştırıyor, ben bunu fark ediyorum ama ses çıkarmıyorum, çünkü Suzanne önümde eyerdayken ona yan gözle bakarak onu tatmin etmek istemiyorum.

Kıyı şeridinde atlarımızdan iniyoruz. Kulübe, çam ağaçlarının arasında birkaç metre geride duruyor. Rüzgâr esiyor. Çam ağaçları sallanıyor. Bir balıkçıl, uzaktaki sazlıklardan havalanıyor — alt kısmı beyaz, kanatları gri, bir düşünce kadar yavaş.

Bir an onu izliyorum.

İşaret ediyorum.

"Bak."

Suzanne bakar. "Vay canına."

Arkamdaki Theo, "O kuş işini yapıyor, Suzanne.

Kaç."

Arkamı dönmüyorum.

Suzanne suya doğru yürüyor. Kenara, benim istediğimden daha yakın. Bir şey söylemek üzereyim ki Lila, ikisinden birinin yol vermek zorunda kalacağı kadar dar olan patikada Suzanne'in yanından geçiyor ve Lila'nın omuzu, yanlış bir açıyla Suzanne'inkine çarpıyor.

Suzanne göle düşer.

Ben hareket ettiğimi fark etmeden o suya düşüyor.

Üçüncü adımda suya giriyorum. Su derin değil. Sıcak da değil. O çoktan kendini dikleştiriyor, saçları sırtına yapışmış, soğuktan nefes nefese, öfkeli. Bir kolumu dizlerinin altına

, diğeri omuzlarının altına sokuyorum ve bana yapmamamı söyleme şansı bulamadan tek bir hareketle onu sudan çıkarıyorum.

Theo, on dokuz yaşımdan beri onda görmediğim bir ifadeyle Lila'ya doğru ilerliyor.

Suzanne'i kıyıya taşıyorum. Durmuyorum. Yolda Lila'nın yanından geçiyorum. Yüzüne bakmıyorum. "Kendini kontrol edemiyor musun?"

Yürümeye devam ediyorum. Yüzünün nasıl olduğunu görmek için arkama bakmıyorum. Gerek yok.

Kır evinin ikinci katındaki misafir odası, iki kez kullandığım odadır. Onu odanın içine bıraktım. Titriyor. Dişleri takırdamaya başladı.

"Burada kal."

Dolabı açıyorum, kendim için burada sakladığım giysileri çıkarıyorum — yumuşak, ipli pantolon, birkaç kez giydiğim uzun kollu bir gömlek ve bir çift kuru yün çorap. Onları yatağın üzerine koyuyorum.

"Havlular banyoda." Çıkıp kapıyı kapatıyorum.

Koridorda duruyorum, kot pantolonum uyluklarıma yapışmış ve gölün soğuğu hala ensemden aşağıya doğru iniyor. Koridorun sonundaki odama gidiyorum.

Islak giysilerimi çıkarıyorum.

O odada, benim havlularımdan biriyle saçını kurutup, belinde benim adım yazılı bir pantolona batan onu düşünüyorum. Ona geri dönebilmek için gerekenden daha hızlı giyiniyorum.

Kapısını çalıyorum.

"Gir."

Benim kıyafetlerimi giymiş, yatağın kenarında oturuyor. Kıyafetler ona çok büyük geliyor. Pantolonun paçaları ayak bileklerinde kıvrılmış. Gömleğin omuzları bol duruyor. Saçları sırtına kadar ıslak. Gömleğin yakası, köprücük kemiklerinden birinden kaymış.

Şaşkına dönüyorum.

Öfkeye hazırlıklıydım — bana, Lila'ya, arkadaşlarımla buluştuktan sonra kulübede ıslak kalmış olmama.

"Teşekkür ederim."

"Sen... ne?"

"Giysiler için teşekkür ederim."

"Bana bağırmama hazırlıklıydım."

"Kısıtlamaya karar verdim."

Sessizlik hakim. İlk başta rahatsız edici bir sessizlik ama ben bozarım. "Neden sana yardım etmeye çalıştığım her seferinde bana bağıırıyorsun?"

"Neden hiç geri adım atmıyorsun?"

Gülüyorum. Bu onu şaşırtıyor. Ağzının köşesi hareket ediyor. Sonra gülüşü sönüyor.

Birbirimize bakıyoruz.

Odayı yavaşça geçiyorum ve göz teması kurmayı bırakmıyorum. O kıpırdamıyor.

Onun önünde duruyorum. O oturuyor. Ben ayaktayım. Yanağına dokunuyorum. İki parmağımı çene hattı boyunca aşağı doğru kaydırıyorum. Elimi boğazının yanına götürüyorum — avucumun sıcaklığı, onun soğuk tenine değiyor.

Alnımı alnına dayıyorum. O küçük bir ses çıkarıyor. "Seni öpebilir miyim?"

"Bilmiyorum."

"Neden?"

"Buna başlayamayız. Biz sadece... Cade. Buna başlayamayız."

"Bu riski almaya hazırım."

"Senin için söylemesi kolay."

"Neden senin için kolay olmadığını söyle."

O geri çekildi. "Kaybedecek çok şeyim var. İşimi kaybedebilirim. Dairemi kaybedebilirim. Senin kaybedecek neyin var? Söyle bana... Hiçbir şey."

"İşini kaybetmek zorunda değilsin."

"Yine bana para yağdıracaksın." "Hayır."

"O zaman nasıl?"

"İşini kaybetmek zorunda değilsin... Bunu sır olarak saklarsak."

9. Suzanne

"Ne?"

Eli hâlâ boğazımda. Başparmağının ucunda kendi nabzımı hissedebiliyorum. O da hissedebiliyor.

"Kimse bilmek zorunda değil, Suzanne. Bu bizim küçük sırrımız olabilir."

Bana bakıyor. Ciddi. Bir an için, gizlice buluşmalarımızı hayal ediyorum. Bu ana kadar onunla birlikte olmayı hiç düşünmemiştim, ama şimdi bu gerçekten mümkün görünüyor.

Kimse bilmek zorunda değil. İşimi koruyabilir ve deli gibi çekici bir misafirle eğlenebilirim. Kulağa hoş geliyor — gerçek olamayacak kadar iyi. Neden bunu sır olarak saklamak istediğimi biliyorum, ama ya o? Bundan ne kazanacak?

"Neden?"

Gözleri dudaklarıma kayıyor. "Neden ne?"

"Neden bunu sır olarak saklamak istersin?"

"Senin yüzünden. Çünkü sen bunu istiyorsun." Başparmağı alt dudağımın kenarlarını okşuyor. "Mutlu olmanı istiyorum."

Bana yalan söylüyor. Nasıl bildiğimi tam olarak bilmiyorum, ama bana tüm gerçeği söylemediğini biliyorum. Bunu sır olarak saklamak için kesinlikle kendi nedenleri var. Ama neden? Benim yüzümden mi? Onu utandırıyor muyum?

Ondan uzaklaşıyorum. "Bunu yapmayacağım."

Elleri yanlarına düşüyor. "Suzanne, ben seni..." "Bunu yapmayacağım. Konu kapanmıştır."

Cade başını sallar ve geri adım atar. Bana çaresizce ihtiyacım olan alanı verir. O alanı bana geri verene kadar ne kadar yer kapladığının farkında değildim ve avucunun değdiği boğazımın yanındaki hava aniden soğuk geliyor.

"Seni eve bırakayım."

"Hayır."

"Suzanne."

"Kırk dakika boyunca seninle mahsur kalmaktansa yürümeyi tercih ederim. Şu anda sana bakamıyorum."

Tartışmıyor. Sadece başını sallıyor.

Tartışmaması karşısında ne yapacağımı bilmiyorum. Buna hazırlıklıydım, ama şimdi tartışma çıkmayınca boğazımda biriken kelimelerle ne yapacağımı bilemiyorum. Gidecek yerleri yok.

Aklımı kaçırmadan ondan uzaklaşmam gerek.

Onun yanından geçip kapıyı açıyorum, ama karşımda Lila ile karşılaşıyorum. Sanki kapıyı çalacakmış gibi elini kaldırmış. Onu Cade ile otel lobisinde gördüğümünden beri, aralarında ne olduğunu merak ediyorum.

Cade'in açısından bakıldığında, arkadaşlıkları ipin ucunda gibi görünüyor. Lila'nın açısından ise, ona canı pahasına tutunuyor. Ben pek fazla ilişkim olmadı. Marguerite öldükten sonra sadece bir tane oldu, bu yüzden hiç aşk üçgeni ya da kıskanç bir eski sevgili yaşamadım.

Ama bu durumun hangi kategoriye girdiğini söylemek için bunu yaşamış olmama gerek yok, çünkü Lila beni tam anlamıyla süzüyor. Beni baştan aşağı süzüyor. Ayak bileklerinde kıvrılmış ödünç alınmış pantolon, ıslak saçlar, Cade'in gömleğinin yakası yanlış omzundan kaymış.

Gözlerini kısıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. O varken neden benim gibi birini istesin ki?

Ona kendimiz sorabiliriz, Lila, demek istiyorum, ama demiyorum.

Düz duruyor. Benden çok daha uzun, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ondan korkmuyorum.

"Ee... onunla yatıyor musun?"

"Anlamadım?"

"Onunla yatıyor musun?" Başını yana eğiyor. "Mesele bu mu?"

Gözlerimi devirip yanından geçiyorum. *Aptalca*. Kadınların bir erkeğin ilgisini çekmek için mücadele etmeleri gerektiğini düşünmeleri beni sinirlendiriyor. Böyle bir şeye bulaşmayı reddediyorum. Koridordan geçip merdivenlerden inerek ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Suzanne. Bekle!"

Arkamda, koridordan Cade'in sesini duyuyorum. Yürümeye devam ediyorum. Şu anda onunla konuşmak istemiyorum, bana yalan söylediği için. Bugün

Bugün iyi bir ruh hali içindeydim. Aslında birlikte güzel vakit geçirebileceğimizi düşünmüştüm. O da gidip her şeyi mahvetti.

Kapı koluna uzanıyorum ama o bana yetişiyor. Ellerimi itiyor. "Seni eve bırakacağım."

Sol elimle tekrar deniyorum. Onu da itiyor. Ellerimi belime koyuyorum ve bakışlarını kaçırmak için vücudumu ona doğru çeviriyorum. "Sana bakmak istemediğimi söyledim."

"Peki. Bana bakma. Sadece seni eve bırakmama izin ver."

Cevabımı beklemeden kapıya uzanıyor. Arkamızdan ayak sesleri duyuyorum.

"Gidiyor musunuz?" diye sorar Theo.

Theo'ya dönüyorum. "Arkadaşın tam bir pislik."

Theo yanıma gelir. Bana doğru eğilir ve Cade'in duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldar: "Söyle yeter, suratına bir yumruk atayım."

Gülümsüyorum. "Aslında fena fikir değil."

"Hey!" Cade ellerini havaya kaldırır. "Biraz yardım iyi olurdu." Theo beni yanından sarar. "Tanıştığımıza memnun oldum, Suzy.

Arayı koparma."

Bana Suzy demesi ya da sormadan sarılması umurumda değil. Theo şimdiden eski bir arkadaşım gibi geliyor. "Gelirim."

"Ve sen," der Cade'e. "Çirkin suratını bir daha buralarda görmeyeyim."

"Seni mülkümden kovmamı mı istiyorsun?"

Theo elini sallıyor ve mutfığa giden koridora kayboluyor. Cade ve ben orada garip bir sessizlik içinde duruyoruz. Sonunda kapıyı açıyor. Arabasına doğru yürüyoruz ve çok geçmeden tekrar yola çıkıyoruz.

Yol boyunca ona bakmıyorum. Gerektiğinde yol tarifini veriyorum, yüzüm camda sabitlenmiş halde. Alnının alnıma değdiği anı yeniden yaşamamaya çalışıyorum, ama sonra kendimi bunu sonsuza dek tekrar canlandırmaktan alıkoyamıyorum.

Söylediklerini düşünüyorum. *Bunu sır olarak saklarsak olmaz.* Bu konuyu kafamda çevirip duruyorum. Kabul etmem gerekenleri düşünüyorum. Çok fazla gizlice buluşma, çok fazla fiziksel temas ve karanlıkta çok fazla samimi dokunuş olacak.

Sorun da bu.

Hayatım boyunca görünmez olmaya çalıştım. Hâlâ öyle olmak mı istiyorum?

Ama onu, bunu... bizi düşünmek... çok heyecan verici. Bunu itiraf etmek istemiyorum ve itiraf etmek bana acı veriyor, ama bunu istiyorum.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum.

Neredeyse eve vardım. Cade sorunuyla bu gece, kendi yatağımda, kendi dairemde ilgileneceğim. Kendisinden sır saklamasını isteyen zengin erkeklerle yatan biri olmayacağım — en azından bu gece.

"Sola," diye mırıldanıyorum.

O, benim sokağıma dönüyor.

Apartmanımın ön merdivenlerinde oturan iki kişi var, biri erkek, biri kadın. Karanlıkta gözlerimi kısıyorum. Cade'in farları onlara vuruyor ve net bir şekilde görüyorum.

Annemin sarı, kısa saç kesimini tanıyorum. Yanındaki adam, annemin erkek arkadaşı Darryl. Dudaklarında bir puroyla beyzbol şapkası takmış. Annem ise kendine özgü deri ceketini ve botlarını giymiş. Yüzündeki sinirli bakıştan, bir süredir beklediğini anlıyorum.

Bu benim için iyi bir haber değil.

Midem şiddetle bulanıyor. Birdenbire olacakları düşününce midem bulanıyor. Sanki bir tren bize doğru geliyor ve durmak için çok hızlı gidiyoruz gibi.

İlk kez Cade'e bakıyorum. "Cade. Dur."

"Burası senin binan mı?" Hareket etmeyi bırakıp yanıımızdaki binayı işaret ediyor.

Hala binamdan birkaç metre uzaktayız. Annem bizi henüz görmedi. Beni burada indirirse, onunla sessizce konuşup yoluna devam etmesini sağlayabilirim.

"Evet, bu. Dur lütfen. Beni getirdiğin için çok teşekkür ederim." Kaşlarını çatarak bana dönüyor. "İyi misin?"

Gözlerim binama kayar ve annemle bakışlarımız kesişir. Kalbim ağzıma gelir. *Hayır*. Bakışları arabaya, sonra da Cade'e kayar. Dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayılır.

Ne yapacağımı bulmaya çalışırken kafam karışır. Sonsuza kadar sürecektir utanç ve aşağılanma riskini göze almalı mıyım? Yoksa Cade ile birlikte arabayla uzaklaşıp

?

Korku içinde onun ayağa kalkıp arabaya doğru yürümeye başlamasını izliyorum. Elim Cade'in koluna uzanıyor ve onu sallamaya başlıyorum. "Sür. Sür!"

"Ne? Burası senin binan sanıyordum. Ne oluyor — "

Yolcu kapısından bir çekme sesi geliyor. Dönüp onun kapıyı şiddetle çektiğini görüyorum.

Kahverengi gözleri öfkeyle doluydu. "Aç kapıyı, Suzanne. Anneciğini içeri al."

Tanrım, lütfen. Lütfen bu dursun.

"Cade, lütfen. Sür şunu." Gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerimde ne gördüğünü tam olarak bilmiyorum ama bu yeterli. Başka bir soru sormuyor. Motoru çalıştırıp hızla uzaklaşıyor, annemin elleri kapıdan kayıyor.

Uzaklaşırken yan aynadan annemin ağzının hareket ettiğini görebiliyorum. Bir şeyler bağılıyor. Camdan sesini duyamıyorum ve dudaklarını okumak için arkama dönmüyorum.

Cade sürerken sessiz kalıyor ve bir kez olsun benimle konuşmasını diliyorum. Herhangi bir şey söylemesini diliyorum. Bu sessizlik dayanılmaz. Ayrıca aklımdan ne geçtiğini de anlayamıyorum. Artık beni daha az mı takdir ediyor? Roger ve Lila bana baktıklarında gördüklerini o da görüyor mu?

Cevapları bilmiyorum. Titriyorum.

Ellerimi kucağıma düz bir şekilde koymaya çalışana kadar titrediğimin farkında değildim, ama ellerim yerinde durmuyor. Ellerimi kavuşturuyorum.

Dizlerimin arasına sıkıştırıyorum. Gösterge panelindeki iki havalandırma deliği arasındaki bir noktaya bakıyorum.

Konsolun üzerinden uzanıyor. Avucunu dizimin üstüne koyuyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes veriyorum. Cresswell'lerin bodrumuna girene kadar vücudum titremeye devam ediyor.

Beni özel asansörle yukarı çıkardı. Hiçbir soru sormadım. Tartışmadım. Bunun için çok yorgun ve çok utanmıştım. Annemin hâlâ merdivenlerde oturuyor olabileceği dairemde olsaktansa, temizlemeyi bildiğim bu binada olmayı tercih ederdim.

Daireyi açıyor. Önce beni içeri alıyor. Kapıyı kapatıyor. Ana ışıkları açmıyor. Masanın yanındaki lamba daha önce yakılmış.

Mutfığa girip bir bardak suyla geri dönüyor.

Bana uzatıyor. Yavaşça bir yudum alıyorum ve vücudumun gevşediğini hissediyorum.

Bir şekilde vücudumu kontrol etmem gerektiği için ayakta kalıyorum. Buna ihtiyacım var. Cade de oturmaz. Benden sadece birkaç adım uzakta.

"O kim?"

Elimdeki bardağa bakıyorum.

Yalan söyleyebilirdim. Ona onun önemsiz biri olduğunu söyleyebilirdim. Ona, kiralama konusunda beni taciz eden, benim apartmanımdaki bir kadın olduğunu söyleyebilirdim. Ondan beni Renée'nin evine götürmesini isteyip, bu konudan bir daha asla bahsetmemesini isteyebilirdim.

"Annem." Kendi sesimi duyuyorum ve kendimi durduramıyorum. Sözler ağzımdan akıp gidiyor. "Beni o yetiştirmedi. Beni bebekliğimden on üç yaşıma kadar teyzem yetiştirdi."

"Neden annem seni büyütmedi?"

"Beni on beş yaşındayken doğurdu. Marguerite, teyzem, annem liseyi bitirene kadar beni yanına almayı teklif etti ve annem beni orada bıraktı. Teyzem ölene kadar annemle yaşamadım. Sadece beş yıl dayandım. On sekizinci yaş günümünden sonra bir gün bile beklemedim. Evden ayrıldım."

"Hmm... Peki ya o adam?"

"Adı Darryl. Ben on üç yaşımdan beri ara ara görüşüyorlar. Büyük teyzem bana üniversite için para bırakmıştı. Annem ben on yedi yaşına basmadan o parayı ona harcadı. Bildiğim kadarıyla, annemin tüm kötü kararlarını destekleyen kişi o."

"Ne istiyor?"

Gülüyorum. "Başka ne olabilir ki? Para. Üniversite fonumu almak yetmedi. Ona borçlu olduğuma karar verdi. Marguerite'in eşyalarını istiyor — ondan geriye kalan tek şey. Muhtemelen bu yüzden Darryl'ı getirip bana onları ona vermem için zorladı."

Ağlamak istemiyorum. Ağlayamayacak kadar yorgunum. Cade henüz konuşmuyor. Ona bakacak cesareti topluyorum. Yüzünde hiçbir duygu yok.

Bana "oh, bu çok kötü" bakışı atmasını bekliyorum. Onu suçlamayacağım. Bu çok kötü ve bana acımdan başka yapabileceği bir şey yok. Benden tiksinseseydi acımayı tercih ederim. Acıma ile başa çıkabilirim. İkinciyle pek değil.

Dudakları hâlâ konuşmuyor, yüzü de öyle. Bu sessizlik beni rahatsız ediyor. Bu yüzden bir şey söylüyorum. "Bu yüzden bunu yapamayız."

Cade sessizliğini koruyor.

"Beni tanıyorsun. Ben de seni tanımıyorum. Öylece...

"Öylece ne yapamayız?"

Başımı sallıyorum. "Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Yakında başından gideceğim."

Hareket ediyor. Bana doğru geliyor ve yanağıma nazikçe dokunuyor. "Kal. Kalmanı istiyorum."

Kalbimde ağır bir çarpıntı hissediyorum. Kalmak istiyorum, ama onun bunu sorun etmediğine inanmaya hazır değilim. Bana mantıklı gelmiyor.

"Yapamam," diye
fısıldıyorum. "Kal."

"Cade, ben..."

"Kal."

Ağzımı açıyorum. Çıkan sözler, bir şakaya en yakın şey. "Ben erkekleri yatak çerçevelerine kelepçeleymen türden bir kadın değilim, Bay Nightingale."

Gülmüyor, ama ne demek istediğimi tam olarak anlıyor. "Öyle olmadığını biliyorum. Kanepede yatacağım."

"Cade."

"Daha kötüsünde de
uyudum." "Cade — "

"Suzanne. Yatağa git."

Tartışacak kadar yorgunum, bu yüzden iki dakikadan kısa bir sürede tartışmayı o kazanır.

Bir çekmeceye gidiyor. Bir tişört çıkarıyor — yumuşak, eski, omuzları incelmüş pamuklu bir tişört. Bana uzatıyor. Beni banyoya götürüyor. Bana rahat bırakıyor.

Ana odaya geri döndüğümde, o çoktan kanepeye uzanmış. Başının altında yataktan aldığı bir yastık, kalçalarının üzerinde katlanmış yedek battaniyelerden biri, ayakkabıları çıkarılmış, telefonu yüzüstü kahve masasının üzerinde.

"Yatağa, Suzanne."

Yatak odasına gidip kapıyı kapatıyorum. Işığı açmıyorum.
Yatağa giriyorum.

Bu, onu bulduğum yatak; bilekleri demir çerçeveye kelepçelenmiş, anahtar ise uzanamayacağı kadar uzaktaki komodinin üzerindeydi. Bu yatak, bir aydır her gece uyuduğu yer. Yastık onun kokusunu taşıyor. Bütün yatak onun kokusunu taşıyor. Her tarafımı sarmış durumda.

Sırt üstü uzanıp gözlerimi kapatıyorum.

Duvarın arkasından sesini duyabiliyorum — bir sayfanın çevrilmesi, bir bardağın bardak altlığına konması, ağırlığını kaydırırken çıkardığı hafif ses.

Yan dönüp kapıya bakıyorum.

Gözlerimi açıyorum.

Kapının altından ince bir sıcak ışık çizgisi sızıyor. Ana odadaki masanın yanındaki lamba hâlâ yanıyor. Işık çizgisine bakıyorum ve onun öbür tarafındaki adamı düşünüyorum.

Onu uzun süre düşünüyorum.

Uyuyamıyorum.

10. Cade

Uyanık yatıyorum

Kolum yüzümü örtüyor. Oda, etrafımdaki binanın yerleşirken çıkardığı düşük uğultuyla dolu. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hâlâ kapının diğer tarafındaki kadının farkındayım. Gözlerimi kapatıp konsantre olursam, nefes alışını duyabiliyorum.

Bir ara, pencerelerin dışındaki şehir griye, sonra soluk sarıya, ardından sabahın erken saatlerinin düz beyazına bürünüyor. Dinlenemeyeceğimi kabullenerek kalkıyorum. Sessizce hareket edip yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum. Kapıyı birkaç santim aralıyorum.

Yan yatmış, bir elini yanağının altına koymuş. Koyu renkli saçları yastığın üzerine dağılmış. Tıpkı bu yatakta ilk kez uyuduğu zamanki gibi huzurlu görünüyor. O günü hâlâ çok net hatırlıyorum. Bana ilk kez kasten kaşlarını çatmadığı gündü.

Ses çıkarmadan odayı geçiyorum. Eğilip alnına dudaklarımı değdiriyorum. Cildi sıcak. Hafif bir ses çıkarıyor, sonra tekrar hareketsiz kalıyor.

Gerekenden biraz daha uzun süre orada duruyorum.

Sonra süite kahvaltı sipariş ediyorum, mutfak tezgahına üstüne onun adını yazdığım bir not bırakıyorum ve elim kapı çerçevesine dayalı olarak bir an kapının önünde duruyorum.

Gitmek, olması gerekenden daha fazla çaba gerektiriyor. Hâlâ konuşacak çok şeyimiz var — daha doğrusu, onun cevaplamadığım soruları var, benim de söylemediğim şeyler var.

Gizli bir ilişki önerdiğimde tam olarak net düşünemiyordum. Onu yakınımda istiyordum ve bu isteğime doğru ilerledim.

Ama lanet olsun, onu çok istiyorum.

Ona söylemediğim kısım ise, bu konuyu gizli tutmamın kendi nedenlerim olduğu. O nedenleri beğenmeyeceğini çok iyi biliyorum

. Ama ailemin onunla ilgili başımın etini yemesini istemediğim için aleni bir ilişki istemediğimi ona nasıl söyleyeceğim? Bir kez olsun, sadece bana ait olan bir şeyi saklamak istediğimi?

Asansörden çıkıp garaja girdiğimde bile cevap aklıma gelmiyor, bir saat sonra Nightingale binasının cam kapılarından içeri girdiğimde de hala aklıma gelmemiş.

"Günaydın, Bay Nightingale." James resepsiyonda, çoktan dik ve uyanık bir halde. "Bay Sutton ve satın alma ekibi B numaralı konferans odasında. Delacroix temsilcisi saat 9:30'u teyit etti. Saat 11:00'de Wren Studio sunumunuz var ve saat 13:00'teki hukuk ekibiyle olan toplantınız bir saat sonraya ertelendi." Ben lobiye geçerken o da benimle aynı hızda yürüyor. "Bay Hargrove bu sabah iki kez aradı, Moreau portföyünü inceleme fırsatınız olup olmadığını sordu."

"Ona Perşembe gününe kadar geri döneceğimi söyle."

"Peki, efendim." Ben asansöre ulaşırken o masasına doğru yöneliyor.

Konferans odası B'ye girdiğimde yönetim kurulu üyeleri çoktan toplanmış; altı kişi uzun masanın etrafında dizilmiş, dizüstü bilgisayarları açık, kahveleri doldurulmuş. Ben girince ayağa kalkıyorlar.

Takım elbise ceketimi çıkarıyorum. Masanın başındaki sandalyenin arkasına asıyorum. Otururken onlara oturmaları için işaret ediyorum, onlar da oturuyorlar.

Ekip bir aday listesi hazırlamış ve iyi bir iş çıkardıklarına inanan insanların coşkusuyla bana bunu anlatıyorlar; adil olmak gerekirse, bazıları gerçekten de iyi iş çıkarmış.

Lyon'da yaşayan ve çalışmalarını iki yıldır takip ettiğim bir heykeltıraş var. São Paulo'dan bir fotoğrafçı var; eğer hemen harekete geçmezsek, çok pahalı hale gelecek. Chicago'da bir duvar ressamı var; son üç siparişi mürekkep kurumadan satıldı.

Sunum klasörünün bir sayfasını çeviriyorum.

Klasörde bir çocuğa gülümseyen bir kadının eskizi var. Bu, bir anıyı canlandırıyor — temizlik arabasından çıkardığım başka bir eskiz defteri. Resimde çocuk yoktu, sadece gülümseyen kadın vardı.

O zamanlar bunun Suzanne'in annesi olduğunu düşünmüştüm, ama annesini kendi gözlerimle gördükten ve ona tam olarak ne yaptığını duyduktan sonra,

Ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Bu kadın, bahsettiği teyze olmalı. Onun rahmetli bir yakınım olduğu konusunda haklıydım. Suzanne'in onu ne kadar sevdiği konusunda da haklıydım.

Telefonuma uzanıyorum.

Ona mesaj atıp iyi uyuyup uyumadığını, kahvaltı yapıp yapmadığını, notu bulup bulmadığını, bana hala kızgın olup olmadığını ya da bundan daha karmaşık bir şeyi sormak istiyorum. Telefonu elimde tuttuğumu fark etmeden önce telefon elimde, sonra onun numarasının bende olmadığını fark ediyorum. Telefonu yüzü aşağı bakacak şekilde masanın üzerine koyuyorum.

"Bay Nightingale."

Başımı kaldırıp baktığımda Neil Sutton'ın masanın karşısından bana baktığını görüyorum.

Yüzünde yarı gülümseme, yarı kaş çatma bir ifade var. Sanki ağzından çıkacak sözler için kırılgan mı yoksa coşkulu mu olacağına karar veremiyor gibi.

Onun yerine ben seçecek olsam, ilkini seçerdim. Çünkü şu anda söyleyeceği hiçbir şeyin ona bir faydası olmayacak. Ama Neil hiçbir zaman pek zeki biri olmamıştır. Onu ne kadar küçük düşürürseniz düşürün, her zaman üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünür.

O kadar hayalperest biri işte.

"Üzgünüm," diyor, yüzünde bir ifade tutturmaya çalışırken. "Seni sıkıyor muyum?"

Oda sessizliğe bürünür.

Tam da ihtiyacım olan şey bu — bu toplantıyı erken bitirip günü atlatıp Suzanne'e dönebilmem için bir neden. Onu düşünürüm. "Eğer ilginç bir şey söyleseydin," derim ona, "muhtemelen dinliyor olurdum."

Neil'in ağzı açılır. Kapanır.

Masadan geri çekilip ayağa kalkıyorum. "Perşembe günü bu konuyu tekrar ele alacağız. Yarın gün sonuna kadar revize edilmiş tahminleri istiyorum." Sandalyenin arkasından telefonumu ve ceketimi alıyorum. "Toplantı sona ermiştir."

Kimse itiraz etmez. Nadiren itiraz ederler.

Ofisime dönerken uzun yolu seçiyorum — doğu koridorundan geçip, duvardaki çerçeveli satın alma belgelerinin önünden geçiyorum.

Onu görmem gerekiyor, ama henüz ayrılamam. Masamda çok uzun süredir bekleyen üç sözleşme yığılı duruyor.

Ofisimin kapısını itip açıyorum, koltuğuma çöküyorum ve en üstteki dosyayı kendime doğru çekiyorum. İş karmaşık değil. Tek yapmam gereken bedenimde ve odanın içinde kalmak, ki bu sabah bu normalden daha zor geliyor.

Telefonum masanın üzerinde titriyor. Arayan annem. Neden aradığını biliyorum. Son aradığından beri bu konuyu tekrar konuşmadık. Cevabım değişmedi. Onu hayal kırıklığına uğratacağımı biliyorum, ama yine de cevap veriyorum.

"Merhaba tatlım. İşler nasıl gidiyor?"

Sesi tatlı ve nazik. Konuya girmek için hazırlanıyor. Beni artık yeterince iyi tanıyor olmalı, bunun bende işe yaramayacağını bilmeli.

"İşler yolunda anne. Sen nasılsın?"

"Ah... beni bilirsin. Çok eğleniyorum. Bak..." *İşte geliyor.* "Törenin tarihi belli oldu. Gelecek ay. Babanın doğum gününde."

5 Nisan. Hâlâ hatırladığım için sinirleniyorum. "Sana daha önce söyledim. Gitmeyeceğim. Bu konuda fikrim değişmedi."

Hattın diğer ucunda bir an sessizlik oluyor. Nerede olursa olsun, arka planda bir kapının açılma sesi ve birkaç düşük sesli mırıldanma duyuyorum. Sonra diyor ki, "Henry seninle konuşmak istiyor."

"Onu ararım,"

diyorum. "Ne

zaman?"

"Zamanım olduğunda."

"Gerçekten, Cade. Bazen neden bu kadar soğuksun diye merak ediyorum. Senin için elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz. Öylece hiçbir şey hissetmeden dolaşamazsın."

"Çok şey hissediyorum anne. Sadece Jonathan için değil." "Nasıl böyle söyleyebilirsin? O hala..."

Masa telefonum çalar. Elimi uzatıp interkom düğmesine basarım. "Evet, James?"

"Bay Maddox sizi görmek istiyor. Acil olduğunu söylüyor."

Kendi kendime gülümsüyorum. *İlginç.* Demek sonunda buraya gelmeye cesaretini topladı. Ne zaman geleceğini merak ediyordum. "Bana iki dakika ver, sonra içeri al." Dikkatimi tekrar anneme çeviriyorum. "Gitmem gerek. Katılmam gereken bir toplantı var."

"Peki. Ama istesen de istemesen de seni tekrar arayacağım. Ve cevap versen iyi olur." Ben cevap veremeden o telefonu kapattı.

Maddox üç dakika sonra siyah bir Armani takım elbise giymiş olarak içeri girer. Henüz kel olmadığı dışında babasının tıpatıp aynısıdır. Sarı saçları hâlâ yerindedir.

Koyu renkli gözleri bana takılır ve sırtarak gülümser. Bu, onu son gördüğümdeki yüz ifadesinin tam tersidir.

"Nightingale!" Kendinden emin adımlarla içeri giriyor. Koltuğumdan kalkmıyorum. Görünüşe göre Maddox sandığım kadar kolay korkutulacak biri değil, ama bu pek de önemli değil. Buraya gelme amacına ulaşamayacak.

"Maddox." Masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyorum ve sandalyeme yaslanıyorum. "Otur."

Oturur. Bir bacağını diğerinin üzerine atar. Bunu yaparken acele etmez. "Meşgul bir adam olduğumu biliyorum, o yüzden hemen konuya gireceğim."

"Lütfen."

"Elime bazı belgeler geçti." Bunu söylerken yüzümü izliyor. Ona hiçbir şey belli etmiyorum. "İç yazışmalar. Satın alma işlemiyle ilgili yazışmalar. Yanlış ellere geçerse, o anlaşmanın nasıl yürütüldüğü konusunda önemli sorular doğurabilecek belgeler." Bir ara veriyor. "Sizi tehdit etmek için burada olmadığımı açıkça belirtmek isterim. Bu belgelerle ne yapacağıma karar vermeden önce, size bu konuyu özel olarak — aramızda — halletme fırsatı vermek için buradayım."

"Peki seçenekleriniz neler?"

Başını hafifçe eğdi. "Birkaç tane. Kamuoyuna açıklamak bunlardan biri. Basın bu tür şeylerden hoşlanır, eminim biliyordur. Bir de yasal yol var." Gülümsedi. "Turuncu giysiler içinde oldukça farklı görüneceğini tahmin ediyorum."

Ona bir an bakıyorum. Sonra diyorum ki, "Elinde olduğunu sandığın belgeler ya sahte ya da yasadışı yollardan elde edilmiş."

Konuşmaya başlıyor. Onu durduruyorum.

"Her halükarda," diye devam ettim, "hiçbir şeyi değiştirmezler. Satın alma işlemi yasal. Her bir evrak incelenmiştir ve savunulabilir. Kamuoyuna açıklamak istiyorsan, açıkla. Yasal yollara başvurmak istiyorsan, başvur." Ayağa kalktım. "Sana yarar sağlayacağını düşündüğün her şeyi yapabilirsin, Maddox. Bu konuşma bitti."

Yavaşça, acele etmeden ayağa kalkar. Kapıya neredeyse varmışken arkasını döner.

"Hafızam güçlüdür, Nightingale," diyor. "Benim de öyle," diyorum ona.

"Bu iş henüz bitmedi." Gider.

Boş tehditlerin belli bir ritmi vardır — tempo, ağırlıklı duraklamalar, teatral çıkış repliği. Maddox bunu yeterince iyi yaptı, ama bu oyunda çok uzun yıllar geçirdim, elinde kozları olan bir adamla, senin öyle olduğunu düşünmeni uman bir adam arasındaki farkı bilmemek için.

Bana belgeleri göstermedi ve belirsiz bir tavır sergilemek dışında onları tarif etmedi. Bu bana her şeyi anlatıyor.

James'in sesi interkomdan geliyor. "Bay Nightingale, Wren Studio temsilcisi konferans odasına alındı. Hazır olduğunuzda başlayabilirsiniz."

"Hemen geliyorum."

Ceketimin düğmelerini ilikledim, masamdan dosyayı aldım ve koridora çıktım, ancak Lila'yı ofisimin dışındaki koridorda dururken buldum.

Dışarı çıktığımda başını kaldırıyor ve yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor.

"Cade, meşgul olduğunu biliyorum. Sadece beş dakikana ihtiyacım var."

Durup ona bakıyorum. Sonra koridorda onun arkasına, köşeden azca görünen James'in masasına bakıyorum ve bana danışmadan onu neden yukarı çıkardıklarını merak ediyorum. Lila'yı tanıyorsam, muhtemelen resepsiyoniste bayağı bir kur yapmıştır.

"Aramalarıma cevap vermiyorsun." Alt dudağı hafifçe titriyor. Bu çok saçma olduğu için gülmek istiyorum. Bunun ne olduğunu sanıyor?

Onun taktiklerine tepki vermiyorum. "Bunun bir nedeni var."

Yüzündeki sıcaklık titriyor, değişiyor. Bir adım daha yaklaşıyor. "Cade, dün bir yanlış anlaşılma oldu. Dostça davranmaya çalışıyordum. Birbirimizi yeterince uzun süredir tanıyoruz, o yüzden düşündüm ki..."

"Lila, kendine gelmelisin. Dün o evde olanlar bir daha tekrarlanmayacak."

"Ben sadece..."

"Henüz bitirmedim." Bekliyorum. O sessiz. "Davet edilmeden bulunduğum bir yere gelersen, kibarlık yapmayı bırakırım. Kabul et ya da etme. Seçim senin."

"Bizim uzun bir geçmişimiz var, Cade. Arkadaşlığımız böyle işliyor ve sen de biliyorsun ki..."

"Toplantım var."

Onun yanından geçip konferans odasına doğru yürüyorum. Peşimden gelmiyor.

Saat 17:30'da ofisten çıkıyorum.

Arabaya doğru yürürüm, ceketimi yolcu koltuğuna atarım ve ellerimi direksiyona koyup bir an otururum.

Onu görmek istiyorum.

Durum bundan daha karmaşık değil, ama aynı zamanda bundan çok daha karmaşık. Şu anda evde olduğunu biliyorum ve evrenin işleyişi ve kendi entrikalarını sayesinde nerede yaşadığını da biliyorum.

Oraya doğru yola çıkıyorum. Oraya varmam neredeyse bir saat sürüyor, ama onu görebildiğim sürece buna değer.

Sokağı dar ve sessiz, iki yanında park etmiş arabalar ve yetişkin ağaçlar var. Binasının karşısındaki sokağa çekip motoru kapatıyorum.

Orada oturuyorum.

Bina dışarıdan bakıldığında sıradan bir yapıdır — kırmızı tuğlalı, altı ya da yedi katlı.

İki elinde birer çöp torbası ile dışarı çıkıyor.

Beni görmedi. Tayt ve eskimiş gri bir tişört giymiş, saçları çalışırken olduğu gibi gevşek ve biraz dağınık bir şekilde toplanmış. Binanın yanındaki sokağa doğru yürüyor.

Arabadan iniyorum. Caddeyi geçiyorum. O sırada o çoktan köşeyi dönüp sokağa girmiş. Onu takip ediyorum.

Sokak dar ve gölgeli, yanındaki binaların tuğla duvarları her iki yandan da üzerimize çöküyor. Çöp konteyneri yarıya kadar

. Dirsekleriyle kapağı kaldırıyor, bir poşeti, sonra diğerini içine atıyor ve duvarlardan yankılanan bir sesle kapağı kapatıyor.

Dönüp beni görüyor.

Ağzını açıyor. Cümlelerin başını kurmaya çalışmasını izliyorum.

Sokağı geçiyorum. Cümlesini bitirmiyor. Onu öpüyorum.

Ağzıma bir ses çıkarır. Elleri göğsüme uzanır ve orada kalır, o da beni öper.

Ellerim saçlarında, sonra aşağı kayıyor, sırtının kıvrımını, tişörtünün ince pamuğunun arkasından gelen sıcaklığını buluyor. Parmakları ceketimin yakalarını kavırıyor. Sonra ceketimin altına giriyor, kaburgalarımı yapışıyor ve sanki gerçek olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi tişörtümün kumaşından bunu hissediyorum.

Onu kaldırıyorum. O da bana izin veriyor. Bacakları tereddüt etmeden belime dolanıyor ve ben de sırtına dayayabileceğim sağlam bir şeye ihtiyacım olduğu için tuğla duvara doğru iki adım atıyorum. Duvara yaslandığımda tuğlalar ön kollarımı sıyrıyor. Sırtı duvara değişiyor ve elim boğazının yanına geliyor.

Binanın yan kapısı açılıyor.

Aynı anda hareketsiz kalıyoruz. Bir kadın sokağa adım atıyor ve durup bize gözlerini kırıştırıyor.

"Suzanne?" der.

"Merhaba, Maeve." Suzanne'in sesi şaşırtıcı derecede sakin. Etkilendim.

Maeve bir an daha bize bakar, sonra arkasını dönüp diğer yöne doğru yürür.

Sokak sonundaki kapı arkasından kapanır.

Suzanne'in bacakları belimden kayıyor. Geri adım atmıyorum. İki eliyle göğsüme tutunarak dengede kalıyor, ben de onu desteklemek için bir elimi belinde tutuyorum. Yüzü kızarmış. Ağzı hâlâ hafifçe açık, dudakları kızarmış.

Ona bir an bakıyorum.

Sonra eğilip onu bir kez daha öperim, çünkü istiyorum ve çünkü yapabiliyorum.

Geri çekiliyorum. Gözleri hâlâ kapalı.

"Yarın seni alacağım," diyorum ona.

11. Suzanne

Annem aramadı.

Uyandıgımda aklıma gelen ilk şey bu. Kişiliğinin tamamı gürültüden ibaret olan bir kadından iki gündür ses yok. Bir şeyler planlıyor. Ne olduğunu henüz bilmiyorum, ama geleceğini biliyorum.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Daha acil bir sorunum var.

Çiçekli elbiseyi askıdan alıp elime alıyorum. Sanki birinin açık hava düğününe gidiyormuşum ve ağlarsam diye yedek bir kıyafet getirmişim gibi görünüyor. Bu çok fazla. Onu geri koyuyorum. Siyah pantolonuma uzanıyorum, bir bacağı giyene kadar gidip duruyorum. Bunları grand piyanodan kusmuşu temizlediğim gün giymiştim. Yıkadığımı biliyorum. Yine de geri çekilip onları rafa katlıyorum.

Gri bluzu deniyorum. İşe gidiyormuşum gibi görünüyorum. Onu da çıkarıyorum.

İç çamaşırlarımla yatağımın kenarına oturup yerdeki yığına bakıyorum. Sorun şu ki, beni nereye götüreceğini bilmiyorum. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Bir adamın çöp konteynerinin önünde seni öpüp, gözleri hâlâ karanlık ve sesi hâlâ alçak bir şekilde "Yarın seni alacağım" dediği sabah ne giyeceğine dair bir kılavuz yok.

Kılavuz olsaydı bile, bende olmazdı zaten.

Renée bu sabah iki kez aradı. Ne istediğini biliyorum. Muhtemelen beni bir çevrimiçi profil oluşturmam için sıkıştırmaya çalışıyor. Bu fikir, korkutucu olduğu kadar yabancı da geliyor. Ya işe yaramazsa? Sonunda bir köşeye saklanıp yaralarımı yalamak zorunda kalırım. Henüz buna hazır değilim.

Yine yığına bakıyorum. Gri bluzu tekrar elime alıyorum. Sahip olduğum en az yanlış olan şey bu.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor. Bilinmeyen numara. Bir anlığına bakıyorum.

BİLİNMEYEN NUMARA

Araba bir saat içinde orada olacak. Gidip kapıyı aç. — C

Mesajı iki kez okudum ve numarayı kaydettim. Telefonu bıraktım.

Numaramı nasıl aldığını düşünüyorum. Muhtemelen Roger'dan. Roger istese ona ayakkabı numaramı bile verir. Roger tam bir cinsiyetçi korkak. Sinirlenmem gerekirdi. Ama çoğunlukla gri bluzumla orada durmuş, sabahımın nasıl bu hale geldiğini anlamaya çalışıyorum.

Ön kapıyı açıyorum.

Karşımdaki kadın beklediğim gibi değil, gerçi ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum — belki bir not ya da yırtmam gereken ikinci bir zarf. Kadın minyon, 40'lı yaşlarında, çene hizasında kesilmiş siyah saçlı. Bir kolunda giysi çantası, diğerinde dikdörtgen bir çanta var ve beni baştan aşağı süzüyor.

"Bayan Jenkins, ben Gabrielle." Ben onun geldiğini tam olarak idrak edemediğim yanımdan geçip daireye giriyor, giysi çantasını mutfak sandalyesinin arkasına, çantasını da masanın üzerine koyuyor, sonra dönüp bana doğru düzgün bakıyor. Gözleri gri bluzuma takılıyor. "Kesinlikle olmaz."

"Anlamadım?"

Giysi çantasının fermuarını çoktan açmış. "Bluz. Hayır." Üç askı çıkarıp sandalyenin arkasına yayıyor. "Buraya gelin. Bana gerçekte neyi sevdiğinizi söyleyin."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Cade mi gönderdi seni?"

"Evet, Bay Nightingale adına buradayım." İki seçeneği, her bir elinde bir tane olmak üzere havaya kaldırır, başını ikisi arasında sallayarak. "Hangi renkleri seversin? İnsanların sana ne kadar bakmasını istersin? Kendin gibi mi yoksa tamamen farklı biri gibi mi hissetmek istersin?" Askıların üzerinden bana bir göz atar. "Hangisi?"

Ona bakıyorum. "Kendim."

İki askıyı da yere bırakıp üçüncü askıyı alır — koyu yeşil, şal yakalı, derin dekoltesi. Elinde tutar. "Bunu dene."

Aldım. Bir göz attım. "Bunu o mu seçti?"

"Bana bir bütçe ve genel bir yön verdi. Asıl kararları ben verdim." Elini banyo yönüne doğru salladı. "Git."

Gidiyorum.

Banyoda elbiseyi giyiyorum. Kumaş yerine oturuyor. Kuşak kısmını bağıyorum. Aynanın önüne geçip kendime bakıyorum.

İşe gidiyormuşum ya da birinin düğününe gidiyormuşum gibi görünmüyorum. Bilerek bir yere giden biri gibi görünüyorum.

Dışarı çıkıyorum.

Gabrielle, oturmam için mutfak sandalyesini çoktan çekmiş. Elbiseye bakıyor, iki parmağıyla küçük bir daire çizerek dönmemi istiyor ve döndüğümde, evet anlamına gelen bir ses çıkarıyor.

"Otur. Saçını yapacağım."

Nasıl istediğimi sormuyor. Hemen başlıyor, parmakları buklelerimin arasında dolaşiyor. Çalışırken düşük sesle ve melodisiz bir şekilde mırıldanıyor. Hareketsiz oturuyorum. Saat erken, daire sessiz ve birinin ellerinin saçlarımda olması neredeyse huzur verici bir his uyandırıyor.

"Bunu sık sık mı yapıyor?" diye soruyorum. "Birini gönderiyor mu?" "Ne demek istiyorsun?"

Yanağımın içini ısıırıyorum. Aşırı bağlı bir kız arkadaş gibi görünmeden sorumu nasıl açıkça sorabilirim? Kafamda birkaç seçenek düşünürüm ama hiçbirisi uygun gelmez.

Sonunda, "Daha önce böyle bir şeye ihtiyacı oldu mu?" diye soruyorum. Elleri yarım saniye durur. "Hayır." İşine devam eder.

Masaya dayadığı aynaya bakıyorum. Yüzüm bana bakıyor, her zamankinden daha az tanıdık geliyor — yeşil elbisem ve saçım neredeyse bitmiş.

Geri adım atıp bakıyor. Bir şeyi düzeltiyor ve tekrar geri adım atıyor. "İşte."

Hızlı ve hassas hareketlerle çantasını yeniden topluyor. Çantanın fermuarını kapatıyor, giysi çantasını alıyor ve bana bir kez daha bakıyor — baştan aşağı, bütün bir resim.

Yanağıma bir öpücük kondurup dışarı çıkıyor. Kapı kapanıyor.

Bir an mutfakta duruyorum. Sonra aynaya bakmaya gidiyorum.

Maeve yatak odasından çıkıyor ve mutfığa doğru yürüyor. Duruyor. Bana bakıyor. "Güzel görünüyorsun, Suzanne." Buzdolabından kupasını alıyor ve küçük bir selam gibi kaldırıyor. Dönüp odasına geri gidiyor.

Çantamı alıyorum. Saate bakıyorum. Telefonuma bir kez bakıyorum — Renée'nin adı hâlâ orada, cevaplanmamış — ve telefonu cebime koyuyorum.

Aşağı indiğimde siyah sedan kaldırımın kenarında bekliyor. Şoför, ben yanına varmadan adımlı söyler ve kapıyı açar. Konuşmamız bundan ibarettir. Arabaya binerim.

Yola çıkıyoruz. Pencereden dışarıya bakınca şehir yavaş yavaş kayboluyor, bloklar yerini otoyola, sonra da vadiye bırakıyor. Ellerimi dizlerimin üzerine düz bir şekilde koyuyorum ve orada tutmaya çalışıyorum. Ellerim bana uymuyor. Bunun yerine ellerimi birbirine bastırıyorum, yola bakıyorum ve kendime iyi olduğumu söylüyorum, neredeyse buna inanıyorum.

Nereye gittiğimizi sormuyorum. Bunun hakkında hiç merak etmediğimi fark ediyorum. Bu benim için garip çünkü ben her şeyi önceden bilmek isteyen biriyim — çıkışlar, programlar, elektrik faturasının tam olarak ne kadar olacağı gibi. Bilmemek beni rahatsız etmeliydi.

Ama pek rahatsız etmiyor.

Tanımadığım bir çıkıştan giriyoruz. Yol daralıyor ve bir kapıdan geçiyor, sonra küçük bir havaalanına açılıyor, burada pistte uçağı görüyorum.

Araba durduktan sonra bir an için kıpırdamıyorum.

Şoför kapımı açıyor. Arabadan iniyorum. Koyu renkli ceketli bir adam merdivenlerin dibinden bana doğru yürüyor.

"Bayan Jenkins. Hoş geldiniz." Yanıma gelip benimle aynı hızda yürümeye başlıyor. "Bay Nightingale sizi varış noktasında karşılayacak. Bu sabah erkenden uçtu."

Yürümek duruyorum. "Uçakta değil mi?"

"Önce halletmesi gereken bir işi vardı. Siz indiğinizde o da orada olacak."

Merdivenleri çıkıyorum.

İçerisi beklediğimden daha sessiz. Daha da küçük — krem rengi koltuklar, alçak bir masa, sabah ışığını içeri alan pencereler. Kokpite bakan koltuğa oturuyorum. Uçuş görevlisi bana şampanya ikram ediyor ama ben su istiyorum. Bir tepside bir şişe suyla geri dönüyor, ben de onu alıp motorlar çalışırken pencereden dışarı bakıyorum.

Yer hareket etmeye başlıyor. Binalar küçülüyor. Gökyüzü açılıyor ve ben, sadece bir dakikalığına, yukarıdan manzarayı hayranlıkla seyrediyorum.

Kırk dakika sonra iniş yapıyoruz. Buradaki gökyüzü farklı — evimdekinden daha mavi, daha açık ve daha yumuşak. Merdivenlerden iniyorum.

O, pistte, koyu renkli pantolon giymiş, gömleğinin yakası açık ve ceket giymemiş. Sanki bu anı bekliyormuş gibi, aşağı inmemi izliyor.

Merdivenlerin altına ulaşıyorum.

"Merhaba," diyorum.

Söyleyebileceğim tek kelime bu.

"Merhaba." Gülümsüyor ve elimi tutuyor.

Restoran küçük, sadece sekiz, belki dokuz masa var. Suya bakan bir terası var, beyaz badanalı duvarları ve masamızda sarı çiçeklerle dolu bir vazo var. Karşılıklı oturuyoruz. O hemen sipariş veriyor, ben ise menüye gereğinden fazla zaman ayırıyorum.

İlk olarak ekmek geliyor — hâlâ sıcak, fırından çıkmış gibi hafifçe kabarmış. Niyetimden daha fazla yiyorum.

"Seninle burada olduğuma inanamıyorum," diyorum.

Bana bakıyor. "Gerçekten mi? Ben buna çok inanıyorum. Buraya geleceğimizi hep biliyordum."

"Biraz fazla kendinden emin konuşuyorsun. Egonu biraz kırmamı ister misin?"

Gülüyor. "Mesele egom değil. Mesele kalp. Sen çok güzelsin, Suzanne Jenkins."

"Ben... ben... şey... Teşekkür ederim."

"Bana bir iltifat etmeyecek misin?"

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Sadece hak ettiğinde."

"Bunu hak etmek için ne yapmam gerekiyor? Seni memnun etmek için can atıyorum, Suzanne."

Ona bakıyorum.

O da bana bakıyor.

Bardağımı alıyorum.

Tam o anda yemek gelir. "Söylesene... Ne zaman resim yapmaya başladın?"

"Kendimi bildim bileli. Marguerite, teyzem... Bana ilk malzemelerimi o aldı ve bildiğim her şeyi bana o öğretti."

"Sanat okulu okumadın mı?"

"Keşke gitseydim. Annem üniversite fonumu aldıktan sonra bunu karşılayamazdım bile. Sanat okuluna gitmek istememi çok komik bulmuş olmalı. Hayatta kalmak için tek seçeneğim bir iş bulmaktı."

"Çalışmaların temizlik arabasının altında kalmamalı, biliyor musun?"

Tabağıma bakıyorum. Bunu biliyorum. Renée her konuştuğumuzda bana bunun bir versiyonunu anlatıyor, ama Renée beni çok seven kuzenim. Her zaman onun taraflı olduğunu düşündüğüm için sözlerini önemsemiyorum. Cade beni sevmiyor, ama bana aynı şeyi söylüyor.

"Bunu söylemene gerek yok, Cade. Ben olduğum yerde iyiyim ve annem gibi biriyle yaşamak nasıl bir şey olduğunu anladığını sanmıyorum. O, bir insanın özgüvenini nasıl mahvedeceğini çok iyi bilir."

O alaycı bir şekilde gülüp tabağını dürtüyor. "Şaşırsın." Ne demek istediğini soramadan, yüzüne çabucak bir gülümseme takınıyor. "Benim eşlik etmem büyüleyici, değil mi?" Tabağıma işaret ediyor. "Neredeyse hiçbir şey yemedin."

"Aynı şeyi sana da söyleyebilirim. Bütün gece dudaklarıma bakıp durdun." Kirpiklerimi kırpıyorum. "Beni öpmek ister misin, Bay Nightingale?"

Gözleri kararır. "Bundan daha fazlasını yapmak istiyorum."

Elimi uzatıp tabağından küçük bir kavrulmuş domates alıyorum. Parmaklarımin arasında tutuyorum. Gözleri elime kayıyor. Yavaşça ağzına götürüyorum. Bakışlarını benden ayırmıyor. Ağzını açıp parmaklarımdan alıyor, dudaklarının uçları sıcak, çiğniyor, bana bakıyor ve bir an için hiçbir şey söylemiyor.

"Neden yapmıyorsun?"

Başımı yana eğiyorum. "Neden önce sen bir şey yapmıyorsun?"

"Bu, cevaplamak istediğim bir soru değil, Suzanne. Ama senin cevaplamanı istediğim bir şey var."

Ona doğru eğildim. "Hayır, Cade. Bu elbisenin altında hiçbir şey giymiyorum." Yutkundu. Çenesi yarım saniye boyunca gerildi. Suyuna uzandı. Uzun, yavaş bir yudum aldı. Bardağı masaya koydu. Bana baktı.

Çatalımı alıp ona doğrultuyorum.

Elimi yakaladı. Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde bir kez kaydı, elimi ters çevirdi ve çatalı geri koydu, eli hâlâ benimkinin üzerindeydi. Elini çekmedi. Bana bakıyordu.

Masanın altında dizini buluyorum. Elimini yukarı doğru, rahatlık sınırını aşacak şekilde hareket ettiriyorum. Elimini orada tutuyorum ve yüzüne bakıyorum.

Gözlerinin arkasında bir şey değişir.

Benden gözlerini ayırmadan serbest elini kaldırıyor.

"Hesap," diyor.

Aşağı bakmadan işaret dilinde konuşur. Ayağa kalkar. Elini uzatır.

Elini tutuyorum.

Otel on dakika uzaklıkta, belki daha az. Anahtarı var. Küçük, ahşap panelli bir asansöre biniyoruz. Yanımda duruyor ama bana dokunmuyor ve nedense bu, odadaki en gürültülü şey. İkinci kata varıyoruz, asansör duruyor ve o bir kapıyı açıyor.

Odaya bakmıyorum bile. Tüm dikkatim onda — sadece onda. Kapı kapanır kapanmaz, üzerine atılıyorum.

Dudakları dudaklarımda. Elleri her yerde, dokunuyor, alay ediyor, kışkırtıyor. Ama benim net bir planım, aklımda net bir hedefim var.

Parmaklarım göğsüne konuyor ve onu dikkatlice geriye itiyorum, ta ki yatağa oturmak zorunda kalana kadar. Gözlerinde teslimiyetle bana bakıyor. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Ellerini yatağın üzerine koymuş beni bekliyor.

"Giysilerini çıkar."

Gülümsüyor. "Evet, hanımefendi." Hızlıca hallediyor. Onu daha önce çıplak görmüş olsam da, bu seferki farklı geliyor. Garip değil ve bunu takdir edebiliyorum. Onu tanımlayacak bir kelime bulmaya çalışıyorum — seksi, çekici, yakışıklı.

Benim.

Yavaşça, elbiseyi omuzlarımdan sıyrıyorum, ta ki ayak bileklerimin etrafında birikene kadar. Ona doğru ilerliyorum ve üstüne çıkıyorum. Anında uyluklarımı okşadığını hissediyorum. Uyluklarım kendiliğinden açılmaya başlıyor.

Elleri göğsüme uzanıyor. "Belki de biz..." "Hayır.

Bekleyebileceğimi sanmıyorum."

"Ben de bekleyemem, ama bunu senin için yapmak istiyorum."

Onu susturmak için kalçalarımı kaldırıp üzerine iniyorum. O, düşük bir inilti çıkarıyor. "Şimdilik bunu unut. Benim istediğim bu."

Cade bundan sonra konuşmaz. Elleri belime kayar. Cildimi sıkıca kavrar, beni ileri geri sallıyor. Kendimi bırakıyorum, vücudumun işini yapmasına izin veriyorum. Başım geriye düşüyor. Peşinde olduğum o doruğa ulaşana kadar inleyip duruyorum.

Omzuna yığılım. Ağır nefes alıp verme seslerimiz odayı doldurur ve tek bir düşünceye kapılıyorum. Bunun asla bitmesini istemiyorum — asla. Eli belimden saçlarıma doğru kayar.

"Cade."

"Hmm..."

"Bunu yapmak istiyorum."

Eli saçlarımda durur. Sonra tekrar hareket etmeye başlar. "Öyle mi?" Geri çekilip ona bakarım. "Evet."

"Emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Ama bana bir şey söz vermelisin."

Kıpırdamıyor. "Ne?"

Gözlerini kaçırmadan bakıyorum. "Kimseye söylemeyeceksin."

12. Cade

"Kimseye söylemeyeceğim," diyorum.

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. Alnında minik ter damlacıkları var. Beklediğim cevap bu değildi, ama tam da duymak istediğim şey.

"Bu bizim küçük sırrımız," diyorum ona.

"Güzel," diyor.

Bana uzanıyor. Onu yeniden arzuluyorum.

Akşamın erken saatlerinde geri uçuyoruz, pencereden aşağıya doğru şehrin ışıkları görünüyor. Bu sabah onu havaalanına getiren araba, indiğimizde bizi bekliyor. Otel odasından çıktığımızdan beri ellerimi ondan neredeyse hiç çekmedim. Arabada onu yanıma çekiyorum ve o da buna izin veriyor, ki bu yeni bir şey. Önce hesap yapmadan, herhangi bir temasa izin vermeden önce genellikle yaptığı küçük değerlendirmeyi yapmadan bana izin veriyor. Başı omzuma yaslanmış. Pencereden şehrin geri gelmesini izliyor.

Onun binasına vardığımızda, dikleşiyor ve kapı koluna uzanıyor.

Bileğini tutuyorum.

Dönüyor.

Onu uzun ve acele etmeden öptüm. Boğazından düşük bir ses çıkardı ve bana karşılık verdi. Geri çekildiğinde gözleri hâlâ yarı kapalıydı.

"Sır," diyor. "Hatırladın mı?"

"Burada sır olması gerekmez."

Ağzını açar. Konuşmasına izin vermem. Onu geri çeker ve tekrar öperim, bu sefer daha sertçe, elim yüzünün yanındadır.

Daha önce çıkardığı sesin aynısını çıkarır ve parmakları yakamın etrafını sarar. Nefes almak için ayrıldığımızda kaşlarını çatmaya çalışır ama gözleri çoktan gülmektedir.

"Yarın günün çoğunda meşgul olacağım," diyorum ona. Başparmağım çenesinin üzerinde. "İstersen, vardiyanı bittiğinde süite gel."

Tek kaşını kaldırıyor. "Cade Nightingale, bana kibarca mı soruyorsun?" Nefesini tutuyor. "Yoksa bana şaka mı yapıyorsun?"

Gülüyorum. "Bu bir oyun değil. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum."

Yanağımı tutuyor ve dudaklarımdan sertçe öpüyor. Sonra arabadan iniyor.

Kapıya üç adım kala geri dönüyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece pencereden bana bir kez, kısaca bakıyor ve sonra içeri giriyor.

Gerekenden daha uzun süre arabada oturuyorum.

Ertesi sabahki ilk randevum, Mission'da bir gravür sanatçısıyla. Eserlerini iki kez görmüştüm; bir kez fotoğraflarda, bir kez de Oakland'daki bir grup sergisinde, ancak çerçeveleme eserlerin hakkını vermemişti. Stüdyosu küçük ve ciddi bir yerdi; mürekkep lekeli bir zemin ve her duvara yaslanmış baskı rafları vardı.

Kırk dakika konuşuyoruz. İşine titiz ve bana karşı şüpheli, ki bunu saygıyla karşılıyorum. Görüşmenin sonunda şüpheleri azalmış. Elini sıkıyorum, Tomas'ın onunla iletişime geçeceğini söylüyorum ve her ikisini de içtenlikle söylüyorum.

Asansörde telefonumu çıkardım.

CADE

Vardiyanı nasıl gidiyor?

Bir dakikadan az bir sürede cevap veriyor.

SUZANNE

Roger çaydanlığın yanında hapşırıyor. Kendimi iyi hissetmiyorum.

Asansörde telefonuma gülümsüyorum. Pek umursamıyorum.

CADE

Ne trajik. Akşama kadar dayan.

Kaldırıma çıkıyorum.

Adrian Maddox aynı blokta. Tesadüf mü, yoksa tam bir komplo mu? Önemli değil. Onunla konuşmaya niyetim yok. Aston Martin'e ulaşamadan önüme çıkıyor.

"Sonunda aklın başına mı geldi?" diyor. "Senin aleyhinde elimde ne olduğunu anladın mı?"

Yürümeye devam ediyorum. "Sonunda benim yanımda ne kadar çaresiz olduğunu anladın mı?"

Kendinden emin gülümsemesi geri dönüyor. "Kendine bunu söylemeye devam et." Arabaya biniyorum ve onun varlığını görmezden geliyorum.

Ofise doğru sürüyorum. Ellerim direksiyonda sabit ama çenem değil.

Beau masamda ayaklarını uzatmış kahve içiyor. Rahat görünüyor, fazla rahat.

"Zor bir sabah mı geçirdin?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatırım. "Ayaklarını masamdan indir."

O kaldırıyor ayaklarını ayaklarını çekiyor ve ayağa

"Theo diyorsen gölün kenarına birini getirdiğini söylüyor."

"Theo çok konuşuyor."

"Theo tam da olması gerektiği kadar konuşuyor." Kahve fincanını tekrar eline aldı. "Kimdi o?"

Sandalyeye oturup en üstteki dosyayı açıyorum. "Bilmen gerekmeyen biri."

Beau bir an sessiz kalır ve dikkatini verir. Fincanı masaya bırakır.

Hiçbir şey söylemememin nedeni basit. Şey, kendime söylediğim bir versiyon var, bir de gerçek var.

Ailem, benim hiç istemediğim ve kurtulamadığım bir şekilde özel hayatıma müdahale ediyor. Annem Beau'yu arıyor. Beau Theo'yu arıyor.

Theo davet edilmediği bir yere gelir ve kendini evindeymiş gibi hisseder. Niyetleri iyi ama acımasızlar.

Bu odada bir ismi yüksek sesle söylediğim anda, o isim bir konu, sonra bir görüş, sonra da bir sohbet haline geliyor ve Suzanne henüz bunların hiçbirini hak etmiyor. Kimse onunla tanışmadan önce onunla ilgilenilmesini hak etmiyor.

Diğer neden ise, yavaş yavaş farkına varmaya başladığım şey, benim hazır olmamam. Bir ilişki içinde olmak, hem de herkesin gözü önünde, gerçekten zor bir iş. Beklentiler var, belki de asla karşılayamayacağım beklentiler. Hiçbir şeyde başarısız olmadım. Bundan başarısız olmaktan korkuyorum. Ve Suzanne bunun için çok özel.

Bir süreliğine bana ait olan bir şeyi korumak istiyorum. Hepsi bu.

"Bir şarap müzayedesini var," diyor Beau. O hayatına devam etmiş, bunu takdir ediyorum. "Cross Vakfı. Üç hafta sonra. Altı aydır komitedeyim ve şimdiden yorgun düştüm."

"Nasıl bir formatı var?"

"Sessiz açık artırma. Kırk lot. Çoğu Napa ve Bordeaux, birkaç tane de istisna var." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "İyi bir etkinlik. Önemli. Sadece bir an önce bitsin istiyorum."

"Benden bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben hallederim." Bakışları tavana kayar, sonra pencereden geçip aşağıdaki şehre doğru kayar. "Orada olacağına güvenebilir miyim?"

"Orada olacağım."

Başını salladı. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Ofis sessizdi. Pencerenin dışında şehir, kayıtsız bir şekilde işlerine devam ediyordu. Beau, sol omzumun ötesindeki orta mesafeyi izliyordu ve yüzünde adını koyamadığım bir ifade vardı.

"Mutlu musun?" diye soruyor. Ona bakıyorum.

"Ciddiyim." Hâlâ bana doğrudan bakmıyor. Bana dönüyor. "Yalnızlık çekiyor musun?"

Gözleri yorgun. Kardeşime bakıyorum ve bir an için, oturduğum yer ile onun bulunduğu yer arasındaki mesafeyi fark ediyorum ve bu mesafeyi aşacak ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Boş ver." Ben cevap veremedim başını sallıyor. "Jonathan'ın cenazesine gidiyorum." Bunu yalın bir şekilde, hiçbir duygu yüklemesi olmadan söylüyor. "Sen de gelmelisin."

"Bu konuda kararımı verdim."

"Biliyorum." Kapıya doğru ilerliyor. "Sadece... bir düşün." Kapının eşiğinde duruyor. "O yine de senin baban."

Gidiyor.

Bir an öylece oturup, bu ağırlığın üzerimde yerleşmesine izin veriyorum. Nefes almadan önce telefonum yanıyor.

Telefonu elime alıyorum.

SUZANNE

Ne yapıyorsun?

CADE

Çalışıyorum. Sen?

SUZANNE

Zaten parıldayan bir lambayı parlatıyorum.

CADE

Ne kadar süredir?

SUZANNE

Senin hakkında düşünmeyi bırakana kadar.

Telefonu yüzüstü koydum. Elime alıp mesaja baktım. Cevap vermeden tekrar yerine koydum. Göğsümde sıcak ve saçma bir çekiş hissettim. İşime geri döndüm.

Annem çok geçmeden arar. Her zamanki taktiğiyle başlar — dostça bir selam, söyleyeceği şey için beni yumuşatmaya çalışır.

"Henry gelecek hafta şehirde olacak," diyor. "Hep birlikte akşam yemeğine çıkabiliriz diye düşündük."

"Bu cenazeyle mi ilgili?"

Bir duraksama. "Seni görmek istiyoruz." "Gitmeyeceğim anne. Sana söyledim."

Sessiz kalıyor. "Duydum," diyor. Telefonu kapatıyor.

Kararımı bir dakika düşünürüm. Aklım kararludur. Hiçbir şey bunu değiştiremez.

Konuyu bir kenara bırakıyorum.

Saat 17:30'da Nightingale binasından çıkıyorum. Arabaya doğru ilerlerken onun sesini duyuyorum.

"Bay Nightingale."

Duruyorum.

Kaldırımda duruyor. Binadan çıkmamış — sokakta bekliyormuş, yani burada olacağını biliyormuş. Yanındaki adam 40'lı yaşlarında, iri yapılı, daha ağzını açmadan iriliğini bir mesaj olarak kullanmayı öğrenmiş türden bir adam. Kollarını kavuşturmuş. Beni izliyor.

Sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi gülümsüyor. "Ne tesadüf. Sen benim küçük kızımın görüşen zengin adam değil misin?"

Dönüp bakıyorum.

Onun kim olduğunu biliyorum.

Ona bakıyorum — sarı saçları, deri ceket, yüzündeki o çalışılmış samimiyet — sonra da yanındaki adama bakıyorum. Kolları kavuşturulmuş, çenesi sıkılmış, sanki tehlikeliymişim gibi beni süzüyor. İkisini de bir bakışta süzüyorum ve bunun ne olduğunu tam olarak biliyorum.

"Benimle gel," diyorum.

Onları caddenin karşısındaki küçük parka götürüyorum. Sanki bir davet bekliyormuş gibi, kolayca yanıma geliyor. Darryl birkaç adım geriden geliyor, kolları hâlâ kavuşturulmuş, bankın yanına vardığımızda kapının hemen içinde durup bizi izliyor. Konuşmuyor. Zaten konuşmasına gerek yok. O, kızın bana göstermek için getirdiği tehdit.

Oturuyorum. O da oturuyor.

"Kızımın görüştüğü adamı tanıyayım dedim." Gülümsüyor. Rahat bir gülümseme. "Nasıl olduğunu bilirsiniz. Kızlar bir ilişkiye girer ve annelerini tamamen unuturlar." Darryl'a bir bakış atıyor, sonra gözlerini bana çeviriyor. "Bir süredir onun dikkatini çekmeye çalışıyorum. Bu yüzden Darryl'ı buraya getirdim"

." Neredeyse özür diler gibi omuzlarını hafifçe silkiyor. "Eğer istediğimi vermezse, Darryl işleri onun için çok zorlaştıracak." Sözlerinin etkisini bekliyor, sonra başını eğiyor. "Bana borçlu. Sence de öyle değil mi?"

Bekliyor.

Ona bakıyorum.

Önce Darryl'ı düşünüyorum — sahip olduğu tüm ruhsatların sessizce incelenmesi için ne gerekir? Her ilçedeki tüm açık arama emirlerinin ortaya çıkarılması, şimdiye kadar çalıştığı tüm ev sahipleri ve işverenlerin, adını tanıyacakları biri tarafından aranması. Bir hafta mı? Muhtemelen daha az. Kimseyi rahatsız edecek kadar meşgul olurdu.

Sonra kadını düşünürüm. Bu işin devam etmesinin ne anlama geleceğini düşünürüm — Suzanne'e yapılan aramalar, takip. Kadının durmaya niyeti yok. Daha önce de böyle insanlarla uğraştım. Onlar, mantıkla ikna edildiği için durmazlar. Dururlar, ancak bunun bedeli, elde edeceklerinden daha fazla olduğunda.

Ceketimin iç göğüs cebine uzanıp çek defterimi çıkardım. O da bunu gördü. Yüzünde bir değişiklik oldu — gevşeme, sessiz bir memnuniyet — ve bu, onun bu öğleden sonranın nasıl geçeceğini düşündüğü hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlattı.

Para mı istiyor? Peki. Parasını alabilir. Parayı alıp ortadan kaybolabilir ve Suzanne bir daha onu düşünmek zorunda kalmaz.

Çek defterini dizimin üzerinde açıyorum. Bir rakam yazıyorum. Ona bakıyorum. Onu yırtıp atıyorum ve bir sonraki çeke başlıyorum, çünkü ilk rakam bir teklifti ve bunun bir sonuç olması gerekiyor. Onu yırtıp iki parmağımın arasında tutuyorum.

Ona bakıyorum.

"Bunu alacaksın." Sesim sessiz. "Bunu bozduracaksın. Ve sen ve Darryl, hafta bitmeden bu şehirden ayrılacaksınız." Bir an duraksıyorum. "Nereye gittiğiniz umurumda değil. Nereye gittiğinizi öğreneceğim."

Ağzını açıyor.

"Suzanne'le bir daha iletişime geçmeyeceksin — ne mesajla, ne telefonla, ne kuzenin, ne komşun, ne de onun aracılığıyla." Darryl'a bir kez sertçe bakıp tekrar ona dönüyorum. "İkinizden biri ona bir mil bile yaklaşırsa,

hayatınızın her köşesine uzanıp, geriye hiçbir şey kalmayana kadar her şeyi yerle bir edeceğim. Tahmin edemeyeceğiniz kaynaklara sahibim. Kurduğunuzu sandığınız her şeyi, işe giderken üstünden atladığım bir şey gibi göstereceğim." Çeki ona uzattım. "Bugün benim cömert tarafımı gördünüz. Diğer tarafımı aramaya kalkışmamanızı şiddetle tavsiye ederim."

Çeki alır.

Tatmin duygusu yok oldu. Geriye kalan şey daha yalın ve sessiz bir şeydi, ama bunu uzun süre görmeme izin vermedi. Ayağa kalktı, ceketini düzeltti ve bana bakmadan Darryl'in yanına yürüdü.

Ayağa kalkıyorum, ceketimin düğmelerini ilikliyor ve kapıdan geçip kaldırımda duran arabama doğru yürüyorum. Arabaya biniyorum. Kapı kapanıyor ve sokak sessizliğe bürünüyor.

Bir an iki elim direksiyonda, Suzanne'i düşünerek oturuyorum.

Sonra arabayı çekip yola çıkıyorum.

Vardığımda Cresswell sessizdir. Özel asansörü kullanıp katıma çıkarım. Anahtar kartımı çıkarmak üzereyken koridorun uzak ucundan gelen arabayı duyarım.

Süiti temizlemeyi bitiriyor. Bana sırtı dönük, arkasındaki kapıyı kapatıyor ve henüz beni görmedi. Saçları toplanmış. Üniformasının cebine bir bez sıkıştırmış.

Beni görünce yüzü değişiyor. Kahverengi gözleri parlıyor.

Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

Koridorun her iki ucunda da kameralar var. Herhangi bir kapı açılabilir.

Yine de ona doğru yürüyorum. Geldiğimi izliyor. Geri çekilmiyor, bu yeni bir durum. Yerinde duruyor ve o gözlerle bana bakıyor.

Onu köşeye çekip duvara yaslıyorum.

Ben onu öpmeyi bitirmeden önce ağzıma bir ses çıkarır. Elleri göğsüme uzanır. Bir elimi sırtına koyup aşağı kaydırırım, o da hafifçe eğilir ve bana karşılık öper. Gömleğinin eteğini gevşetip elimi altına sokarım, cildi sıcaktır ve o...

Çağrı cihazı çalışıyor.

Geri çekiliyor. "Gitmem gerek."

"Roger'ı dinlemek zorunda değilsin." Ağzım çenesine, boynuna değiyor. Odalardaki lavanta spreyinin kokusu geliyor, ama onun altında sadece ona ait bir koku var. "O bekleyebilir."

Çağrı cihazı tekrar çalar.

"Cade." Sesi titriyor. Boğazını temizliyor. "Gerçekten gitmem gerek."

Yüzünü görebilmek için biraz geri çekiliyorum. Yanakları kızarmış. Gömleğinin bir tarafı dışarıda kalmış. Bir yere gitmeden önce bunu düzeltmesi gerekecek.

Uzaklaşıyor. Tamamen bırakmadan önce eli elimi tutuyor. İki kameranın tam görüş alanında bir otel koridorunda duruyoruz ve o elimi tutuyor; bunu benim fark ettiğim anda o da fark ediyor gibi görünüyor.

Elimi bir kez sıkıyor.

"Bu gece," diyor.

Elimi bıraktı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, hızlı ve verimli bir şekilde yürürken gömleğini pantolonuna soktu. Servis asansörüne ulaştı, düğmeye bastı ve arkasına bakmadı.

13. Suzanne

On dakika önce, beni duvara dayamıştı.

Eli gömleğimin altındaydı ve ağzı kulak mememin hemen altındaydı. Yakasına gülüyordum ve şimdi, üstümdeki kameralardan önce beni ele verecek bir hızda, beşinci kattaki servis koridorunda bir arabayı itiyorum.

Yavaşlamam lazım.

Temizlik panosunun üzerindeki pirinç levhadaki yansımanı kontrol ediyorum. Roger beni Sonoma süitine göndermişti ve şimdi berbat bir haldeyim.

Saçımı düzelterek üniformamı
giyiyorum. "Suze."

Carmen, çenesine kadar uzanan katlanmış çarşaf yığınıyla koridorun sonunda duruyor. Beklediğimden daha hızlı köşeyi döndü. Kaşını kaldırıyor. "Yangın mı çıktı?"

"Yangın falan yok. Sadece penthouse süitinin çamaşırlarını toplamam gerekiyor. Bay Nightingale'in ne kadar titiz olduğunu bilirsin."

Başını eğip beni bir saniye fazla inceliyor. "Aslında bilmiyorum. Ona ne olduğunu sorup duruyorum ama sen bana hiçbir şey söylemiyorsun."

Kalbim hızla atmaya başladı. "Çünkü bir şey yok. Sana söyledim, aramızda hiçbir şey yok. Sadece endişelenmişti."

"Hıh. Bu oteldeki başka kimseye böyle bir ilgi gösterdiğini görmüyorum." Dirsek üstümden kolumu sıkıp bıraktı. "Söylediklerimi unutma."

Başımı sallarım.

Köşeyi döner.

Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim, nefesimi veririm.

Ucuz atlattım.

Lobiye geçip resepsiyondan temiz arafları alıyorum. Carmen bir misafirle telefonda konuşuyor, Frank ise konsiyerj masasında, elleri masanın üzerinde, önünde küçük bir oda servisi fişleri yığınıyla duruyor. Yanından geçerken başını kaldırıyor.

Başını sallıyor.

Ben de başımı sallayarak karşılık veriyorum.

Roger, elinde not defteriyle hizmet masasında duruyor.

Telsizde değil. Bağırmıyor. Kendini tutmak için çok çaba sarf ettiği belli. Ağzı ince bir çizgi gibi. Gözleri beni malzeme dolabından çarşaf rafına ve tekrar geri takip ediyor, ama beni yanına ağırmıyor. Tek kelime etmiyor.

Zaman tutuyor.

Bunu biliyorum.

Hızlanmıyorum. Acele etmeden arabayı onun yanından geçiriyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmiyormuş gibi davranıyorum.

Arabanın tekerleği masasının ayağına neredeyse değecek kadar yakınından geçiyorum. Özür dilemiyorum. Onu fark etmiyorum.

Çamaşır dolabında, içimden on sayıyorum. Ellerim titriyor, özellikle de saklayabildiğim sol elim.

Arabayı dolu olarak bırakıyorum.

Arabayı servis alanına park ediyorum. Eldivenlerimi çıkarıp çöp kutusuna atıyorum. Roger'ın gözetlediği personel asansörünü ve misafir asansörünü kullanmayıp, arka merdivenlerden çatı katına ıkıyorum.

On bir kat çıkıyorum ve baldırlarım ağrıyor. Ellerim tırabzanda ve merdiven boşluğu, iki yıldır kimsenin temizlemediği bir arka odadaki küf gibi kokuyor, ama yine de tırmanıyorum.

Katları fısıldayarak sayıyorum. Beş. Altı. Yedi. *O yukarıda. Beni bekliyor.* Sekiz. Dokuz.

Kapının önünde nefes nefeseyim. Kapıyı itip açıyorum. atı katı koridoru boş.

Koridoru geçip kartımı okutuyorum. Işık yeşile dönüyor. Kapıyı açıyorum.

O, mutfak tezgahının başında, boxer şortlu ve gömleksiz, elinde bir bardak su tutuyor. Masanın yanındaki lamba yanıyor. Arkasında pencerelerin perdeleri açık, vadi yumuşak ve karanlık, tepenin yamacına dizilmiş bağların üzerinde küçük ışıklar

. Omzuna bir havlu asmış. Saçlarının uçları ıslak, bu da duştan yeni çıktığı anlamına geliyor.

Oh.

Kapı tıklandığında başını kaldırıyor. Bardağa bakmadan bardağı tezgahın üzerine koyuyor. Havlu omzundan kayıyor ama onu yakalamıyor. Sonra bir bakıyorum ki, süitin hemen içindeki duvara yaslanmışım, ağzı ağızımda ve kapı arkamda kendiliğinden kapanıyor.

İkimiz de merhaba demiyoruz.

Bütün gün bunu düşünmüş gibi beni öpüyor, ben de ona karşılık veriyorum. Elleri önce kalçalarım, sonra üniformamın düğmelerinde, sonra da boğazımın yumuşak çukurunda.

"Suzanne."

"Mmm..."

"Çıkar şunu."

"Emredici."

"Hemen."

Üniformamı çıkarıyorum. Sonra onun boxerını. İlk seferinde yatağa kadar gidemiyoruz. İkinci seferinde gidiyoruz.

Üçüncü seferde, komodinin üzerindeki lamba yere düşüyor ve biz onu yerde bırakıyoruz. Bir an karanlıkta birbirimizin isimlerini haykırıyoruz, bir an sonra ise ben onun göğsüne yaslanmışım, eli saçlarımda ve odanın diğer ucunda tek bir loş lamba yanıyor. Sonra dünya, yanağımın altındaki sıcak kaburgalarıyla ve kulağımın altındaki yavaş kalp atışlarıyla sınırlanıyor.

Adımı söylüyor. "Suzanne."

"Mmm..."

"Ne istiyorsun?" "Ne?"

"Aslında ne istiyorsun? Benden değil, hayatın için." Sessiz kalıyorum.

Yıllardır kimse bana bunu sormamıştı. Kimse benden gerçek bir cevap bekleyerek sormamıştı. Renée denedi, Carmen

denedi, ama her iki seferinde de ben, onlar kapıyı itmeden önce kapıyı kapatacak hızlı bir cevap verdim.

O zorlamıyor.

Soruyor, sonra soruyu havada bırakıyor. Sessizlik kelimelerden daha gürültülü. Dünyadaki tüm zamana sahip. Benim için onu doldurmayacak.

Hemen bir şey söylemiyorum.

Elimin altındaki göğsünün yavaşça yükselmesini izliyorum.

"Sanırım cevabı zaten biliyorsun. Santa Rosa'da küçük bir toplum sanat okulu var. Resim programına yılda yirmi öğrenci alıyorlar. Benim istediğim bu."

"Ücreti ne kadar?"

Ona sert bir bakış atıyorum. "Senin bunun parasını ödemeni istemiyorum."

"Neden bunu senin için yapmama izin vermiyorsun? Buradayım. Yapmak istiyorum."

Benden yararlan."

"Parana ihtiyacım yok, Cade. Bu konuyu kapat."

"Peki. Paramı almayacaksan, en azından bağlantılarımı kullan. Tanıdıklarım var."

"Cade."

"Beni dinle. Seni benim için çalışmayan birinin karşısına çıkarabilirim. Bana hiçbir borcun olmayacak. İşin kendi adına konuşacak. Benim tek yapacağım şey o kişiyi bulmak olacak."

"Yine de bana yardım etmiş olursun. Beni kabul ederlerse, bu senin sayende olur. Bunu kendi başıma yapmak istiyorum."

"Tek yapacağım şey seni tanıştırmak. Ondan sonra kendi başınasın. Benim bu işte parmağım olduğunu kimse anlayamaz."

Yine sessiz kaldım.

Elini yavaşça saçlarıma arasına soktu.

"Lütfen." Bu kelimeyi ondan ilk kez duyuyorum. "Lütfen beni dinle. Bana yardım etmeme izin ver. Senin için doğru kişiyi bulmama izin ver. Bu konuda bana güven."

Cevap vermiyorum.

Bunun doğru karar olup olmadığını bilmiyorum.

Marguerite'in de bu işin içinde olduğunu biliyorum. Bunu kendime itiraf etmeden önce de biliyordum. Üç yıldır her pazar hesap yapmamın tek sebebi, okulun benim olması, kendi ellerimle satın almam ve kendi

. Marguerite, zengin bir adamın bir galeri sahibini tanıdığı için girdiğim bir sanat okuluna gitmemi istemezdi.

Ama Marguerite bana yardımı kabul etmemi de söylerdi. Reddettiğim için bana gülerdi. Gururun yemekten sonra geldiğini, yemekten önce değil, derdi.

Elimin olduğu, kalbinin üzerindeki yumuşak yere bakıyorum.

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Bir kişi. Bir e-posta. Ondan sonra kendi başımayım."

"Ondan sonra kendi başınasın."

"Ve ondan sonra sen hiçbir şey yapmayacaksın."

"Eğer istersen tamamen ortadan kaybolurum."

Başımı yukarı kaldırıyorum.

O zaten bana bakıyor.

Yavaşça beni öpüyor. Daha çok bir imza gibi. Beni kendine doğru çekiyor ve ben de kendimi çekilmeye bırakıyorum. Bir sonraki hatırladığım şey, gözlerimin kapanması, elinin enseme olması ve yanağımın altında kalp atışlarının yavaş ritmi, dünyada duyduğum son şey.

Uykuya dalıyorum.

Perdelerden süzülen ışıkla uyanıyorum.

Bir saniye için nerede olduğumu bilmiyorum, ama önce kokuyu tanıyorum; yastığı, çarşafı, yanağımın altındaki cildi, *onun* cildini. Sonra fark ediyorum ki, kalmamam gereken bir yerde geceyi geçirmişim.

O kadar hızlı oturuyorum ki yorgan da

benimle birlikte kalkıyor. "Saat kaç?"

Hareket ediyor. Yüzüstü yatıyor, bir kolu yastığın altında, yüzünü kaplayan siyah saçları var. Dirseklerine dayanıyor. Sesi uykudan boğuk.

"Emin değilim. Yatağa geri gel." Bana uzanmaya çalışıyor ama ben telefonumu aramak için geri çekiliyorum. Ekran dokunuyorum ve saati görünce nefesim kesiliyor.

"Aman Tanrım! Saat 6:00. Cade, gitmem gerek."

Yataktan kalkıyorum, o da kalkıyor.

Üniformam pencerenin yanındaki sandalyenin üzerinde katlanmış durumda.

Onu katladığımı hatırlamıyorum. Onu katlayacak şekilde çıkardığımı da hatırlamıyorum. O mu katladı? Bunu daha sonra, koşarken değilken düşüneceğim.

Pantolonumu giydim, gömleğimi de, ama ters giymişim. Çekip çıkardım. Doğru şekilde giydim.

"Kimliğim tezgahın üzerinde."

"Anladım."

"Ayakkabılarım."

"Kapının yanında."

Pantolonunu giyiyor. Çıplak ayak ve saçları berbat durumda. Bu saatte bir insanın olabileceğinden çok daha sakın — yanında hizmetçisi yeni uyanmış bir süitte.

"Suzanne. Nefes al."

"Bu saatte bu kattan çıkış yaparsam, oteldeki tüm kameralar geceyi burada geçirdiğimi anlar."

"Biliyorum."

"Roger, kullanabileceği tek bir şey bekliyor, Cade. Tek bir şey." "Eminim öyledir."

Mutfak tezgahının başındayım, kimlik kartımı alıyorum ve saçlarımı sıkı bir topuz yapıyorum.

Donakaldım.

"Koridorun iki ucunda da kamera var. Dün gece içeri girdim. Bu sabah dışarı çıkacağım. Görüntüleri izleyen herkes, saat 21:00'de süitine girdiğimi ve bu sabah oradan çıktığımı görecek."

"Kameralarla ben ilgilenirim."

"Bunu nasıl yapacaksın? Sanmıyorum ki..."

"Ben hallederim. Git. Merdivenleri kullan. Personel asansörünü kullanma. Roger gelmeden önce görüntüleri ele geçireceğim."

"Cade..."

"Suzanne. Git."

Kapıda.

Eli sırtımın alt kısmına dokunuyor, sadece bir saniye. Bu beni sakinleştirmeli. Ama bunun yerine, neredeyse o anda yere yığılacaktım.

Onu öpüyorum — hızlı ve dağınık bir öpücük. Bu hem bir veda, hem de ikimiz de kafein aldıktan sonra bu konuyu hallededeceğimize dair bir söz.

Kapıyı açtım.

Roger tam orada duruyor.

14. Cade

"Suzanne."

Roger.

Suzanne, sırtı bana dönük ve eli hala kapı kolunda, açık kapının eşiğinde duruyor. Roger Tate, elindeki dosya klasörünü göğsüne bastırmış, ağzı ise söylemeyi planladığı her neyse onun ilk kelimesini şekillendirmeye başlamış halde koridorda duruyor.

Onun yanındaki kapı eşiğine adım atıyorum.

Onun orada, gözleri fal taşı gibi açılmış, ben harekete geçmezsem onu paramparça edecek birine karşı dururken, onu korumaya her türlü hakkı olan bir adam gibi elini tutuyorum.

"Roger."

Elime bakıyor. "Bay

Nightingale — "

"Erken geldiğin için teşekkürler, Suzanne. Vardiyandan önce işe başlamana neden olduğum için üzgünüm. Dün geceki geç saatteki toplantının ardından süitin ciddi bir bakıma ihtiyacı vardı ve Roger" — ona bakıyorum — "Sabah 5:30'da resepsiyonu aradım. Özellikle Bayan Jenkins'i istedim. O benim tercihlerimi bilir."

Roger'ın yüzü, sanki bütün gece kafasında yazdığı hikaye gözlerinin önünde yeniden yazılıyormuş gibi buruşur.

"Bay Nightingale..."

"Suzanne." Ona bakmıyorum. "Gidebilirsin. Erken geldiğin için teşekkürler."

Hareket eder.

Arkasına bakmıyor. Koridorda Roger'ın yanından geçiyor. Üniformasının yakası biraz açık, düğmeyi doğru iliklememiş. Saçları toplanmış. Kimlik kartı elinde. Servis asansörü koridorun sonunda, oraya doğru yürüyor, düğmeye

ve kapılar açılana kadar bize sırtını dönerek bekliyor. Asansöre biniyor ve kapılar kapanıyor.

Roger hala koridorda, ağzı açık bir şekilde duruyor. Ona yaklaşıyorum.

Sesimi yükseltmiyorum. Buna gerek yok.

"Roger."

"Evet, Bay Nightingale."

"Ben açıkça istemediğim sürece, bir daha bu kata gelmeyeceksin."

"Ben sadece..."

"Bu kata gelmeyeceksin. Bu kata not göndermeyeceksin. Bu katla ilgili bir soru sormak için başka bir temizlik görevlisini göndermeyeceksin."

"Bay Nightingale, benim bir görevim var..."

"Benim söylediklerimi yapmak gibi bir görevin var. Bu binadaki herkesin görevi budur, Roger. İşinin ne olduğunu unutmuşsun. Sana hatırlatıyorum."

Yutkundu.

Adem elması zıpladı — o küçük panik yutkunması.

"Ona nasıl konuşman gerektiği konusunda seni bir kez uyarmıştım. Unuttun mu, yoksa hafızanı tazelememi ister misin?"

"Hayır, ben, şey... Ne dediğinizi hatırlıyorum."

"Bu ikinci uyarı. Üçüncüsünde özür dilemen gerekmeyecek. Özür dilemekle, özür diledikten sonra olacaklar arasındaki farkı anlıyor musun?"

"Bay Nightingale..."

"Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Evet, neyi?"

"Evet, anlıyorum."

Kapıyı yüzüne kapattım.

Elim hala kapı kolunda, mandalın yerine otururken çıkardığı küçük, parlak ses eşliğinde giriş holünde durdum ve nefesimi verdiğimi fark etmemiştim.

Ucuz atlattım. Kontrolü elimde tutmak için bu oteli hafta sonuna kadar satın almam gerekecek.

Dört dakikada giyinip, gömleğimin düğmelerini ilikledim, ayakkabılarımı, cüzdanımı, telefonumu ve anahtarlarımı aldım. Banyo aynasının önünde saçlarımı bir kez elime geçirdim ve bunun önemi olmadığına karar verdim.

Hizmet asansörünü kullanıyorum.

Aşağı inerken ona mesaj attım.

CADE

Garaj. Beş dakika.

Eskiz

defterini

getir.

Telefonuma bakıyorum ve bu sabah Beau ve Henry'den iki cevapsız arama olduğunu görüyorum. Üvey babam son birkaç aydır beni doğrudan aramadı. Aramaları Vivienne yapıyordu ve Vivienne, iki gündür sessiz kalarak pes etti.

Teknik olarak vazgeçmiş sayılmaz.

Beni Henry'ye devretti.

Asansörden otelin genel müdürünü arıyorum. İkinci çaldığında telefonu açıyor.

"Bay Nightingale."

"Jerry."

"Efendim."

"Penthouse katında hassas görüntüler var. Dün akşam 9'dan sabah 6'ya kadar olan görüntülerin silinmesini istiyorum."

"Bay Nightingale — "

"İnceleme yok. Yedekleme yok. Silin. Cross Vakfı bu çeyrekte yenileme fonunuza önemli bir bağışta bulunacak."

"Ne kadar önemli?"

"Önemli."

"Bir saat içinde halledilecek."

"Bittiğinde haber verin."

"Peki, efendim."

Görüşmeyi sonlandırıyorum.

Asansör otopark katına inmeden önce Tomas'ı arıyorum.

"Tomas, Cresswell konusunda ne haber var? Satmaya razı mı?"

"Evet, satmaya hazırlar. Hala birkaç aile üyesiyle daha konuşmamız gerekiyor, ama bir adım öndeyiz. Bugün onlarla bir toplantım var, umarım anlaşmayı sonuçlandırabiliriz. Bu konuda oldukça duygusal davranıyorlar."

"Duygusal olanlara, başka bir yerde duygusal olabilecekleri bir teklif yap. Bu işin bugün halledilmesi gerekiyor. Gerekirse baskı yap. Benim taktiklerimi kullan. Teklifi bugün masaya yatır. Anlaşmanın hafta sonuna kadar sonuçlanmasını istiyorum."

"Elbette, Bay Nightingale."

Telefonu kapatıyorum.

Kapılar otopark katına açılıyor.

Suzanne üniformasıyla arabanın yanında duruyor. Saçları toplanmış. İki eliyle eskiz defterini göğsüne sıkıca bastırıyor.

Ona doğru yürüyorum. "İyi misin?"

"Hayır," diyor. "Ama iyi olacağım." Eskiz defterini uzatıyor.

Alıyorum.

Kısa bir süre açıyorum — üç sayfa, eller, lobi ve daha önce görmediğim yeni bir sayfa. Mutfak masasında oturan, küçük bir kil çömleği boyayan bir kadın. Çizgiler diğerlerine göre daha yumuşak, kadın henüz bitmemiş, yüzü sanatçıdan başka yöne dönük, sanki sanatçı yüzünü çizmeye cesaret edememiş gibi.

"Teyzen." Sayfaya istemediğimden biraz daha uzun süre bakıyorum. "Evet. İlham kaynağım."

Kitabı kapatıyorum. Arabanın tavanına koyuyorum. Onu kendime çekiyorum.

Onu öpüyorum.

Eli göğsüme uzanıyor ve o da beni öpüyor.

Geri çekildiğimde, bir nefes boyunca alını benim alnıma yaslanır.

"Endişelenmemeye çalış, tamam mı? Akşam görüşürüz." "Tamam."

"Suzanne... Ben..." Sözcükler boğazımı yakıyor. "Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum."

Bana gülümser ve arkasını döner. Servis asansörüne doğru yürür, biner ve arkasına bakmaz.

Eskiz defterini yolcu koltuğuna koyup şehre doğru yola çıkıyorum.

Nightingale binasının lobisi, sanki bina kendisi de hâlâ uykuluymuş gibi, yarı uyanık bir havada. Atmosfer sessiz ve telaşsız. Yoğun saatler sabah 8'e kadar başlamıyor. Resepsiyonist ayakta duruyor. Kapıcı dik duruyor. Neil Sutton, elinde bir termosla asansörlerin yanında duruyor.

Beni görür ve burnunu havaya kaldırır.

Ne kadar da çekici.

Onu selamlamıyorum. Onsuz asansöre biniyorum.

Doğruca asistanımın masasına gidiyorum. Marisol henüz gelmemiş. Tomas da öyle. James ise çoktan masasında.

"Bay Nightingale." Beni görünce ayağa kalkıyor.

Eskiz defterini masasına koyuyorum. Ona bakıyor ama henüz açmıyor. "Öğlene kadar bunun taramalarını yapmanı istiyorum — her sayfayı. Taramalar bittiğinde, defteri Cresswell'deki süitime kuryeyle gönder. Tezgahımın üzerinde olsun istiyorum. Defter benim elimden çıkmayacak."

"Elbette, Bay Nightingale."

"Taramalar hazır olduğunda, üç kişiye gönder. Küçük galeri sahibi Eli Brandt. Bağımsız danışman Naomi Ortiz. Bay Area programındaki mentor Marcus Lin. Üçü de rehberimde var mı?"

"Evet."

"Güzel. İletişim kişisel olacak. Gizli. Sanatçı bağımsız çalışıyor ve Nightingale ile hiçbir şekilde bağlantısı yok. Tanıtım, nezaketen benden geliyor. Komisyon yok. Beklenti yok. Eğer ilgilenirlerse, bana ulaşırlar ve şirket aracılığıyla değil, benim aracılığım ile bir toplantı ayarlarız. Anladın mı?"

"Evet, Bay Nightingale."

"Ve James... bunun sistemde veya senin dışındaki kimsenin gelen kutusunda bulunmadığından emin ol. Umarım bu açıktır."

"Kesinlikle."

"Teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı ve kitabı, sanki onu yanında tutmaya karar vermiş gibi dirseğinin altına kaydırıp ve ekranına geri döndü.

Ofisime yürüdüm ve kapıyı kapattım. Masaya oturdum ve üç gün önce Adrian Maddox'un oturduğu karşımdaki sandalyeye baktım. Gerektiğinde onunla ilgileneceğim. Ofisime hava atmaya gelmişti. Bir şeyi kanıtlamak için Mission'daki kaldırıma gelmişti. Bunca yıl sonra, sonunda beni alt etmek için gerekli araçlara sahip oldu ve bunları kullanıyor.

Bu yeterli olmayacak. Elinde olduğunu sandığı hikaye doğru değil. Hayatı boyunca babasını mahveden adamdan haber almak için bekledi ve o adam şu anda bu ofisteki bu masada oturuyor.

Ona söylemek zorundayım.

Bugün değil.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

İki sözleşmeyi imzalıyorum, Berlin'den bir tahsildarın aramasını cevaplıyorum ve dokuz dakika boyunca kendimi çekici göstermeye çalışıyorum. James'in sormadan masama koyduğu kahveyi içiyorum.

Öğlen vakti, James kapıyı çalar. "Bay Nightingale."

"Evet?"

"Bay Brandt cevap verdi."

Başımı kaldırıyorum.

"Şimdiden mi?"

Başını sallıyor. "Taramaları gönderdikten kırk dakika sonra." Arkanıza yaslanıyorum.

Eli Brandt, beş yıldır arkadaşım. Bay Area'nın en iyi gözlerinden birine sahip ve Hayes Valley'de küçük, temiz bir galerisi var.

"Ne dedi?"

James telefonundan okur.

Cade. Eser alışılmadık. Doğru anlamda kaba. Sanatçınızla tanışmayı çok isterim. Tesadüfen, önümüzdeki Perşembe Cresswell'de özel bir sergi var. Davies koleksiyonu, Kaliforniya'nın yeni nesil ressamı. Ben orada olacağım. Her yıl davet ediliyorsunuz ve hatırladığım kadarıyla her seferinde reddediliyorsunuz.

Onu getirirsen, bir tuzak gibi görünmeden sessizce ve profesyonelce tanışabilirim. Saygılarımla, E.

Uzun bir saniye sessiz kalıyorum. "Ona teyit et."

"Evet."

"Beni konuk listesine ekle."

"Elbette, Bay Nightingale."

Telefonumu çıkarıp ona kendim mesaj atıyorum.

CADE

O orada olacak.

Teşekkürler.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp anahtarlarını alıyorum. Cresswell'e geri dönüyorum.

15. Suzanne

O içeri girdiğinde ben resepsiyondayım, onuncu kat için teslimat fişlerini hazırlıyorum.

Lila.

Üzerinde, benim üç aylık kiramdan daha pahalı bir elbise, bu lobinin mermer zemininde yürümesi imkansız olan topuklu ayakkabılar ve kan portakalı renginde küçük bir çanta var. Sanki burada olma hakkı varmış gibi odanın içinden geçiyor. Carmen telefonla konuşuyor. Frank ise konsiyerj masasında. İkisi de onu henüz görmedi.

Ben gördüm.

Başımı eğik tutuyorum. Meşgulmüş gibi davranarak teslimat fişlerini kata göre sıralıyorum, fark edilmeden kalmak için küçük bir bahaneymiş gibi her birini kendi yığınınına kaydırıyorum.

Lila resepsiyona ulaştı.

İlk başta beni görmüyor. Telefonu yeni kapatan Carmen'e gülümsüyor.

"Merhaba. Biri bana Bay Nightingale'in odasını gösterebilir mi?

Beni bekliyor."

Carmen ağzını açar. Gözlerinde sinirlenme belirir. Onu tanıdığım kadarıyla, Lila'ya haftalarca ağlatacak bir şey söylemek üzeredir. Ama sonra Lila'nın bakışları masanın üzerinden geçer ve bende durur.

Yüzünde belki bir santimlik bir değişiklik olur. Tanıştığımızı kabul etmez.

Başını yana eğdi. Ağzı gülümsüyordu. Gözleri gülümsemedi.

"Ah. Temizlik görevlisi çok yardımcı oluyor. Ne kadar tatlısın." Başını diğer tarafa eğiyor. "Bana Bay Nightingale'in odasını gösterir misin?"

Ona bakıyorum.

Carmen bana bakar.

Şu anda onunla ve içimdekilerle uğraşmıyorum. Bununla daha sonra, yalnız başıma, karanlıkta, fırçam ve boş bir tuval eşliğinde yüzleşeceğim.

Ama nezaketen cevap veriyorum.

"Penthouse katı, hanımefendi. Yirmi ikinci kat. Özel asansör lobinin sağ ucunda. Anahtar kartına ihtiyacınız olacak, ama ararsanız, asansörü sizin için aşağı gönderebilir."

"Hangi süit?"

"Penthouse, hanımefendi. Tek bir tane var."

"Tabii ki." Gülümsemesi genişliyor. "Teşekkür ederim."

Dönüp asansöre doğru yürür, topukları mermer üzerinde tıkırdar.

Carmen bana bakmıyor, hiçbir şey söylemiyor, ama biliyor.

Arabama geri dönüp, sadece hareket halinde kalmak için koridordan aceleyle geçiyorum. Kıskançlık, yanlış yutmuş olduğum bir bozuk para gibi göğsümde duruyor.

O şimdi yukarıda, onun süitinde.

Adamın onun geleceğini söylemedi, ama belki de kendi başına gelmiştir.

Yirmi dakika sonra, Carmen ve adlarını bildiğim ama başka pek bir şey bilmediğim iki temizlik görevlisiyle personel salonundayım. Carmen, minibarı boş bırakması için kendisine rüşvet vermeye çalışan bir misafir hakkında bir hikaye anlatıyor. Tadı gelmeyen bir granola bar yiyorum.

Çağrı cihazım
çalıyor. Roger.

Servis masası. Hemen.

Carmen bana bakıyor.

Omuz silkip gidiyorum.

O masada, bir elinde sipariş fişi, yüzünde memnun bir ifadeyle duruyor.

"Penthouse öğle yemeği sipariş etti.

Yukarıya götür." "Bu benim işim değil."

"Artık senin."

"Ben temizlik görevlisiyim. Oda servisi ayrı bir departman." "Oda servisinde personel eksikliği var."

"O zaman başka bir departmanı ara." "Seni arıyorum, Suzanne."

"Anlaşıldı..."

"Ben müdürüm." Bileti aramızdaki masanın üzerine koydu. "Ya sana söylediklerimi yaparsın ya da işten atıldığınızı kabul edersiniz. Seçim sizin."

Biletine bakıyorum, sonra tekrar ona.

Carmen, salonun kapısında durmuş, su şişesini dolduruyormuş gibi yapıyor. Sanki ne yapacağımı zaten biliyormuş gibi başını hayır anlamında sallıyor.

Biletini alıyorum.

Mutfakta beyaz bir örtü, iki kapaklı tabak, bir ekmek sepeti, buz kovaşında bir şişe Pinot ve iki bardakla hazırlanmış bir tepsi var. Arabayı mutfaktan çıkarıp servis asansörüne doğru itiyorum ve koridorda Carmen beni bekliyor.

"O neydi öyle?" Arabaya bir göz atıyor. "Roger artık sana yemek servisi mi yaptırıyor?"

Başımı sallıyorum.

"Neden? Servis personeline ne oldu?"

Başımı sallıyorum. "Nereden bileyim? Roger beni küçük düşürmekten zevk alıyor." Ben ayrıldığımda Cade'in ona söylediği bir şeyin intikamı olmalı.

"Senin yerine ben götüreyim mi? O bayanın yukarı çıktığını gördüm. Sanırım şu anda orada olmak istemiyorsundur."

"Sorun değil. Ben hallederim. Önemli bir şey değil."

Gözleri gözlerime dikildi. Bunun bir yalan olduğunu biliyor. Çok iyi bir yalancı olmadığım için bu oldukça açık. Carmen bana zoraki bir gülümseme gösterip kenara çekildi. Anında beni durdurmaya çalışmasını diledim.

Yanımdan geçerken dirseğimi sıktı, şans getirmesi için mi yoksa dikkatli olmamı söylemek için mi, bilemiyorum.

Arabayı asansöre itiyorum.

Fırçalanmış çelikte yansıyan görüntümü ve Roger'ın el yazısıyla yazılmış oda numarasının yazılı olduğu ekmek sepetinin üzerindeki küçük beyaz kartı görmezden geliyorum.

Kapıyı alıyorum.

Cade kapıyı açar.

Beni görünce yüzünde bir anlık bir ışılıt beliriyor, sonra yüzü kapanıyor. Tepsiyi görüyor. ışılıt daha da büyüyor. Bana, sonra arabaya bakıyor ve çenesi geriliyor.

"Bundan sonrasını ben hallederim."

"Sorun değil. Ben işimi yapmak için buradayım. Bunun için para alıyorum." "Suzanne, buradan ben devralırım."

"*Sorun yok*," diye seslenir Lila yemek odasından. "Bırak işini yapsın."

Cade derin bir nefes alır ve tepsiyi almaz.

"Ben hallederim," diyorum ona, sessizce.

Arabayı onun yanından geçerek süite itiyorum.

O yemek masasında oturuyor. Pencerelele bakan sandalyede rahatça yerleşmiş. Elinde, arabada olmayan bir şışeden doldurulmuş bir kadeh şarap var. Ayakkabılarını ıkarmış. Bacaklarını st üste atmış.

Yemeği tabağa koyuyorum, suyu dolduruyorum ve ekmek sepetini masaya koyuyorum. Yüzüne bakmıyorum.

"Tereyağını uzatır mısın canım?"

Tereyağını uzatıyorum.

"Ve karabiberi de.

Teşekkürler." Karabiberi uzatıyorum.

"şarabı yenileyebilir misin?"

şarabı yeniliyorum.

Her istek, parlak, teatral bir ses tonuyla dile getiriliyor. O, sanki tiyatroymuş gibi hizmetimi izliyor. Cade, elinde kadehi ve gözleri kadında, masanın başındaydı. Yemiordu ve çenesi hiç gevssememişti.

Dördüncü istek.

"Bana mutfaktan bir peçete getirir misin, canım?"

Bez olanlardan. Bunlardan değil."

Cade bardağını masaya koyar. "Lila."

"Ne? Nazike rica ettim."

"Lila, kendin alabilirsin." Arkasını döner. "Suzanne, otur." "Ben iyiyim."

"Otur. Otur."

Oturuyorum.

İşaret ettiği sandalye, Lila'nın karşısındaki, yanındaki sandalye. O sandalyeye oturuyorum. Ellerimi masanın altında, uyluklarımın üzerine düz bir şekilde koyuyorum.

Lila'nın bardağı ağzına doğru giderken yarıda durur. Bardağı masaya koyar. "Cade, ne yapıyorsun?"

"Arkadaşımdan masama oturmasını rica ediyorum." "Arkadaşın mı?"

"Evet, Lila. Bununla bir sorunun mu var?"

"Bana bunu neden yapıyorsun, Cade? Her şeyden sonra? Bunca zaman geçtikten sonra? Ben bekledim. Tam buradaydım, tam karşıdaydım, ben..." Bana işaret ediyor. "Ve sen onu seçiyorsun."

"Ben kimseyi seçmiyorum," dedi Cade sakın bir sesle. "Çocuk gibi davranan sensin. Kalk. Çık dışarı."

"Cade... Cade. Benim. Ben... biz... aramızda bir şey var. Her zaman vardı. Bizim..."

"Sana üç metrelik bir sopayla bile dokunmam." Ardından gelen sessizlik ağır bir havaya bürünür. "O yüzden sormayı kes."

Ona bakıyor. "Cade, sen..."

"Ve geri gelmeye zahmet etme. Beni arama. Senin huysuz davranışlarından bıktım, Lila. Uzun zamandır bıktım. Bunu söylemeyerek nazik davrandığımı sanıyordum. Artık nazik davranmaktan bıktım."

"Cade..."

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." "Sen..."

"Bitti." Nefesini tutar.

Bana bir bakış attı. Bakışı hızlı ve çirkin bir bakıştı ve bana yönelik değildi — ona yönelikti, benim aracılığımla iletilmişti — ve masadan kalkıp çantasını kaparak, ikimiz de kıpırdamadan kapıya doğru topuklu ayakkabılarıyla koştu.

Kapı çarpıyor.

Ardından gelen sessizlik çok gürültülüdür.

Masada hareketsiz oturuyorum, ellerim uyluklarımın üzerinde, çarpılan kapının sesi yavaş yavaş sönüyor. Birbirimize bakmıyoruz.

Kadehi hâlâ dolu. Ekmeğe dokunulmamış. Doldurduğum suya da.
Bir süre sonra ellerimi uyluklarımdan çekerim.

"Gitmeliyim."

"Kal."

"Cade — "

"Bir dakika. Lütfen."

Karşımdaki sandalyeye doğru yürüdü. Oturdu, bardağa su doldurdu ve sormadan masanın üzerinden bana doğru itti. Yarısını içtim. Elim titremiyordu. Keşke geri kalanım da öyle olsaydı.

"Eli Brandt bana geri döndü."

"Kim?"

"Galeri sahibi. Bu sabah çalışmalarınla ilgili e-posta gönderdiğim üç kişiden ilki."

"Ne dedi?"

"Çalışmalarınızla ilgileniyor. Sizinle tanışmak istiyor."

Sessiz kalıyorum.

"Önümüzdeki Perşembe günü Cresswell'de özel bir sergi var. Davies koleksiyonu — Kaliforniya'nın yeni nesil ressamı. Brandt da orada olacak. Orada seninle tanışabileceğini söyledi."

"Burada mı?"

"Mm-hmm."

"Otelde mi?"

"Otelde."

Su bardağına bakıyorum.

Hayal bile edemiyorum — bu otelin ikinci katındaki balkondaki galeri alanında, bir elbise giymiş, sekizinci kattaki tuvaletleri temizleyen kadın olarak değil, bir sanatçı olarak bir adama tanıtılmak. Bu o kadar büyük bir şey ki, doğrudan bakamıyorum.

"Tamam."

"Evet?"

"Tamam. Zaten orada olmam gerekecek. Roger kesinlikle beni çalıştıracaktır."

"Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır. Ben halledebilirim."

Üç nefes boyunca beni izliyor. "İyi misin?" "Evet."

Çoğunlukla iyiyim. Ayağa kalkıp kapıya doğru dönüyorum, ama o, dönerken bileğimi yakalayıp beni geri çekiyor.

Beni öper — nazıkçe değil, dikkatli de değil. Ağzına, planlamadığım bir ses çıkarırım. Aklım yetişmeden ellerim gömleğine uzanır.

"Seni özledim," diyor dudaklarıma. "Ben de."

Eli ensemin arkasında, sonra omurgamdan aşağıya doğru kayıyor. Ellerim gömleğinin üzerinde, sonra altında. Yemek odası yok oldu. Koridor yok oldu. Lobi, Roger ve Lila hepsi yok oldu ve biz yavaşça yatak odasına doğru geriye doğru yürüyoruz.

Onu kapıdan itip yatağa yatırıyorum. O oturuyor.

Ona yukarıdan bakıyorum.

Sonra lambanın yanındaki komodinde, küçük ve çelikten olan kelepçeleri görüyorum.

Onları bilerek sakladı mı, yoksa hizmetçi çekmeceye koydu da o geri mi koydu, bilmiyorum. Her zaman çekmecedeydi, yoksa benim için mi dışarıda bıraktı? Önemli değil.

Onları alıp ona bakıyorum.

Gözleri kelepçelere, sonra bana kayıyor, ağzı bir kez açılıp kapanıyor. Bana izin veriyor.

Bir bileğimi yatağın demir çerçevesine kelepçeliyorum, üstüne çıkıyorum ve acele etmiyorum.

O benim merhametime kalmış ve bunu biliyor. Işık odanın içinde hareket ediyor.

Adımı söylüyor. Birden fazla kez söylüyor. *Suzanne... Suzanne... Suzanne...* Adımın arasında başka şeyler de söylüyor. *Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Kal.* Bunları alçak sesle, saçlarımin arasına, kulağımin hemen altına, çenemin dibine söylüyor ve ben onu söylemekten alıkoymuyorum.

Bugün ona söyleyeceğim tek şeyi dudaklarına fısıldıyorum.

"Biliyorum."

16. Cade

Saat 19:00'da balo salonu, sayısız yıl boyunca hoşlanmadığım insanlarla dolu.

Koleksiyoncular çevresinden birkaç misafir, sanat basından yedi kişi. Davies, oğullarından biriyle köşede duruyor, hâlâ 2014'ten beri kullandığı aynı eski para pozunu takınıyor. Geçici duvarlarda sekiz tablo var. Işık bir kez olsun iyi. İkramlar tahmin edilebilir. Odada yeni hissettiren hiçbir şey yok. On iki otelde bu tür on iki etkinliğe katıldım ve hiçbirinden keyif almadım.

İçeri girmeden üç adım atmadan Suzanne'i görüyorum.

Girişin sağındaki küçük bir barın arkasında, otelin etkinlik personeli üniforması içinde duruyor — siyah pantolon, beyaz gömlek, beline bağlanmış küçük siyah bir önlük. Bu temizlik personeli üniforması değil, farklı bir üniforma. Saçları toplanmış. Gümüş bir tepsideki flüt kadehlere şampanya şişesinden şampanya dolduruyor.

Yorgun görünüyor, ama yine de güzel.

İlk başta beni görmüyor. Gördüğünde ona göz kırpıyorum; o da bir an irkiliyor, sonra tekrar bardaklara bakıyor.

Kendimi odanın diğer tarafına doğru yürümeye zorluyorum.

Bardan bir kadeh şarap alıyorum, elimde tutuyorum ve Davies, iki oğlu ve Berlinli bir koleksiyoner tarafından görülmeye izin veriyorum. Hafif bir sohbet ediyorum.

Arada sırada ona gizlice bakıyorum.

O tepsiyle odanın içinde dolaşıyor. Ben de kadehle odanın içinde dolaşıyorum. Gözlerimiz, akıllıca sayılmayacak kadar kısa aralıklarla buluşuyor. O oyalanmıyor. Ben de öyle. Oda, yüzümü tanıyan ve garsonlara baktığımı fark edecek insanlarla dolu, ama yine de gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Bir kez yanımdan geçiyor.

Tepsisi yarı dolu. Hiçbir şey söylemeden tepside bir kadeh alıyorum. Gözlerimiz bir saniye, belki iki saniye kilitleniyor. Yüzünde hiçbir değişiklik yok. Yürümeye devam ediyor.

Tanrım. Nabzım şimdiden boğazıma çıkmış durumda. Onu öpmem lazım. Telefonumu çıkarıyorum.

Servis koridoru. İki dakika.

Tepsiyi bar masasına geri götürüyor, yere koyuyor ve sanki yeniden dolduracakmış gibi boş bir şişeyi eline alıyor. Odanın yanındaki personel kapısından kayboluyor.

Berlinli adamla konuşmamı bitirip izin isteyerek ayrılıyorum. Telefon görüşmesi yapacakmış gibi servis koridorunda yürüyorum.

O, personel kapısından 6 metre ileride, mutfaktan görünmeyecek bir kapı eşiğinde duruyor. Kollarını kavuşturmuş. Çenesi yukarıda.

Arasındaki mesafeyi kapatıp onu öpüyorum.

Kısa ve yoğun bir öpücük, elleri yakama uzanıyor. Elim belinde. Ağzında tuttuğu nane gibi tadı var. Güvenli olmaktan öteye gitmemek için onu bırakmıyorum.

Geri çekiliyorum. "Çok güzelsin."

"Diğer tüm personel gibi üniforma giyiyorum. Yeni ya da özel bir şey yok."

"Bu, güzel görüldüğün gerçeğini değiştirmez."

Yakasını düzeltir ve rujunu kontrol etmek için bileğinin arkasını ağzına götürür. Dönerek, arkasına bakmadan personel kapısından geri yürür.

Otuz saniye bekledikten sonra onu takip ederek dışarı çıkıyorum. Brandt beni bulmadan önce ben onu buluyorum.

Elinde bir kadeh şampanya ile yanıma geliyor. Birbirimizi altı yıldır tanıyoruz. Brandt, Mendocino yazlarının kalıcı bronzluğuna sahip.

"Cade Nightingale. Katılacağını teyit etmiştin ama yine de seni burada görmek beni şaşırttı. Seni yakalamak zor bir adamsın."

"İyi akşamlar, Eli."

"Açılışımdan beri hiçbir sergime gelmedin. Ve şimdi Davies'in sergisinde karşımda duruyorsun. Kırıldım."

"İyileşirsin." "O nerede?"

"Ondan önce, şunlara bir daha bakmanı istiyorum." Telefonumu çıkarıp ona iki taramayı gösteriyorum — eller ve lobi koridoru.

Konuşmayı keser ve uzun bir nefes, sonra bir nefes daha boyunca ekrana bakar, yüzünde bir ışıltı belirir.

"Harika. Daha önce de söylediğim gibi, o ham bir yetenek. Tutkulu. Burada mı? Bu akşam onunla tanışmak istiyorum. Bu akşam bir anlaşma yapmayı düşünüyorum. Tabii, sen onu benden kapmazsan."

"O zaman acele etsen iyi olur."

Suzanne'i barın başında buluyorum. Tezgahın üzerine eğiliyorum ve yüzümü ifadesiz tutuyorum. Ona sessizce üç dakikaya ihtiyacım olduğunu, e-posta attığım adamın onu görmeye geldiğini ve kat kaptanından tuvalet molası istemesini söylüyorum.

Bir kez başını salladı ve kaptanını buldu. Ona bir şeyler fısıldadı

Odanın diğer tarafına geçer.

Onları tanıştırıyorum. "Eli Brandt, sana bahsettiğim galerici. Eli, bu da Suzanne, eserlerine baktığın sanatçı." Eli elini uzatır.

"Memnun oldum."

"Ben de."

2018'den beri, birinin dünyayı kendisinin umduğu gibi görüp görmediğini anlamak için kullandığı iki soruyu ona sorar.

"Şu anda ne üzerinde çalışıyorsun ve son olarak yürürken durmanı sağlayan şey neydi?"

O, konferans odamda Hana'ya yaptığı gibi doğal bir şekilde cevap verdi. Rol yapmadı ya da zorlanmadı. Zaten her şeyi düşünmüştü.

Adam kadına kartını uzatır. "Haftaya galeride görüşmek isterim. Üzerinde çalıştığın şey hakkında konuşuruz ve benim yaptığım işin senin istediğin şey olup olmadığını değerlendiririz."

"Teşekkür ederim."

"Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, Suzanne."

Adam üniformasına ya da önlüğüne bakmıyor. Onu olduğu gibi kabul ediyor, yani temsil etmek istediğine karar verdiği bir ressam olarak.

Kız ikinci kez teşekkür eder ve bar tezgahına döner. Onun gidişini izlerim.

Odayın diğer ucuna doğru dönüp onu takip etmeye çalışırken, onun yerine Maddox'u görüyorum.

Adrian Maddox, kalabalığın kenarında, kömür rengi bir takım elbise giymiş, elinde içki olmadan, sondan bir önceki geçici duvarın yanında tek başına duruyor. Bu odada — bunu şimdi fark ediyorum — bir süredir bulunuyor. Bana yaklaşmadı ya da kendini göstermedi. Sadece orada duruyor.

Bu münzevi adam neden burada?

Onu üç saniye izliyorum.

Bana değil, ona bakıyor.

Yüzünde, bir erkek yararlı bir şey öğrendiğinde takındığı ifade var. Onun tepsiyi odanın diğer ucuna taşımamasını izliyor. Onu dikkatle inceliyor — önlüğünü, saçını ve sağ elinin tepsinin kenarını nasıl tuttuğunu.

Onu inceliyor, fark ediyorum. Ve o bitirmeden onun bakışını kesmem gerekiyor.

Düşünmeden harekete geçiyorum. Amacım Maddox ile onun arasına girmek, gözlemini kesintiye uğratmak, dikkatini dağıtmak. Onunla konuşmama gerek yok. Sadece orada olmam yeterli.

Odayı geçip mutfak kapısının yanındaki duvara ulaşırım. Onu odanın kenarına yönlendirmek için beline dokunurum.

Kız başını kaldırıyor. "İyi misin?" Odaya göz gezdiriyor.

Gözlerini takip ediyorum ve az önce yaptığım şeyi görüyorum.

Kamera açılarını ve başlarını çeyrek derece çevirmiş insanları görüyorum. 4,5 metre uzaktaki Maddox'u görüyorum. Dikkatini kaybetmiş. Artık onu izlemiyor. Beni izliyor.

Sorun değil. Amaç da buydu.

Az önce Davies'in resepsiyonundan geçip bir garsona doğru yürüdüm. Tepsisinden bir şampanya kadehi alıyorum. Nazik bir ifade takınıyorum. Teşekkür ederim der gibi kadehi kaldırıp geri çekiliyorum.

Onu orada bırakıyorum.

Gözleriyle beni takip etmiyor. Zaten tepsiyle bir sonraki misafire dönmüş, çünkü o bir profesyonel ve

çünkü o anda benden daha sakin. Brandt kısa süre sonra beni tekrar bulur. Elinde bir kadeh daha vardır. "Cade, sanatçınla ilgili."

"Evet?"

"Çalışmalarına çok ilgi duyuyorum." "Anladım."

"Çalışmalardan daha fazlasıyla da ilgileniyorum." Ona bakıyorum. "Bu ne demek?"

"Cade, hadi ama. Sen küçük bir çocuk değilsin." "Bu ne demek, Eli?"

"Ben ilham almayı seven bir adamım. Bu gece birden fazla yönden ilham aldım ve bu ilhamı sonuna kadar götürmeye niyetliyim. Anlamı bu." Tepki vermiyorum. Homurdanıyor. "Seksden bahsediyorum, Cade. Seks." Gözleri kaymaya başlıyor. Bakışlarını takip ederek koridorda ilerleyen Suzanne'in silüetine bakıyorum. "Esnek görünüyor, değil mi? Tepsiyi taşıyış şekli."

Ona bakıyorum ve konuyu orada bırakıyorum.

Gülümsüyorum. "Neden bahsettiğini çok iyi anlıyorum." "İşte böyle."

"Neden bunu dışarıda devam ettirmiyoruz? Servis koridorundaki ışık daha iyi. Konukların bu konuşmanın ikinci yarısını duymasını istemeyiz. Bu onları rahatsız eder."

"Önden git."

Beni takip ediyor ve kendinden çok memnun görünüyor. Servis koridoru boş.

Onu kapıdan bir adım içeri girmesine izin verdikten sonra, yüzüne tek bir yumruk attım, net ve temiz bir yumruk.

Yere düşüyor.

Sırtı duvara çarpmadan burnu kanamaya başlıyor. Konuşmaya benzemeyen bir ses çıkarıyor, elleri yüzünde ve parmaklarının arasında kan var.

Çömelip fısıldıyorum, "Eli."

Bana bakıyor.

"Eğer bir daha onun adını, herhangi birine, herhangi bir bağlamda, herhangi bir şehirde söylersen, seni mahvederim. On dört aydır üzerinde çalıştığın Beaumont anlaşması mı? Yarın onu bitiririm."

önümüzdeki çeyrekte sonuçlanacak olan Carrington kredisi mi? İmzalanmadan bir gün önce altını oyacağım. Bahar programına fon sağlayan üç özel koleksiyoncunun isimleri bende. Cuma gününe kadar onları ortadan kaldıracam."

"Cade — "

"Eğer odanın diğer ucundan ona bakarsan bile, Eli, bunu duyacağım. Bir dahaki sefere bu kadar cömert olmayacağım."

"Ben — "

"Anladın mı?" "Evet."

"Evet, ne?"

"Evet, anladım."

"Sana temiz bir gömlek getirteceğim. Bu koridordaki tuvaletin arka kapısı var. Onu kullan."

Ayağa kalkıp manşetlerimi
düzeltiyorum. Resepsiyona geri
dönüyorum.

Davies, oğluyla birlikte barda. Elini sıkıyorum. Gösterinin etkileyici olduğunu söylüyorum. Parmak eklemim kanla lekelenmiş. Elimi görünmeyecek şekilde yanımda tutuyorum.

Suzanne'i bar tezgahında buluyorum ve bir anlığına onu izliyorum.

Yeni bir tepsideki son altı kadehe şampanya dolduruyor.

Toka'dan kaçan küçük bir saç teli şakağında duruyor. Sol elini tezgaha dayamış.

O, bu odadaki en güzel şey ve son kırk dakika içinde, farkında olmadan bir adamın geçim kaynağını neredeyse elinden alıyordu.

Onun için her şeyi yaparım.

Bunu iki haftadır biliyordum ama kendime bu kelimelerle söylememiştim, şimdi ise henüz yüksek sesle söylemeye hazır olmadığım şeyler için sakladığım küçük özel defterimde kendime söylüyorum.

Aklıma bir düşünce geliyor. Babam gelecek hafta toprağa verilecek.

Günlerdir kendime, o cenazeye gitmeyeceğimi söylüyorum çünkü o benim varlığımı hak etmiyor. Ama kapıdan kaçmanın, onu sahiplenmekle aynı şey olup olmadığını sormadım.

Tabuttaki adam benim varlığımdan hiçbir şey kazanmayacak. O öldü.

Bunu daha sonra düşünmem gerekecek.

Hareket edip yanına
gidiyorum. "Suzanne."

"Cade?"

"Benimle gel."

"Çalışıyorum." Elindeki tepsiyi işaret ediyor. "Bunu
bırak."

Bir saniye yüzüme baktı ve tepsiyi yere bıraktı. Peşimden geldi.

Onu balo salonunun yanındaki bir kapıdan geçiriyorum — otelin sakın gecelerde üst düzey konuklar için ayırdığı küçük, özel bir teras. Teras boş. Balo salonundaki ışıklar cam kapılardan eğik bir açıyla içeri süzülüyor ve arduvaz zemine sıcak sarı bir kare çiziyor. İçeriden gelen müzik duvarın arkasından, boğuk ve yaylı enstrümanların ağır ritmiyle duyuluyor.

Arkamızdaki kapıyı kapatıp ona döndüm.

Elimi uzattım, o da elime baktı.

"Benimle dans et."

"Ciddi olamazsın."

"Benimle dans et, Suzanne."

Elimi tutuyor.

Onu kendime çekiyorum, sol elim onun sağ elinde, diğer elim ise belinde. Onun diğer eli omzumda. Sonra ışık karesinin içinde yavaşça dans ediyoruz.

"Berbat bir dansçısın," diyor yakama. "Yalancı."

"Ayağıma bastın."

"Basmadım."

"İki kez bastın." "İftira."

"Morarması olacak." "Suzanne."

Gülüyorum.

Küçük, şaşkın bir gülüş — bu otelde yirmi sekiz gündür ilk kez gülüyorum. Yüzü köprücük kemiğime doğru hareket ediyor ve duyduğunu biliyorum.

Aşağıya bakıp onu öpüyorum.

Geri çekildiğimde, saçları üniforma tokasından daha da çözülmüş ve yakınlığımdan yüzü kızarmış.

ve onu camın diğerk tarafında, 4,5 metre uzakta duran insanlardan
hiçbiriyle paylaşmak istemiyorum.

Benim Suzanne'im.

17. Suzanne

Saat 11:15'te, balo salonu boş ve sessizdir çünkü artık kimse sahne almamaktadır.

Sanat eserleri gitmiş. Koleksiyoncular gitmiş. Davies ailesi bir limuzinle ayrılmış. Basın mensupları çantalarını toplayıp, içkilerin daha ucuz olduğu caddenin karşısındaki otel barına gitmiş. Balo salonu boş, kare şeklinde bir zemin; bir köşede yorgun bir catering şirketi katlanır masaları topluyor.

Ben bar tezgahında, arabama şampanya kadehlerini topluyorum. Önlük cebimdeki telefonum titriyor.

CADE

Neredeyse bitti mi?

Elimi önlüğüme siliyorum. Tek elle bir cevap yazıyorum.

SUZANNE

On beş dakika. Yukarı geliyorum.

Telefonu yerine koyuyorum. Şampanya kadehlerini üst üste diziyorum — altı sıra, üç kat. Henüz bir tane bile kırmadım.

Bir adam yanıma yaklaşıyor.

Kömür rengi bir takım elbise ve güzel ayakkabılar giymiş, 20'li yaşlarının sonlarında görünüyor. Elleri yanlarında. Etkinlik sırasında onu görmemiştim.

"Temizlik işinizi böldüğüm için özür dilerim." "Önemli değil."

"Adım Adrian." "Oh... merhaba."

"Sanatçı siz misiniz?"

Ona bakıyorum. *Sanatçı mı?* Bu oteldeki kimse bana sanatçı demiyor. Sadece sekizinci kattaki temizlikçi, penthouse'da dönüşümlü çalışan kız.

"Neden öyle diyorsunuz?"

"Az önce Eli Brandt ve Cade Nightingale ile konuşurken gördüm. Bariz bir sonuca vardım."

"Mmm..."

"Öyle
misin?"

Omuz silktilim. "Resmi olarak değil. Fırsat buldukça eskizler yapıp resim çiziyorum."

Gülümsüyor.

"Mükemmel."

"Mükemmel mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Yeni yetenekler arıyorum. Küçük bir menajerlik şirketi işletiyorum. Vaktin olduğunda portföyüne bir göz atmak isterim."

Bana bir kartvizit uzatır.

Alırım. Siyah harflerle yazılmış, krem rengi kalın bir karttır. Üzerinde Adrian, bir telefon numarası ve tanımadığım bir alan adındaki e-posta adresi yazmaktadır, ancak şirket adı, unvan ve adres yoktur.

"Seni Cade mi
gönderdi?" "Hayır."

"Emin misiniz?"

"Burada olduğumu bilmiyor. Sizinle konuştuğumu da bilmiyor." "Ve onun bilmesini istemiyor musunuz?"

"Seninle kendi şartlarımla konuşmaya başlamayı tercih ederim. Tabii konuşulacak bir şey varsa. Numara doğru. Kararını verdiğinde ara."

Kartı inceledim, sonra tekrar ona baktım. Kartı önlüğümün cebine koydum.

"Teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı ve uzaklaştı.

Onun balo salonunu geçip uzak köşedeki kapıdan kayboluşunu izliyorum ve kapı arkasından kapanana kadar elimi kartın bulunduğu önlük cebinde tutuyorum.

Elimi cebimden çekip flütlerin yanına geri döndüm.

Bu çok garipti.

Yan kapı açılır ve Roger içeri girer. Yalnız değildir.

Yanında resepsiyondan yardımcı müdür var. Devon, yakasında altın bir rozet olan lacivert bir blazer giyiyor ve sanki tanık olmak istemiyor ve evde olmayı diliyor gibi gergin ve rahatsız bir ifade takınıyor.

Roger, elinde bir yazı tahtası tutarak hızlı adımlarla ilerliyor.

Benden 1 metre uzaklıkta durur ve Devon'ın duyabileceği kadar yüksek sesle konuşur.

"Bayan Jenkins, bu geceki etkinlikteki davranışlarınızla ilgili bazı endişeler var."

"Ne? Neden bahsediyorsunuz? Ne endişesi?"

"Bir misafir, bu akşam bir misafirle uygunsuz temas kurduğunuzu bildirmiş. Koridor kameraları incelenmiş. Cresswell, misafirlerle yakınlaşmayı son derece ciddiye alır."

"Bu hiç mantıklı değil."

"İş akdiniz derhal feshedilmiştir."

Kulaklarımda uğultu, kafatasımın arkasından başlayıp öne doğru yayılıyor.

Odanın diğer ucundaki catering personeli yaptıkları işi bıraktı. Carmen, Roger'ın arkasındaki kapı eşiğinde duruyordu. Carmen'in bir elinde temizlik bezi vardı. Carmen'in ağzı açıktı.

Frank lobiden köşeyi dönüyor ve daha önce hiç görmediğim bir hızla odayı geçiyor. Roger'ın yanında duruyor.

"Roger."

"Frank."

"Bunun için uygun bir zaman değil."

"Tam da bunun için uygun bir zaman. Seni işten çıkarıyorum..." "Roger, benimle birlikte balo salonundan çık. Hemen."

"Benden uzak dur, Frank, yoksa bu gece seni de işten çıkarırım."

Frank'in ağzı kapanır ve bana bakar.

Bu konuda bir şeyler yapmaya çalışır ve hesaplamasını yaptığını görürüm, ama bir adım geri atar.

Bu onun suçu değil.

Bu otelde herkesten daha uzun süredir alışıyor. Bir karısı ve bir torunu var. Haklı bir sebeple işten çıkarılırsa, emekli maaşı kalmayacak.

Yere bakıyorum. Roger tekrar konuşuyor.

"Kimlik kartınızı alacağım. Kişisel eşyalarınızı dolabınızdan alacaksınız. Güvenlik görevlileri sizi tesis dışına kadar eşlik edecek."

Hareket etmiyorum, konuşmuyorum.

Balo salonunun kapısı açılıyor. Cade içeri giriyor.

Üzerinde daha önce giydiği takım elbise var. Acele etmiyor. Roger onu görüyor. Dikleşiyor ve ağzını açıyor.

Cade salonu geçiyor. Roger'a bakmıyor ve Roger'ın odada olduğunu fark etmiyor gibi. Önümde duruyor, elini uzatıyor ve elimi tutuyor.

Hiçbir şey söylemez.

Dönüyor ve beni kapıya doğru götürüyor.

Devon kenara çekilir. Roger ne yapacağını bilemez.

Hâlâ şampanya kadehini tutuyorum. Yanından geçerken katlanır masanın köşesine koyuyorum. Ahşap masaya değen kadehin tabanından çıkan hafif çınlama, odadaki tek ses.

Carmen masadan başını kaldırıyor, Frank ise arkamızda bir yerde.

Lobideyiz.

Özel asansörde kartını okutuyor ve kapılar açılıyor. Beni içeri çekiyor. Kapılar kapanıyor. İçeri girdiğinden beri tek kelime etmedi. Her şey çok hızlı gelişiyor.

Rakamlar yükseliyor.

Titriyorum, ama bunun sebebi sıcaklık değil.

Beni süite götürüyor ve kapının kilidini açıyor. Beni kanepeye götürüyor, oturtuyor ve önümde diz öküyor.

"Suzanne, iyi misin?"

Cevap vermiyorum. Her şey bulanık bir şekilde geçiyor. "Bana bak."

Ona bakıyorum.

"Ben halledeceğim. Sen burada otur ve nefes al. Her şey yoluna girecek. Ben halledeceğim. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum.

Ayağa kalkıp telefonunu çıkarır.

Sonraki kırk dakika hayatımın en kötü anlarıdır ve ben neredeyse o anların içinde değilim.

Kanepede oturup onun bir o yana bir bu yana dolaşmasını izliyorum. Telefonu kulağında, süitin bir ucundan diğer ucuna gidip geliyor. Tanımadığım bir ses tonuyla konuşuyor. Kısa ve net. Sanırım bir yatırım bankası olan bir isim söylüyor. "Şartname", "yarın iş bitiminde" ve "ne kadara mal olursa olsun umurumda değil" gibi ifadeler kullanıyor. Sonra bu gece kontrol hissesi ve hemen sahibinin iletişim bilgilerini istiyor.

Ellerim kucağımda. Titreme dizlerime kadar inmiş.

Kovuldum ve yarın sabahtan itibaren hiçbir gelirim kalmayacak.

Kredi birliği hesabımda biraz birikimim var ama net düşünemiyorum.

"Henry," dediğini duydum.

Henry'nin kim olduğunu bilmiyorum. Yüzüne bakıyorum. Ağzı yumuşuyor ve aynı anda çenesi gevşiyor. Bir saniye için, bu kombinasyon onu tanınmaz hale getiriyor.

Pencereye doğru yürüyor ve sesi alçalıyor.

Konuşmalarının bazı kısımlarını duyuyorum.

"Teşekkürler... Hayır, biliyorum... O nasıl?"

Uzun bir sessizlik oldu. Eli yukarı kalktı ve cama düz bir şekilde dayandı.

"Tamam. Evet, oraya geleceğim."

Araması bittikten sonra üç saniye pencerede kalıyor ve telefonu cebine koyuyor.

Bana dönüyor. Bir açıklama yapmıyor.

İki telefon daha ediyor. Sonuncusu daha kısa sürüyor. Karşıdaki kişiye, "İş halloldu," diyor. Sabah ilk iş olarak geçiş işlemlerini başlatmalarını söylüyor. Roger

Tate'in sabah vardiyası başlamadan binadan çıkmasını istediğini söyler.
Tazminat yok. Pazarlık yok.

Telefonu kapatır ve yanıma oturur. "Halloldu."

Elimi tutar, beni koltuktan kaldırır ve özel asansörden geçip lobiden balo salonuna doğru yürürüz.

Roger hâlâ oradadır.

Yarı bozuk barın bulunduğu arabamın yanında duruyor. Carmen, catering ekibiyle birlikte odanın diğer ucunda. Frank odanın köşesinde. Tüm personel, son kırk dakika içinde bir şekilde bu odada bulunmak için bir neden bulmuş.

Onlara nasıl bakacağımı bilmiyorum ama gözlerimi Roger'dan ayırmıyorum.

Cade sesini yükseltmiyor.

"Roger."

"Bay Nightingale."

"Yaklaşık üç dakika önce, Cresswell'in kontrol hissesi devredildi. İş akdiniz feshedilmiştir."

"Bunu yapamazsınız..."

"Vardiyanızın sonuna kadar kişisel eşyalarınızı toplamak için vaktiniz var. Bu personelin herhangi bir üyesiyle doğrudan veya dolaylı olarak iletişime geçerseniz, yeni sahipler gizlilik ihlali nedeniyle sizi dava edecek."

Roger'ın yüzü, daha önce hiç kimsede görmediğim bir renge büründü.

Ağzını açtı.

"Roger." Cade gözlerini ayırmıyor. "Bu üçüncü uyarı. Sana bir özürden fazlasının gerekli olacağını söylemiştim."

Arkasını dönüp beni balo salonundan dışarı çıkarır. Geriye bakmam.

Süitteyiz.

Kanepeye oturuyorum, Cade ise karşımdaki koltukta oturuyor. Titremem durdu ama ellerim soğuk.

"Endişelenmene gerek yok. Ne yapmak istediğine karar verene kadar, kira, faturalar, ne kadar eksiklik varsa ben hallederim."

"Hayır, Cade. Bir çözüm bulacağım."

"Suzanne..."

"Kira masraflarımı ödemene izin vermeyeceğim. On sekiz yaşımdan beri kendi başımın çaresine bakıyorum ve o zaman da kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu. Şimdi de başlamayacağım."

Bana uzun bir saniye baktı ve ısrar etmedi. "Tamam."

Uzun bir süre sessiz kaldı.

"Az önce aldığım telefonlardan biri. Arayan Henry'di, üvey babam."

Bekliyorum.

"Babamın cenazesi bu hafta. Gitmeyecektim ama Henry gelmemi istedi. Benden hiç bir şey istemez ama o ses tonu var ya... Hayır diyemeyeceğin türden bir baba. O yüzden gideceğim ve senin de benimle gelmeni istiyorum."

Ona bakıyorum ve bu düşünceyle oturuyorum.

Gözleri yorgun, sanki benim yükümü kendi yüküymüş gibi taşıyor ve bunun ağırlığını bana göstermeyi reddediyor.

Elimi onun elinin
üzerine koydum.

"Evet."

Derin bir nefes alır ve elimi ağzına götürür. Dudaklarını parmak eklemlerimin arkasına bastırır ve bir saniye öyle tutar.

Sonra yavaşça, az önce neye razı olduğumu anlıyorum.

Onunla bir cenazeye gideceğim, babasını tanıyan, annesini tanıyan, kardeşini tanıyan, bana bakıp kim olduğumu soracak olan insanların arasında onun kolunda duracağım.

Halkın önünde, ailesinin önünde onun olacağım. Artık ikimiz bir sır değiliz.

Ama bu zamana kadar göğsümde büyüyen şey, beklediğim şey değil. Korku değil, her ne kadar korkuyu ikinci bir deri gibi bilsem de, panik de değil. Bu tamamen başka bir şey, daha yumuşak ve çok daha istikrarlı, nazik bir sıcaklık.

Karşımda duran tüm engellere rağmen, nedense mutluyum.

18. Suzanne

Arabaya bindiğimizden beri elimi bırakmadı.

Başparmağı parmak eklemlerime dokunuyor. Radyo kapalı. Vadi iki saat geride kaldı ve tepeler, uzun, sessiz bir yol kesimine dönüşmeye başladı. Cresswell'in evinden ayrıldığımızdan bu yana geçen bir saat içinde, bugün ondan ne istersem istesem, bunun bekleyebileceğine karar verdim.

Bugün onun günü.

Ben, onun benden beklediği kişi olmak için buradayım. Elini bir kez sıkıyorum.

O da benim elimi sıkıyor.

Uzun bir özel yolun sonunda ev görünüyor — kireçtaşı, iki katlı, arduvaz çatılı, temeli atılmadan önce bile orada olan bir sıra akçaağaç. Çakıl döşeli avluda altı araba var. Bunlardan biri cenaze arabası.

Motoru kapatıyor ve kapıyı açmadan önce elimi bırakıyor.

Onu izliyorum.

Birlikte eve doğru yürüyoruz. Topuklarımın altındaki çakıl taşları, durgun havada yüksek ses çıkarıyor. En üst basamağa ulaşmadan giriş kapısı açılıyor.

Kapının diğer tarafında gümüş sarısı saçlı, 60'lı yaşlarında bir kadın duruyor. Siyah elbisesiyle, sıcak bakışlarıyla, odayı ele geçirmeden odaya hakim olan bir havası var.

Arkasında iki adam var. Biri 30'lu yaşlarının başında, Cade'den daha uzun ve daha zayıf. Diğeri daha yaşlı, 60'lı yaşların ortasında, yumuşak hatlı, gri takım elbise giymiş.

"Cade."

"Anne."

Onu uzun bir süre kucaklıyor, o da buna izin veriyor.

Onu bırakıyor, geri çekiliyor ve bana bakıyor.

"Anne, bu Suzanne. Beau, Henry — Suzanne."

Vivienne, Beau ve Henry ile el sıkışıyorum.

"O, temsil ettiğim sanatçılardan biri. Gelip saygılarını sunmak istedi."

Cade'e bir göz atıp soğukkanlılığımı

koruyorum. Bana bakmıyor.

Oh. Hâlâ bir sır mıyız?

Vivienne bana bir saniye kadar bakar.

Beau ağzını açar. Sonra kapatır ve yön değiştirir. Cade'in yanından geçer ve iki eliyle elimi tutar.

"Geldiğin için çok mutluyum."

"Teşekkür ederim."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Çoğunlukla resim yapıyorum. Boş zamanlarımda eskizler çiziyorum."

"Kardeşim bu konuda baskıcı mı davranıyor? Bazen öyle olur. Ona yapmamasını söylüyorum."

"O..."

"Nazik olmana gerek yok. Onu yirmi bir yıldır tanıyorum. Baskıcıdır. Bunu sana bir iltifat olarak alıyorum."

Neredeyse gülümsüyordum.

Elimi sıkıp bırakıyor.

Vivienne öne çıktı. Elim tuttu. "Geldiğinize çok sevindim."

"Teşekkürler. Ben... başın sağ olsun."

Yavaşça başını sallıyor. Sosyal kuralların izin verdiğiinden bir saniye bile fazla elimi bırakmıyor ve o bir saniye boyunca gözlerini yüzümden ayırmıyor, sonra elimi bırakıp geri çekiliyor.

Henry en son benimle el sıkışıyor. Avucunun içi

sıcak. "Yol nasıl geçti?"

"İyiydi."

"Gölü geçtikten sonra yol uzun mu?"

"Evet."

"Girin, girin. Sanırım kahve var. Beau, kahve var mı?" "Var, baba."

İçeri giriyoruz.

Tören küçük ve samimi geçiyor. Evin arkasındaki uzun odada kırk kişi katlanır sandalyelerde oturuyor. Tabut kapalı. Yanında bir şövale üzerinde çerçeveli bir fotoğraf var — 50'li yaşlarında bir adam yelkenli bir teknede, güneşe karşı gözlerini kısarak, elini ışığa karşı yarı kaldırmış.

Beau'nun yanına, üç sıra geride oturuyorum.

O, bunu büyük bir mesele haline getirmeden yanıma oturuyor. Kapıdan içeri girdiğimizden beri Beau'nun her şeyi fark edip fark etmemiş gibi davrandığını fark ettim; bu, Frank'in Cresswell'de yaptığıyla aynı şey, ancak Beau sıcakkanlı, Frank ise sessiz.

Cade ön sırada oturuyor.

Omuzlarına bakıyorum. Omuzları gergin. Çenesi sıkı. Sakinmiş gibi davranıyor ve bunda çok başarılı. Bunu yaptığını görebiliyorum. Odadaki diğer kimsenin bunu görebildiğini sanmıyorum. Onu hayatı boyunca tanıyorlar ama benim gördüğümü görmüyorlar.

Elimi omuzlarının arasına koymak istiyorum.

Odanın önüne yürümek ve avucumu omurgasının üstüne koyup onu teselli etmek istiyorum. O istediği kadar orada kalmak istiyorum.

Bunu yapamam.

Ben sadece onun temsil ettiği sanatçılardan biriyim.

Bunu yapamam çünkü sanatçı Suzanne, Cade Nightingale'in babasının cenazesinde elini onun omuz bıçaklarının arasına koymazdı ve bu odada olmam gereken kişi sanatçı Suzanne.

Beau'ya doğru eğildim. "Yakın mıydılar?"

O hafifçe başını salladı.

"Ne oldu?"

"Babası Cade on yaşındayken evi terk etti. Annem birkaç yıl sonra babamla evlendi. Yasal olarak mümkün olur olmaz annemin soyadını aldı ve on beş yıldır babasıyla konuşmuyordu."

"Oh."

"Araları asla düzelmeyecekti. Bugün Henry ve annem için geldi, tabuttaki adam için değil."

"Peki ya sen?"

"Ben onun için geldim." Omuzlarını hafifçe silkti. "Söylemeyecek ama bize ihtiyacı var. Her gün bize ihtiyacı var ama o, bunu söylemeyi bilmeyen bir adam."

Cade hep böyleydi. Gazlı bezi tutmana izin vermektense tek başına kanamayı tercih ederdi. Sevdiği insanları korur, onlara zarar verenleri ise hor görür. Aslında o tamamen böyledir — kalkan ya da kılıç. Arada bir şey yok.

Ardından evde bir resepsiyon düzenlenir. Uzun oturma odasında kırk kişi küçük gruplar halinde ayakta durmaktadır. İkramlar mütevazı ama özenlidir. Konuşmalar alçak seslidir. Cade ailesiyle birlikte odada dolaşır — el sıkışmalar, cenazelerde erkeklerin birbirlerine yaptıkları dikkatli baş sallamalar, kısa omuz dokunuşları.

Ben odanın kenarında duruyorum.

Beau sürekli beni buluyor, ister bir çiftte beni tanıtmak için dirseğime dokunsun, ister duvardaki bir suluboya resim hakkında sessizce bir yorum yapsın. "O annemin resmi, babamla bana taşındığı yıl üç tane yapmıştı, pek iyi olmasalar da, ama ona böyle dediğimi söyleme."

Onun sayesinde, bir şekilde öğleden sonrayı atlatıyorum.

Bir süre sonra, Vivienne beni pencerenin yanında buluyor.

"Oğlumla nasıl tanıştınız?"

"Cresswell'de. Orada küçük bir etkinlik vardı. Biz... biz sadece konuşmaya başladık."

"Ne tür bir etkinlikti?"

"Bir sanat resepsiyonuydu. Davies koleksiyonu."

Başını sallıyor, boş elini kaldırıyor ve elimi kısaca sıkıyor. "Çok güzel bir öğleden sonra. Geldiğine sevindim."

Bir sonraki gruba doğru ilerliyor.

Sonrasında uzun bir süre pencerenin önünde duruyorum. Ve buraya nasıl geldiğimi düşünüyorum — sadece bu eve değil, bu aileye. Hem de bir cenazede. Vivienne'in nazik elleri var ve Beau, sanki ben her zaman buraya aitmişim gibi beni kalabalığın içinden geçiriyor. Kimse bana yabancıymışım gibi hissettirmiyor. Beni sıcak ve bütün olarak aralarına alıyorlar, çünkü onlar böyle insanlar. Cade de böyle bir aileden geliyor.

Saat 18:00'da ayrılıyoruz.

Kır evine giden yol kısa. Ana evde kalmıyoruz. Arazinin en ucundaki küçük bir misafir evinde kalıyoruz — bir yatak odası, bir mini mutfak ve taştan bir şömine. Bu Vivienne'in fikriydi. "Daha fazla mahremiyet," demişti sıcak ve dikkatli bir şekilde.

Kapının kilidini açar ve ben önce içeri girerim. Kapı arkasından kapanır.

Bana uzanıyor.

Ben tam dönmeden beni belimden tutuyor. Diğer elini çeneme koyuyor. Beni öpüyor — nazıkçe değil. Bütün gün kendini tutmuş ve bir saniye daha beklemek istemiyor.

Ben de ona karşılık veriyorum, parmaklarım gömleğine bastırıyor.

Sonra geri çekildim. "Yani, artık yalnız kaldığımıza göre bana dokunmak mı istiyorsun?"

Gözlerini kırıyor. "Gizli bir ilişkinin amacı da bu değil mi değil mi?"

Ondan uzaklaşıyorum. "Bu ilişkinin gizli olmasının tek sebebi işim yüzündendi. Artık işim yok. Oteli sen aldın. Müdürü sen kovdun. Kaybedecek bir Cresswell yok. Kovulacak bir işim de yok."

"Biliyorum."

"O zaman neden hâlâ gizli kalıyoruz?" Cevap vermez.

Sessizlik uzar.

Cevap vermemeye karar verirken çenesinin hareketini izliyorum. "Biraz hava almam lazım."

"Suzanne..."

Adımı söylediğinde kulübeden çıkıyorum ama arkama bakmıyorum.

Arazi çok geniş. Çitlerle çevrili yollar, küçük bir gölet ve bahçeleri ötesindeki ormandan ayıran eski bir taş duvar. Bir yön seçmeden yürüyorum. Onun yokluğunda nefes almaya ve net düşünmeye çalışıyorum.

İşimi bitirdim.

Sırrın nedeni ortadan kalktı.

Kafamda, onun ailesiyle onun ailesiymişçesine tanıştığım, onun dünyasına onun dünyasıymışçesine girdiğim, gerçek adımla tanıtıldığım, ama onun beni sanatçılarından biri olarak tanıttığı bir hayat kuruyordum.

Cebimdeki telefonum aniden titriyor. Alışkanlıktan bakıyorum. Numara rehberimde yok, ama kim olduğunu biliyorum. Bu numarayı günlerdir görmemiştim.

Düşünmeden telefonu açıyorum.

"Açacağını sanmıyordum." Sesi neşeli.

"Sadece teşekkür etmek istedim. Sana ve o sevimli, cömert erkek arkadaşına."

"Neden bahsediyorsun?"

"Aptal numarası yapma. Senden daha fazla para istemeyeceğim. Sadece bir süreliğine seni rahat bırakacağımı bilmeni istedim. Görüşürüz."

Araması biter.

Yolda durup duvara bakıyorum, sözlerini tekrar tekrar kafamda canlandırıyorum çünkü Cade ona para vermediyse bunların hiçbir mantıklı gelmiyor. Bana hiçbir şey için teşekkür etmemişti, uzak duracağını söylemek için araması ise hiç akla gelmezdi — işte her şeyi açığa çıkaran da bu. Benim isteyip istemediğimi sormadan huzurumu satın aldı ve şimdi minnettar mı yoksa yıkılmış mı hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

Geri yürüyorum.

Çimleri, patikayı, çakılları geçip kulübenin ön kapısını açıyorum. Cade, onu bıraktığım yerde, oturma odasında duruyor, iki eli de yanlarında, yumuşak ışıklı lamba yanıyor.

Yüzümü görüyor.

Cümle ağzında kalır. "Anneme para ödedin mi?"

Gözleri bir an için büyür, sonra tekrar normal haline döner. "Evet, ödedim. Çünkü doğru olan buydu. Seninle iletişime geçmemesi gerekiyordu. Ben..."

"Hayır, hiçbir şey yapmayacaksın. Bunun ne kadar delice olduğunu anlamadığınıza inanamıyorum."

"Onu hayatından çıkarmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Görünüşe göre işe yaramamış, çünkü beni arayıp böhrlenmek istedi." "İşte bu yüzden bana izin vermelisin..."

"Tanrım, kendi sözlerini bir dinle. Annemle iletişime geçmeni istemiyorum. Onunla başa çıkmak benim yüküm."

"Suzanne, ben buradayım bunu bu o yükü taşıyacak senin Şikayet şikayet etmiyorum."

"Ama biz bir gizli değil değil miyiz? Nasıl yapacaksın bunu bana bana olan sonsuz bağlılığını nasıl açıklayacaksın?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Mesele o değil. Mesele, ne olursa olsun sana karşı doğru olanı yapmaya devam edeceğim. Bu yüzden Brandt'ın suratına yumruk attım ve gerekirse yine atarım."

"Ne yaptın?"

"O sadece sanatınla ilgilenmiyordu, Suzanne. Seni istiyordu."

Bir saniye konuşamıyorum. "Tamam, Brandt bunu hak etmişti, ama sorun bu değil."

"Sorun ne peki?"

"Bana söylemedin. Sürekli benim adıma kararlar alıyorsun, Cade. Beni o kadar mı küçümsüyorsun ki, kendi annemle başa çıkamayacağımı düşündün?"

"Hayır."

"O zaman neydi?"

"Suzanne, sadece yardım etmeye çalışıyordum." "Senin yardımını istemedim."

Arkamı dönüp odadan çıkıyorum.

19. Cade

O odadan çıktıktan sonra uzun bir süre kıpırdamadım.

Konuk evinin oturma odasının ortasında, ona uzanmak için kaldırdığım elim hâlâ havada, ama o artık orada değildi. Lamba yanıyor.

Yavaşça kanepeye oturuyorum.

Olanları kafamda tekrar ediyorum.

Annesine, aramayı kesmesi için para verdim. Brandt'ı hak ettiği için yumrukladım. Anlaştığımız gibi, ilişkimizi gizli tuttum. Zor işleri ben hallettim ki o uğraşmasın.

Yaptığım şey buydu.

On dakika boyunca bu düşünceyle oturuyorum. Farklı açılardan ele alıyorum. Mantıklı hale getirmeye çalışıyorum.

Ama tutunmuyor.

Ayağa kalkıp kulübeden çıkıyorum.

Kafamı boşaltmak için yürümeye başlıyorum. Bir şekilde ana eve varıyorum.

Mutfağın ışığı yanıyor. Vivienne ocak başında su ısıtıcısıyla uğraşıyor. Tezgahın üzerinde iki çay fincanı duruyor. İkinci fincan kimin için acaba diye merak ediyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor, beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor. "Otur."

Tezgahın başına oturuyorum.

Çayı doldurup bir fincanı bana doğru kaydırıyor. Kendine henüz çay dökmüyor. İki elini de tezgahın mermerine dayıyor ve bana sanki on yaşında bir çocukmuşum gibi bakıyor.

"Anne."

"İç."

İçiyorum.

Bir an sessiz kalıyor.

"Baban kötü bir adam değildi."

Cevap vermiyorum.

"Öyle değildi, Cade. Senin için ne ifade ettiğini biliyorum. Nerede başarısız olduğunu da biliyorum. Bunların hiçbirine itiraz etmeyeceğim. Ama yirmi üç yaşında evlendiğim adam kötü bir adam değildi. Kurtulamadığı zor bir dönemden geçiyordu ve hayatının bu durumun esiri olmasına izin verdi. Arada bir fark var."

"Anne."

"Sen o değilsin. Ona hiç benzemiyorsun. Yirmi yıldır bunu kanıtlamak için uğraştın." Derin bir nefes alır. "İstemediğim şey, önümüzdeki yirmi yılı da bunu kanıtlamak için o kadar çok uğraşman ki, sonunda onun yaptığı şeyi sen de yapman."

"O ne yaptı?"

"Zor bir dönemin onu mutlu olmaktan alıkoymasına izin verdi." Fincana bakıyorum.

"Geri dönme şansı vardı, biliyorsun." Başımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Gittikten sonra bana iki kez mektup yazdı. Seni görebilir miyim diye sordu. Görebileceğini söyledim. Sana on yaşında olduğunu, her hafta sonu kapıda onu beklediğini ve eğer gelecekse kalması gerektiğini söyledim. Bir daha mektup yazmadı."

"Bana hiç söylememiştin."

"Çok küçüktün. Bunu öğrenmeye hazır olabileceğini düşündüğümde, sen benim soyadımı almış, şirketi kurmuş ve onun kim olduğuna karar vermiştin. Senden istemediğin bir karmaşıklık yaratmak istemedim."

Başımı eğdim.

"O bir korkaktı, Cade. O bir korkak ve üzgün bir adamdı, ve o senin baban. Bunların hiçbirisi diğer şeylerle aynı değil. Sana bunu söylüyorum çünkü bugün bunu bilmen gereken gün. Bu hiçbir şeyi değiştirmede için değil. Çünkü sen kendine onun kim olmamayı seçtiğine dair bir hikaye anlatıyordun."

Cevap vermedim.

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor.

"Bu öğleden sonra, erkek arkadaşı onu sanatçısı olarak tanıtırken, genç bir kadının yüzünü toparlamak için ne kadar çaba gösterdiğini izledim."

"Ben..."

"Sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum, Cade."

Tezgahın arkasından çıkıp elini benim elimin üzerine koydu. Eli küçük, kuru ve sıcaktı.

"Bu kişiyi hayatına almaktan seni alıkoyan her ne varsa, buna bir son vermelisin. Onu sevdiğini biliyorum."

Başımı kaldırdığımda, onun bana baktığını gördüm.

"Ona bakışından anlaşılıyor. Buraya kimseyi getirmezsın. Theo'yu bile on dokuz yaşına kadar getirmedi. Onu hayatının en kötü ikinci gününde buraya getirdin çünkü onsuz yapmanın düşüncesi, onunla yapmanın düşüncesinden daha kötüydü. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

Bardağa bakıyorum.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedim.

"Her şeyi elinde tutmak zorunda değilsin, Cade. Onu bırakabilirsin. Onun görmesine izin verebilirsin. Kaybedecek bir şeyi olan bir adam olabilirsin. Kalbini tamamen aç. Uzun zamandır onu koruyordun ve bunu yaptığın her şekilde seninle gurur duyuyorum. Ama artık buna gerek yok."

Elimi sıkıp bırakıyor. "Seni seviyorum."

Tekrar ocağa döndü.

Ben tezgahın başına oturup olanları sindirmeye çalışıyorum.

Derin bir nefes alıp, nefesimi veriyorum. "Teşekkür ederim." Ayağa kalkıyorum.

"Git onu bul."

Beau ön verandada.

Elinde neredeyse dolu bir bira var ve bir sonraki görevini bekleyen bir adamın şaşkınlık içermeyen küçük yüzü var.

"Bayağı zaman aldı."

"Annem beni
oyaladı." "O yapardı."
Bira şişesiyle yanındaki sallanan sandalyeyi işaret ediyor.
Oturmuyorum. O da ısrar etmiyor.
"Onu
seviyorum."
"
"Biliyorum."
"
"Seni destekliyorum."
"Teşekkürler."
"Ayrıca, bugünkü sanatçı kapak haberi, senden duyduğum en kötü
yalandı. Senin adına utanıyorum."
Neredeyse gülecektim. Gülmedim ama
gülmek üzereydim. "Neden buradasın?"
"Hava almak için. Şarap müzayedesini iki hafta sonra. Verandada
karanlıkta meditasyon yapıyormuş gibi davranarak hesap tablosundan
kaçınıyorum. Yarın bunun hakkında konuşabiliriz." Çimlere doğru başını
sallıyor. "Git kızını bul."
Gidiyorum.
Onu göletin yanındaki taş duvarda buluyorum.
Yola sırtı dönük oturuyor. Karanlık suya bakıyor. Saçları tokasından
çözülmüş, elleri kalçalarının iki yanındaki taşların üzerinde düz duruyor.
Beni duyduğunda arkasını dönmüyor.
Kıpırdamıyor.
Ondan 2 metre uzakta duruyorum.
"Suzanne." Derin bir nefes
alıyorum.
"Özür dilerim."
Hâlâ dönmüyor.
"Haklıydın. Sana annen hakkında konuşmalıydım. Brandt
hakkında konuşmalıydım. Kendime seni koruduğumu söylüyordum,
bu kısmen doğru, ama tam olarak doğru değil."
Gözlerini sudan ayırmıyor, hiç dönmüyor.
"Gerçek şu ki, yetişkin hayatımı hiçbir şeyin geçemeyeceği bir duvar
örmekle geçirdim."
Su, kıyıya bir kez çarptı.
"Babam ayrıldığında annemi sevmiyordu ve sanırım beni de hiç
sevmedi. En azından olması gerektiği gibi sevmedi. İlk on yıl boyunca

İlk on yıl boyunca evdeydi, ama benim bulunduğum hiçbir odada yoktu. Çok küçük yaşta, sana vermeyeceğine karar vermiş birinden bir şey istemenin seni içten içe çürüttüğünü öğrendim ve on iki yaşına geldiğimde istemeyi bırakmayı öğrendim."

Bir nefes daha alıyorum.

"Hiçbir şeyin bana karşı kullanılamayacağı bir noktaya geldim. Bunu, neye değer verdiğime çok dikkat ederek başardım."

O çok sessiz.

"Sana değer vermeye başladığımda ne yapacağımı bilemedim."

Rüzgâr arkamızdaki ağaçların arasında esiyor.

"Bu öğleden sonra seni bir sanatçı olarak tanıttım çünkü ailem seni gerçek halinle gördüğünde ne düşüneceklerinden emin olamadım. Birini istediğimin fark edilmesinden korkuyordum. On yaşımdan beri bundan korkuyorum. Bugünkü başarısızlığım buydu. Seninle hiçbir ilgisi yoktu. Sana haksızlık ettim."

O kıpırdamıyor.

"Bunu farklı bir şekilde deneyeceğim."

Bekliyorum.

Bu, yetişkin hayatımın en uzun bekleyişi.

Bir süre sonra yavaşça nefes verir ve omuzları yarım santim kadar düşer.

"Şimdi ne olacak?" "Ne istersen." "Cade."

"Yanıma taşınmanı istiyorum." Hiçbir şey söylemiyor.

"Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum, ama yine de soruyorum. Daha iyi uyuyabilirim. Daha iyi düşünebilirim. Günün sonunda seninle aynı yerde olursam daha iyi olurum, Suzanne. İstedğim bu. Yapmak zorunda değilsin."

Uzun bir süre sessiz kalır.

"Zaten daireden taşınmam gerekiyor. O yüzden... peki. Ama benim adıma karar veremezsin. Benimle konuşmadan hayatımla ilgili tek bir karar bile veremezsin."

"Evet."

"Her ne olursa olursa olursa, Cade. Ne olursa olsun. Biz
konuşuruz bunu bunu

"Her zaman."

"Evet."

"Ciddiyim."

"Biliyorum."

Kafasını çeviriyor.

Bana ilk kez bakıyor.

Yüzü kapalı değil. Gözleri yorgun ve karanlık, ve iki gün sonra annemin madalyonunu taşıyacak olan boğazındaki yer hâlâ boş.

"Bunu farklı bir şekilde yapacağına güveniyorum. Beni pişman etme."

"Pişman etmeyeceğim."

Onun yanındaki duvara oturuyorum.

Su dalgalanıyor. Gölet kararmaya başlıyor. Arazinin uzak bir köşesinde bir kuş iki kez ötüyor ve susuyor.

Uzun bir dakika geçtikten sonra, omzunu omzuma yaslıyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Birlikte ana eve geri yürüyoruz. Eli elimde. Avucunun soğuğu benim sıcak avucuma değişiyor ve ayaklarımızın altında çakıl taşları çıtırdıyor.

Vivienne kapının eşiğinde. Henry de yanına gelmiş. Ceketini giymiş.

Beau verandada.

Suzanne'i merdivenlerden yukarı çıkarıyorum ve onların önünde duruyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Sana birini tanıtmak istiyorum." Beau dik oturuyor. Vivienne'in gözleri bana yöneliyor ve orada kalıyor.

"Bu Suzanne."

Suzanne'e, sonra anneme bakıyorum. Beau'ya ve Henry'ye bakıyorum, sonra tekrar anneme.

"O benim kız arkadaşım."

Vivienne'in yüzü, sanki bunu uzun zamandır beklemiş ve sonunda gözlerinin önünde gerçekleşmiş gibi aydınlanıyor.

Ağlamıyor.

İleri adım atar ve Suzanne'in elini iki eliyle tutar. "Seninle tanıştığıma çok sevindim. Düzgün bir şekilde."

"Ben..."

"Umarım az önce oğlumun kötü davranışlarını affedersin. Onu bundan daha iyi yetiştirdim." Suzanne'in elini bırakmadan bana gülümser. "Sen bunu bilemezsin. Sana temin ederim ki bu doğru."

Beau, yarı gülme yarı tezahürat gibi bir ses çıkarır. İki adımda verandayı geçer ve Suzanne'i tek koluyla kucaklar; onu çeyrek tur döndürür ve sonunda Suzanne omzuna yaslanarak güler. Annemin evinin kapısında kardeşimin kız arkadaşımı kucaklamasını izlerim. Yıllardır hissetmediğim bir rahatlama hissederim.

Henry en son öne çıkar ve Suzanne'in elini sıkar. "Burada olduğun için mutluyum."

"Teşekkür ederim."

Bana bir kez başını sallıyor.

Ona bir konuşma borçluyum, ama bu gece değil.

Suzanne bana bakar.

Gözleri parlıyor. Ağlamamak için yanağının içini ısıyor. Isırdığı yerin etrafında gülümsüyor.

Elini sıkıyorum.

Haftalardır korkarak beklediğim ve bir şekilde atlattığım bu günde, annemin verandasında kız arkadaşım, kardeşim, üvey babam ve beni büyüten kadınla birlikte duruyorum...

Dünya mükemmel.

Bunu yüksek sesle

söylemiyorum.

Söylememe gerek

yok.

O da elimi sıkıyor. Vivienne kapıyı

açıyor.

İçeri giriyoruz.

20. Suzanne

Salı sabahı, bitirmemiş olduğum bir fincan çay ve hoparlörde Renée ile birlikte mutfagındayım. Pencereden gelen ışığın güzel olması, çayın sıcak olması ve hayatımın aşkı yan odada telefonla konuşuyor olması dışında hiçbir neden yokken gülümsediğimi fark ediyorum.

"Soruma cevap vermedin." "Hangi soru?"

"Neye benziyor?"

"Ne nasıl görünüyor, Renée?"

"Ev, Suz, mutfak, manzara... Manzaranın nasıl olduğunu öğrenmek için günlerdir bekliyorum, sen ise sürekli konuyu değiştiriyorsun."

"Manzara güzel."

"Suz, hadi ama."

"Manzara işte. Bir şehir. Binalar var." "Oraya gelip seni sallayacağım." "Caddenin karşısında bir ağaç var."

"Bir ağaç mı?"

"Bir ağaç, Renée. Yaprakları olan sıradan bir ağaç." "Bunu kasten yapıyorsun."

Kısmen öyle.

Ayrıca, kısmen de olsa, mutfakla ilgili henüz bir dil bulamadığım için de yapıyorum. Mutfakta mermer bir ada, altı gözlü bir ocak ve lavabonun üzerinde körfeze bakan bir pencere var. Dört kutu kitabım, kiler kapısının yanındaki duvara yığılmış durumda çünkü bu büyüklükteki bir evde kitaplarımı nereye koyacağımı henüz çözemedim. Kutular birkaç gündür orada duruyor. Bilerek yanlarından geçip gidiyorum.

"Mutfakla ilgili bana tek bir doğru şey söyle."

"Altı gözlü bir ocağı var."

"Ne?"

"Altı gözlü, Renée. Bir görsen iyi olur." "Altı gözü kullandın mı?"

"Bir tanesini kullandım."

Kıkırdıyor. "Peki ya yatak?"

"Renée. King size."

"Tabii ki king size, Suz. Adam milyarder. Kimse bu evin parasını onlu banknotlarla ödemiyor. O yatakta yattın mı?"

"Tabii ki. Artık burada yaşıyorum."

"Sabah insanı mı, akşam insanı mı?" "Neden?"

"Bilimsel olarak soruyorum." "İkisi de."

"İkisi de mi?"

"Kapatmam gerek."

"Bana bir şey daha söyle."

"Ne?"

"Sesi mutlu geliyorsun. Duyduğumu doğru duyduğumdan emin olmak istiyorum."

Bir an sessiz kaldım. "Duyduğun şeyi duyuyorsun." "Kimsenin bunu mahvetmesine izin verme, sen de dahil."

"Bırakmam."

"Ciddiyim."

"Renée."

"Tamam. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum. Ben... bekle. Yapacağımı söylemiştim ve yaptım." "Neyi yaptın?"

"Dün üç eserimi internette yayınladım. Kendi adımla."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik. "Suz."

"Biliyorum."

"Ağlıyorum."

"Ağlama."

"Çok geç."

"Renée — "

Bir çift el arkamdan belime kayıyor. Sıçrayıyorum.

Renée sıçramamı duyar.

Cade kulak mememin altındaki boynumun yanını öper. Ses çıkarmadan arkamdan yaklaşmıştır ve ağzı tenime sıcak bir dokunuşla değiyor. Belimdeki elleri, bir süredir alıştığım şekilde yerleşmiştir; bu, ellerinin kime ait olduğunu unutmamam için onun kullandığı bir yöntemdir.

"Suzanne Jenkins, o neydi? O ses neydi?" "Hiçbir şey."

"Hiçbir şeymiş, hadi oradan." "Artık gerçekten gitmem gerek."

"Senden nefret ediyorum. İkinizden de nefret ediyorum. Ona ondan nefret ettiğimi söyle." "Renée senden nefret ettiğini söylüyor."

"Ona bu hissin karşılıklı olduğunu söyle," diyor Cade. "O, bu hissin karşılıklı olduğunu söylüyor."

"İkiniz de berbatsınız. Hoşça kalın."

Telefonu kapattı.

Gülüyorum ve başımı eğiyorum, böylece boynuma daha kolay ulaşabilsin diye; vücudum bunu kendi kendine yapmaya karar vermiş. Belimdeki elleri şimdi gömleğimin eteğinin altından yukarı kayıyor, tezgâhtaki çay soğuyacak ve o yaptıklarına devam ederse toplantıma geç kalacağım.

"Cade."

"Mmm..."

"Cade, bir toplantım var."

"Mhmm."

"Kırk dakika sonra." "Kiminle?"

"İşle ilgilenen biriyle."

Geri çekilip beni döndürüyor. Elleri belimde kalıyor. Yüzüme bakıyor.

"Kim?"

"Brandt'ın bahsettiği biri. Stüdyo gecelerini duymuş ve bizimle iletişime geçmiş. Hayes'deki kafede buluşacağız."

"Güzel."

"Öyle mi?"

"Güzel. Git. Onu baştan çıkar."

Bana bir kez daha öpüyor — hızlı, neredeyse iffetli bir öpücük — omzumdaki çantamın askısını sıkılaştırıyor ve geri çekiliyor.

"Bu akşam bana anlatırsın." "Evet."

"Suzanne."

"Evet?"

"Seninle gurur duyuyorum."

Kalbim en güzel şekilde dolup taşarken ve acıyarak daireden çıkıyorum

Hayes'deki kafe küçük ve güzel. Eski ahşap. Pirinç aksesuarlar. Arkada uzun bir çinko bar ve pencere kenarında dört masa. O, pencereye en yakın masada oturuyor. İçeri girdiğimde ayağa kalkıyor.

"Suzanne."

"Merhaba."

Sandalyeyi çekip sabahımın nasıl geçtiğini soruyor. Taşınma işlerinin nasıl gittiğini soruyor. Fazla kurcalamıyor. Çantamı sandalyenin arkasına koymamı, kahve sipariş etmemi ve ilk yudumu almamı bekliyor, sonra önündeki deri klasörü açıyor.

Tam da olması gerektiği kadar çekici.

Bana sunduğu şeyi anlatıyor. Dün yüklediğim üç eser hakkında konuşuyoruz — o bunları çoktan incelemiş, yani ben yayınladıktan birkaç saat sonra siteye girmiş. Neyi iyi yaptığımı, neyin henüz gelişmekte olduğunu ve daha önce gönderdiğim çalışmalarını değerlendiriyor. Eski eserlerimde, yeni başlayanların çalışmalarında pek görmediği bir sabır kalitesi var.

"Resim yapmak için resim yapmıyorsun."

"Hayır."

"Bu arada, bu listedeki en nadir şey bu." "Teşekkür ederim."

Gülümsüyor.

Bana, önümüzdeki kırk yıl boyunca sanat yapmaya devam edecek bir sanatçıymışım gibi davranıyor. Bana, onun tahminine göre, kimse satın almadan önce bir yıl bekletilirse sesi daha netleşecek bir insanmışım gibi davranıyor.

Daha önce hiç böyle muamele görmemiştim.

Bana listeyi gezdiriyor. Dört sanatçı. Kariyerlerinin ortasında. Her biri özenle yerleştirilmiş. Her biri yılda bir sergi ve iki yılda bir rezidans programı.

"Bir yıl mı?"

"Bir yıl."

"Bu... bu çoğu kişinin sunduğundan daha uzun bir süre."

"Çoğu kişi size benim sunduğum şeyi sunmuyor."

Bunu düşünürken ona sözleşmeler hakkında sorular soruyorum.

Ücretleri ve şartları bana anlatıyor.

Kahvemini ikinci yarısını içiyorum.

"İmzalamak istiyorum."

Gülümsüyor. "Çok sevindim. Evrak işleri bu hafta halledilecek. Perşembe gününe kadar sözleşmeyi e-postanıza göndereceğiz. Okumak için daha fazla vaktiniz olacak. Bir avukata inceletmenizi isterim. Tavsiye edebileceğim bir avukat var, ama kendiniz seçmenizi tercih ederim."

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "İmzalamadan önce, bizim eve akşam yemeğine gelmeni istiyorum. Her şey kesinleşmeden önce erkek arkadaşıyla tanışmanı isterim."

"Tabii ki. Detayları bana mesaj at."

"Atarım."

Elimi sıktı.

Eli sıcak. Sıkı sıkıya tutuyor. Bana tekrar teşekkür ediyor, deri klasörü koltuğunun altına sıkıştırıyor ve benden önce kafeden çıkıyor.

Boş fincan ve göğsümdeki o sıcak hisle masada oturuyorum.

Buna bir isim vermek bir saniye

sürer. Umut.

Vivienne saat 15:00'te mutfaktan beni çağırır.

Oraya uğramayı planlamamıştım. Birkaç gün önce aramış ve fırsat bulduğumda çaya gelmemi istemişti. Toplantı düşündüğümünden bir saat erken bittiği için öğleden sonram boş.

Arabayla onun evine gidiyorum.

Arabayı park ettiğimde o bahçede. Geniş kenarlı bir şapka ve bahçe eldivenleri takmış. Bana doğru yürüdüğümü görünce ayağa kalkıyor.

İki yanağıma da öpücük kondurdu. "Geldiğine çok sevindim." "Davet ettiğin için teşekkürler."

"Çay ister misin?"

"Lütfen."

Mutfağın yanındaki küçük güneş odasında çay içiyoruz. Işık loş ve altın rengi. Bana taşınmamı soruyor. Ona mermer tezgahı, altı gözlü ocağı ve henüz açmadığım kutuları anlatıyorum. Kutulara gülüyor. Henry'nin evine taşındığında bir yıl boyunca kutuları olduğunu söylüyor. Sabahımı soruyor.

Ona toplantıdan bahsediyorum, sadece bazı küçük detayları, hepsini değil — listeyi, yılı ve sabrı.

Dinliyor ve beklediğimden daha kesin bir veya iki soru soruyor. "Sana şu anki sanatçıların isimlerini verdi mi? Onlardan herhangi biriyle konuştun mu? Avukatın var mı?"

Avukatım olduğunu söylüyorum. Cade'in avukatı geçen hafta bana birini tavsiye etmişti. Adı Naomi.

Başını sallıyor ve bir an sessiz kalıyor.

Sonra ayağa kalkıyor.

"Bekle."

Yan odaya girip küçük kadife bir kutu ile geri gelir. Karşımda oturur ve kutuyu aramızdaki masanın üzerine koyar. Kutuyu açar.

İçinde küçük oval bir kolye ucu olan ince bir altın zincir var — sade, eski bir madalyon. Kağıt üzerinde pek değeri olmayan ama ait olduğu kişi için çok değerli bir parça.

"Bu annemindi."

"Vivienne..."

"Bunu uzun zamandır saklıyordum. Her zaman bir kızıma vereceğimi hayal etmiştim. Bir kızım olmadı. Yıllar önce bununla barıştım." Bana bakar. "Ama kabul edersen, bunu sana vermek isterim."

Kabul edemem.

Zinciri kutudan çıkarır. Masanın etrafından gelir. Zinciri kendi elleriyle boynuma takar. Elleri titremez. Parmaklarının arkasıyla zinciri köprücük kemiğime düzeltir. Bir adım geri çekilir.

"İşte."

Aşağıya bakıyorum. Kolye ucu küçük ve tenime sıcak geliyor.

Ona teşekkür etmeye başlıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Bir saniye yüzümü avuçladı. Avucunun içi kuru ve yumuşaktı.

"Sana çok yakışmış."

Elini çeker.

"Çayını iç."

Saat 17:15'te eve varıyorum.

Cade ofisinde telefonla konuşuyor. Kapının arkasından iş sesinin o alçak, düzgün tonunu duyabiliyorum. Çantamı girişteki bankın üzerine bırakıp mutfağa gidiyorum ve beklerken dört kutudan ikisini açıyorum. Alt raflara kitaplar. Üst raflara ise Renée'nin geçen yıl bana postaladığı küçük bir sanat monografileri yığını. Çay isterse diye su ısıtıcısını çalıştırıyorum.

Telefon görüşmesini bitirip mutfağa geliyor ve yüzümü görüyor. "Nasıl gitti?"

"İyi."

"Anlat."

Ona toplantıdan ve masanın karşısındaki adamın bana nasıl davrandığından bahsediyorum. Ve sözleşmeyi imzalayacağımı söylüyorum.

Beni kendine çekip başımın üstüne öpüyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Onu akşam yemeğine davet ettim. Bir şey imzalamadan önce onunla tanışmanı istiyorum."

"İyi."

Adamın adını sormuyor. Ben de söylemeyi düşünmüyorum. Madalyonu fark ediyor ve bir parmağıyla kolyeye dokunuyor. "Bu nereden geldi?"

"Annen."

Yüzü yumuşadı. "O bunu uzun zamandır birine vermek istiyordu."

"Biliyorum. Bana söylemişti." "Sen olduğun için mutluyum."

Beni öper.

Mutfakta başlar. Yatak odasında biter.

Bu, Santa Barbara sahnesi ya da kelepçeler değil. Bu, artık saklanmayan iki insanın yaptığı daha yavaş bir şey — sabah vardiyası yok, saat altıda hizmet asansörü yok, koridorun sonunda kamera yok. O acele etmiyor. Ben de ona izin veriyorum. O benim adımları söylüyor. Ben de onunkini.

Acele yok. Adrenalin yok.

Sadece ikimiz varız, pencerelerden ışığın içeri süzüldüğü, yorganın üzerine yayıldığı ve uzun süre orada kaldığı odadaki yatağında.

Sonra.

Parmakları saçlarımda, yavaşça. Aynı hareket. Kalbinin üzerindeki yumuşak yere yaslanmış, yarı uykuluyum. Oda loş.

"Cade."

"Mhmm."

"Sana bir itirafta bulunacağım." "Neymiş o?"

"Arabayı çizeni bendim." Bir an.

"Ne?"

Aston'ı ve ilk sabahı hatırlıyorum. Arabamın arka çamurluğuna arabamdaki paspas sapıyla çarpmıştım, Roger da özür dilemem için beni yukarı gönderdi. Bu yüzden süite çıkmıştım.

"Suzanne."

"O sabah odana girmemin tek sebebi buydu." Gülmeye başlıyor.

Uzun süre durmuyor. Kahkahası kulağımın altındaki göğsünde, göğsü yanağımın altında hareket ediyor ve ben de gülüyorum. Karanlıkta onun yatağındayız ve ben az önce bir arabayı çizdiğimi itiraf ettim.

"Suzanne Jenkins, arabamı çizdin." "Sen benim otelimi satın aldın."

"Otelini satın aldım."

"Ödeştik."

"Ödeşmedik."

"Ödeştik."

Başımın üstüne öpücük konduruyor ve eli saçlarımın arasında

saçlarımda

hareket etmeye "Sana

devam ediyor. ihtiyacım

var."

"Biliyorum."

"Suzanne."

"Bunu da biliyorum."

Başka şeyler de söylüyor. Saçlarımın arasına, şakağıma şakaklarıma, madalyonun köprücük kemiğıme değdiği yere fısıldıyor. Ona izin veriyorum.

Yaklaştım.

O kadar yaklaştım ki, doğru anı bekleyen bir şeyin oturduğu gibi boğazımın dibinde oturduğunu hissedebiliyorum.

Bu gece doğru an değil. Bu gece uyumak için.

Uyuyorum.

21. Cade

Dışarıdaki gökyüzü parlak turuncu ve ben masayı hazırlıyorum.

O bir saattir bu işle uğraşıyor, bir kasede taze ekmek hazırlıyor, tek bir mum yakmış, keten peçeteyi tarif edemeyeceğim bir şekilde katlamış. Üzerinde bir elbise var — yumuşak, koyu ve yeşil, hareket ettiğinde ışığı yansıtıyor.

Mutfağı geçip arkasından beline elimi koyuyorum. Boynunun yanını öpüyorum.

Bana doğru eğiliyor. "Ne yapıyorsun?" "Dikkatini dağıtıyorum."

"Yapmam gereken üç iş daha var."

"Bekleyebilirler."

"Sen imkansızsın."

Onu döndürüp düzgünce öpüyorum. Eli çeneme uzanıyor. Mutfak uzun bir saniye boyunca ortadan kayboluyor.

"Bunu akşam yemeğinden sonra bitirebiliriz." "Ya da bunu şimdi yapıp sonra da yapabiliriz."

Öpücük öpücük derinleşir. Biri yapmış çekmekgeri geri Sonunda Sonunda geri çekilir. Kalçama bir kez dokunur.

"Bitir işini." Bana bir tokat atar. Giderim.

Duşun beş dakika sürmesi gerekiyordu. O üç dakikada girer. Duş, ikimizin de planlamadığı bir şeye dönüşür ve giyinmek için zar zor zamanında çıkabiliyoruz. Kapı zili çaldığında, yatak odasındaki aynanın önünde, seçtiğim gömleğin ikinci manşetini bitiriyorum; çünkü o, gömleğin bileğe oturma şeklini seviyor.

Giriş holünden gülüyor.

"Ben hallederim."

Parke zeminde çıplak ayak seslerini duyuyorum.
Yakasını düzeltiyorum ve yatak odasından çıkıyorum.

Kapıyı yeni açmış.

Sırtını bana dönmüş.

Kapının diğer tarafındaki adam 30'lu yaşlarında. Kömür rengi bir takım elbise giymiş, ince bir kravat takmış. Bir elinde beyaz çiçeklerden oluşan bir buket, diğer elinde bir şişe şarap tutuyor ve gülümsüyor.

Adrian Maddox.

Dünya bir saniye duruyor, sonra başka bir yerde yeniden başlıyor.

Aylarca bu adamı düşündüm. Aylarca Marisol'un onu gözetlemesini ayarladım, bana bir sebep verdiğinde halledeceğim bir sorun olduğunu kendime söyledim.

O benim
antreimde. Elinde
çiçekler var.
Şarabı var.

Evimde yaşayan kadına gülümsüyor ve tam da bu anın gerçekleşeceğini üç haftadır bilen, tüm bu süre boyunca bu ana doğru ilerleyen bir erkeğin o küçük, dikkatli ifadesini takınmış durumda.

Suzanne bir şeyler söylüyor — onu karşılıyor ve geri çekiliyor. Adrian eşiği geçiyor. Ona çiçekleri uzatıyor. Davet için teşekkür ediyor. Gözleri beni buldu.

Gülümsemesi değişmiyor.

Kaşları, küçük, yapmacık bir şaşkınlıkla yukarı kalkıyor.

"Cade, ne tesadüf." Selam vermek için şarabı bir santim kadar kaldırıyor. "Hiç bilmiyordum — Suzanne ile tabii ki birkaç haftadır tanışıyoruz. Biz... Onun erkek arkadaşının... olduğunu fark etmemiştim."

Özür diler gibi hafifçe eğiliyor, ama bu hareket bir şekilde bir meydan okuma gibi de görünüyor. Geri kalanını duymuyorum.

"Evimden çık."

Suzanne döner. Bana bakar, sonra Adrian'a.

Dikkatini tekrar bana çevirir. "Cade."

"Çık dışarı."

"Cade, sakın ol..."

"Bana sakın ol deme." Sesimi yükseltmiyorum.

Buna gerek yok.

Oda sessizleşmiştir ve Adrian kıpırdamamıştır. Suzanne bir elinde buketi tutmaktadır.

Adrian'a

bakıyorum. "Çık.

Dışarı."

Adrian hızlı hareket etmiyor. Gülümsemesini koruyor ve çiçekleri elinden bırakmayan Suzanne'e dönüyor. Katılmaya her türlü hakkı olduğu bir davetten haksız bir şekilde uzaklaştırılan birinin küçük, özür diler gibi bakışını ona yöneltiyor.

"Bu garip durumu yarattığım için çok üzgünüm. Elbette, ikinizi akşamınızın keyfine bırakacağım. Hiç bilmiyordum."

Ona şarabı uzatır, o da alır. "Seni kapıya kadar geçireyim."

"Suzanne — "

"Onu ben uğurlayayım, Cade."

Adrian'ın dirseğini nazikçe tutar ve onu koridora çıkarır. Kapı arkalarından kapanır.

Giriş salonunda tek başıma kalırım.

Kapının arkasından seslerini duyabiliyorum, boğuk ve alçak sesli. Onun nazik davrandığını duyabiliyorum. Onun sesini duyabiliyorum — özür diler ve şaşkın.

Az önce küçük düşürdüğünü düşündüğü temsilciyi yatıştırmaya çalışıyor.

Kendimi sakın tutmam gerekiyor.

Yapmak istediğim bir sürü şey var ama hiçbiri yardımcı olmayacak.

Elimi duvara koyup alnımı ona dayıyorum. İçimden on sayıyorum ve kıpırdamıyorum.

Yirmiye kadar sayıyorum... otuza kadar.

Elimin Adrian'ın ensesinde olduğunu düşünüyorum. Brandt'la servis koridorunda attığım yumruğu düşünüyorum, ne kadar temiz bir yumruk olduğunu ve zihnim koluma yetişmeden yumruğun hedefe ulaştığını bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum.

Kıpırdamıyorum. Sevdığım kadın kapının diğer tarafında, anlamadığı bir durum hakkında yanlış adama kendini iyi hissettiriyor

ve önümüzdeki altmış saniye içinde bu antrede yapacağım her şey onun işini zorlaştıracak.

Kapı açılıyor.

İçeri giriyor.

Öfkeli. Hâlâ şişeyi ve çiçekleri tutuyor. İkisine de bakmadan onları antre masasına koyuyor.

Arkasından kapıyı kapatıyor. "Cade."

"O adamla çalışmayacaksın." "Ne?"

"Onunla çalışmayacaksın. Konu kapanmıştır."

Yüzü değişiyor. "Bunu konuşacağımızı sanıyordum." "Konuşacak bir şey yok. Bu olmayacak."

Bana bakıyor.

Anlık olarak çeşitli tepkiler gösterir ve çoğunu bir kenara atar. Sonunda sakın bir tavır takınır, ki bu öfkeli tavırdan daha kötüdür. Öfkeli tavırla başa çıkabilirdim. Sakın tavır ise, konuşmanın benim henüz farkında olmadığım bir yöne gittiğine karar verdiğinde kullandığı tavidir.

"O adamla, Cade ile görüşmek için çok zaman harcadım. Onu inceledim. Kadrosuna baktım. Sözleşmeyi okudum. Seçtiğim bir avukata gönderdim. İşimi yaptım. Sana başından beri bunun benim kariyerim ve benim kararım olduğunu söyledim. Ve şimdi kendi evinin girişinde durmuş bana hayır diyorsun."

"Suzanne — "

"Anlamama yardım et, Cade."

Derin bir nefes alıyorum.

"O Adrian Maddox. Henrik Maddox'un oğlu." Bana bakıyor.

"Maddox satın alımından. Babası, yirmi üç yaşındayken satın aldığım bir şirketin sahibi. Otelde kelepçelenmemin, bardaki kadının, kasadan çalınanların, çiçeklerin, tablonun ve beni yataktan kurtardığın sabahtan beri Marisol'a gözünü ayırmamasını söylediğim adamın ardındaki tehdit o."

Hareket etmiyor.

"Yıllardır her şeyi o planlıyor, Suzanne. Sana yaklaştı çünkü sen benimsin ve şu anda bana ulaşmanın en kolay yolu senin aracılığınla."

Yüzündeki tepkiyi izliyorum. Uzun bir süre sessiz kalıyor. "O biliyor mu?"

"Ne?"

"Babasına gerçekte ne olduğunu biliyor mu? Şirketi neden satın aldığını biliyor mu?"

"Emin değilim."

"Cade."

"Sanmıyorum. Ben..." "Ona söylemelisin."

"Hayır."

"Cade, evet."

"Sen onunla çalışmadığın için hiçbir şey bilmeyecek. O benim halledeceğim bir sorun. Ona hiçbir şey söylemene gerek yok."

Bana bakıyor.

Artık kızgın değil. Kızgınlığı geride bırakmış. Onu daha önce hiç görmediğim bir yerde.

"Onlara karşı ikimiz varız, Cade." "Ne?"

"Onlara karşı ikimiz. Birbirimize karşı değil." "Suzanne — "

"Haftalardır bu adama karşı uzlaşmacı davranıyorum. Senin için tavizler verdim. Çabalıyorum. Sen de bana karşı uzlaşmacı olmalısın."

"Suzanne, o adam beni mahvetmeye çalıştı ve bir barda bana ilaç verdi. Ben bunu yapmayacağım — "

"Sorun da bu. Az önce konuşmak istemedin. Beni hiçe saymakta hiç sorun görmedin. O kapıdan içeri girdiğinde bunu yaptın. Açıklama yapmak istemedin."

Ağzımı açtım.

"Bana onun adını hiç söylemedin, Cade. Bana babasından bahsettin. Satın almadan bahsettin. Bana onun var olduğunu söyledin. Ama adını hiç söylemedin."

Elimde hiçbir şey yok. Kendi evimin girişinde duruyorum ve sevdiğim kadın bana doğru bir şey söylüyor, ama ben savunacak hiçbir şeyim yok.

"Suzanne, özür dilerim."

"Bana güvenmeni bekleyemem artık, Cade. Yorgunum." Arkasını dönüp yatak odasına doğru yürüyor.

Onun peşinden gidiyorum.

Dolaptan spor çantasını çıkarıyor. İçine eşyalarını koyuyor — dün gece giydiği pijamaları, salı gününden beri pencere kenarındaki sandalyenin üzerinde duran bir süveteri, komodinin üzerindeki eskiz defterini.

Kapının eşiğinde
duruyorum. Eşyalarını
toplamasını izliyorum.

Madalyonu almıyor.

Ne diyeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Suzanne."

"Yapma."

"Bunu yapmak zorunda
değilsin." "Yapmalıyım."

"Ona söyleyeceğim."

Arkasını dönmüyor.

"Ona söyleyeceğim, Suzanne. Yarın söyleyeceğim. Ona gideceğim.
Her şeyi anlatacağım. Ne istersen yapacağım."

"Bunu şimdi söylüyorsun çünkü ben gidiyorum."

"Bu doğru değil..."

"Bunu, bunun doğru olduğuna karar verdiğin için değil, kapı elinde olduğu için söylüyorsun. Ben eşyalarımı toplamaya başladığımda bunun doğru olduğuna karar verdin."

"Suzanne."

Sırt çantasının fermuarını kapatıp
yanımdan geçiyor. Onu takip ediyorum.

Ön kapıda, paltosunu giyiyor ve kapı koluna uzanıyor.

"Suzanne."

Duruyor.

Arkasını dönmüyor. Nefes
alıyorum.

"Seni seviyorum."

Sözler, söyleyeceğimi fark etmeden ağzımdan çıkıverdi.

Bunu daha önce hiç söylemedim. Hiçbir odada, hiçbir yerde bir kez bile söylemedim. Bir erkeğin söyleyebileceği diğer tüm sözleri söyledim. "Seni istiyorum" ve "Sana ihtiyacım var" ve diğer her şeyi söyledim, ama önemli olanı söylemedim.

Şimdi, giriş holünde, elini kapıya dayamışken, sırtına doğru söyledim.

Uzun bir saniye boyunca sessiz kaldı.

"Bu yine de yetmez, Cade."

Kapıyı açıp dışarı çıktı. Kapı arkasında kapandı.

Giriş holünde duruyorum ve kıpırdamıyorum.

Kapıyı izliyorum, açılmasını bekliyorum, geri gelmesini bekliyorum.

Şarap şişesi, onun bıraktığı masanın üzerinde duruyor. Beyaz çiçek buketi de yanında. Buketin üzerindeki ambalaj hâlâ duruyor. Kart da hâlâ ambalajın içine sıkıştırılmış durumda.

On dakika orada duruyorum.

Duvara sırtımı dayayarak yere oturuyorum. Kapıya bakıyorum ve kıpırdamıyorum.

Kapı açılmıyor.

22. Suzanne

Renée'nin evinde üçüncü gün.

Misafir odasının penceresi küçük bir arka bahçeye bakıyor. Chad, dahyaları suluyor. Çarşaf lar Renée'nin çamaşır deterjanı gibi kokuyor. Komodinin üzerinde, hiç görmediğim bir bahçede, başını eğmiş, kamera dışındaki bir şeye gülümseyen otuz yaşındaki Marguerite'in bir fotoğrafı var. Renée onu oraya bilerek koydu.

Her sabah ona bakıyorum. Şu anda da ona bakıyorum.

Ağlamıyorum.

Daireden çıktığımdan beri bir kez bile ağlamadım. Göğsüm ağlamak için çok büyük ve çok alçak. Hava gibi geliyor. Gözyaşlarını zorla çıkarmaya çalıştım — ağlayana kadar orada otur — ama gözyaşları gelmiyor.

Aşağıda kahve değirmeni çalışıyor.

Onun altında Renée'nin sesini duyabiliyorum, Chad'le benim duymamam gereken bir şey hakkında konuşuyorlar. Chad, karısı ona günün planını anlatırken ve bu plan kuzenini kızdırmayı içermiyorsa erkeklerin onayladığı gibi "evet" diyor.

Kalkıp aşağı iniyorum.

Renée kahvaltı hazırlamış.

İstemiyorum. Yine de hazırlamış. Tost var. Küçük bir tabakta kesilmiş meyve var. İki yıl önce Noel'de bana verdiği kupada kahve var, çünkü üzerinde adım yazmayan kupaları kaybedeceğimi söylemişti. Kupanın üzerinde adım yazıyor.

"Ye."

"Aç değilim." "Tostu ye."

"Renée."

"Yarım dilim."

Yarım dilim yiyorum.

Chad, yan odadaki kanepede dizlerinin üzerine bir kitap açmış oturuyor.

Bana bakmıyor. Ben geldiğimden beri böyle yapıyor.

Renée kendi kahvesiyle karşımda oturuyor. "Suz."

"Yapma."

"Onu sormuyorum."

"Tamam."

"Bugün ne yapacağını soruyorum." "Renée."

"Herhangi bir şey. Küçük bir şey. Resim yapabilirsin. Yürüyüşe çıkabilirsin.

Gerçek pantolon giyebilirsin. Bunların herhangi biri

sayılır." "Gerçek pantolon giyiyorum."

"Onlar pijama pantolonu."

"Düğmeleri var."

"Pijama pantolonlarında da düğme

vardır." Neredeyse gülümsüyorum.

O "neredeyse"yi yakaladı.

"Suz, dünya hala dönüyor. Ona geri dönmekten de dönmesine izin verebilirsin. Gelen kutunda ne olduğunu bilmeden onun dönmesine izin veremezsin."

"Gelen kutum mu?"

"Üç gündür telefonuna bakmadın. Seni izliyordum."

"Renée."

"Bana dizüstü bilgisayarını getir. Birlikte gözden geçireceğiz. Yanına oturacağım. Ben sayfaları kaydıracağım. Sen ekrana istediğin yüz ifadesini takınabilirsin."

Benim itiraz etmemi beklemiyor.

Dizüstü bilgisayarını alıyor.

Onu aramızdaki mutfak masasına koydu ve postalarımı açtı.

Gelen kutusunun yanındaki numara, bakmak istemediğim bir numara.

Sayfayı kaydırıyor.

Çoğu gereksiz şey. Promosyonlar. 2022'de abone olduğum ve bir kez bile okumadığım fotoğrafçılık bülteni. Kredi birliğinden aylık ekstremın hazır olduğuna dair bir hatırlatma. Eczaneden bir makbuz. Üç ay önce aldığım dondurulmuş mantı için bir kupon.

Sayfayı

kaydırıyor.

Duruyor. "Suz."

"Ne?" "Bu."

Bakıyorum.

Gönderen, tanımadığım bir isim: Iris Almeida. Konu başlığı:

"Çalışmalarınız — Sizinle konuşmak isterim."

"Aç şunu."

Açıyorum.

E-posta bir buçuk paragraf uzunluğunda.

Suzanne, geçen hafta Old Mission mekanındaki stüdyo gecesi arşivinde çalışmalarına rastladım. O zamandan beri lobideki çizimlerini düşünüp duruyorum. Oakland'da küçük bir galeri işletiyorum. E-postayla seni sıkmayacağım. Ne zaman vaktin olursa görüşmek isterim. Kahve benden. Baskı yok, gündem yok. Aşağıdaki numara doğru. Müsait olduğunda ulaş. — Iris.

Bir telefon numarası. Başka bir şey

yok. "Suz."

"Evet."

"Bu bir hafta önceydi."

"Biliyorum."

"Bir haftadır bunu saklıyordun ve bana söylemedin."

"Görmedim."

"Nasıl görmedin?" "Renée,

bilmiyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Onu ara." "Şimdi

mi?"

"Bugün. Şimdi değil."

"Tamam."

"Suz."

"Tamam. Bu öğleden sonra onu arayacağım. Söz veriyorum." Dizüstü bilgisayarını kapatır ve ısrar etmez.

Bunu bir ilerleme olarak kabul eder, lavaboya gider ve bulaşıklarını yıkamaya başlar. Masada otururum, elim dizüstü bilgisayarın kapalı kapağının üzerindedir ve Cade Nightingale'in kim olduğunu bilmeyen bir kişi tarafından görülüyor olmanın o küçük, alışılmadık hissini yaşıyorum.

Bir saat sonra Adrian'ı ararım.

Misafir yatağının kenarına otururum, nefes alırım ve numarayı çeviririm. İkinci çaldığında telefonu açar.

"Suzanne, senden haber aldığıma çok sevindim. Ben..."

"Adrian, imzalamayacağımı söylemek için arıyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Anlıyorum. Ele alabileceğim bir konu var mı?"

"Hayır. Teklif ile ilgili değil. Teklif cömertti. Aslında, profesyonel hayatımda aldığım en cömert teklifti, ki bunu teklif ederken sen de biliyordun. İmzalamıyorum çünkü artık senin asla benim temsilcim olmayacağını biliyorum. Beni Cade'e ulaşmak için kullanıyordun. İntikam almak için sanatımla oyun oynuyordun."

Sessiz kalır.

Sessizlik uzun sürüyor.

Konuştuğunda sesi farklıdır. Yumuşaklığı hâlâ oradadır. Ama altındaki sıcaklık düşmüştür.

"Bu tam olarak doğru değil." "Adrian."

"Suzanne, eserlerin iyi. Seni her halükarda imzalardım.

Ben — "

"Adrian, yapma."

Derin bir nefes alır. "Tamam."

"Beni kullandın. Özür dileme versiyonuyla ilgilenmiyorum. Ayrıca — ve aramamın asıl sebebi de bu — seninle Cade arasında haberci olmakla da ilgilenmiyorum."

"Suzanne."

"Senin bilmediğin bir geçmiş var."

Bir duraklama.

"Ne geçmişi?"

"Cade yedi yıldır bir sır saklıyor. Sana ne olduğunu söylemeyeceğim. Bence bunu duymayı hak ediyorsun. Sana bunu söyleyecek kişi ben değilim. Eğer öğrenmek istiyorsan, ona sor. Eğer duymaya hazırsan, sana söyleyeceğini düşünüyorum."

O cevap vermez. "Arayıp söylemek istediğim tek şey buydu."

"Suzanne, Cade Nightingale aşağılık bir adam. Sana babam hakkında ne anlattı bilmiyorum. Kendisi hakkında ne anlattı bilmiyorum. Her ne olursa olsun, kaynağını göz önünde bulundurmalısın. Hala vaktin varken bu ilişkidenden çıkmayı düşünmelisin."

"Adrian."

"İyi niyetle söylüyorum."

"Söylemiyorsun."

Sessiz kalır.

"Cade hakkında seninle tartışmayacağım. Senin benim temsilcim olmana ihtiyacım yok. Senin arkadaşım olmana ihtiyacım yok. Yedi yıldır sormak için beklediğin soruyu Cade'e sorman gerekiyor, çünkü cevap sandığın gibi değil. Bu senin için. Benim için değil. şimdi kapatıyorum."

"Suzanne — "

"Hoşça kal, Adrian."

Telefonu kapatıp misafir yatağının kenarına oturuyorum. Elim titriyor.

Telefonu yüzüstü yorganın üzerine koyup avucumu yorgana bastırıyorum. Marguerite'in okuldan ağlayarak geldiğimde bana yaptırdığı gibi dört saniye nefes alıp dört saniye nefes veriyorum ve titremem duruyor.

Kapı zili çalıyor.

Zil aldığında Renée ile mutfak masasında oturuyorum.

Chad kanepede oturuyor. Başını kaldırıyor. Renée de başını kaldırıyor. Hiçbirimiz kimseyi beklemiyoruz.

Renée kalkıyor.

Sesinin, bu dünyada sadece bir kişi için olduğu gibi düzleştiğini duyuyorum.

Ayağa kalkıp antreye
geçiyorum. Annem verandada.

Krem rengi bir palto giymiş. Saçlarını yine yeni boyatmış. Arkasında, merdivenlerin altında Darryl duruyor. Kot ceketiyle verandanın korkuluğuna yaslanmış.

"Suzanne."

"Beni nasıl buldun?"

"Dairede değildin. Burada olacağını biliyordum. Başka nereye gidebilirdin ki?"

Cevap vermiyorum.

"Tatlım, seninle bir dakika konuşmam lazım. Sadece bir dakika. Para... Bay Nightingale'in parası... bitti, bebeğim, nasıl olduğunu bilirsin. Beklemediğim bir iş çıktı. Onun için onu arar mısın? Geçen gün ona ulaşmaya çalıştım ama ilk seferki kadar nazik değildi, o..."

"Dur."

"Suzanne."

"Sen kendin git."

"Telefonuma cevap vermiyor,
bebeğim." "O zaman cevap
vermiyor."

"Suzanne."

Renée'yi geçip kapının eşiğinde duruyorum. "Git."

"Sadece konuşmak istiyorum."

"On beş yıldır senin konuşmalarını dinliyorum. Artık bıktım."

Tekrar deniyor. Cade'den, çekten ve onun cömertliğine ne kadar minnettar olduğundan bahsediyor, herkese erkek arkadaşımın ne kadar iyi bir adam olduğunu anlattığını, briç grubundaki kadınlara nasıl övündüğünü anlatıyor.

"Çek bir hataydı." "Suzanne

— "

"Para değil. Hata, herhangi bir miktarın yeterli olacağını düşünmekti. Çeki alıp beni rahat bırakmayacaktın. Her zaman geri dönecektin."

"Bu doğru değil — "

"Üniversite fonunu aldın. Onu aldın ve ona harcadın." Darryl'a bakmıyorum. "On üç ile on yedi yaş arasındaki yılları aldın ve onları bana küçük olduğumu öğretmek için kullandın. Bana resim yapmanın başkaları için olduğunu söyledin. Vücudumun erkeklerin kullanacağı bir şey olduğunu söyledin. Sensiz bir hiç olduğumu söyledin ve her gün seninle birlikteyken bir hiçten de az olduğumu kanıtlamak için uğraştın. Yaptığın şey buydu."

Ağzını açar.

"Ve yaptığın en kötü şey bunların hiçbirisi değildi. Yaptığın en kötü şey, beni on üç yıl boyunca Marguerite'in yanında bırakıp, onun benim olduğunu inanmamı sağlamaktı. Sonra o öldüğünde geri geldin ve on yıl boyunca orada olmamış olmanın sana beni hak ettiğini düşündün. Etmedi. Sana benden bir dakika bile hak kazandırmadı."

Renée yanıma gelir.

O da sesini yükseltmez. "Bir şeyi bilmelisin."

Annemin gözleri ona kayar.

"Annem sana ne düşündüğünü bana anlattı. Ölmeden önce anlattı. Seni incitmek istemediğim için on beş yıldır bunu içimde sakladım, ama artık saklamaktan yoruldum, sen de bu kapıdasın, o yüzden şimdi sana söyleyeceğim."

"Renée — "

"Dedi ki, 'Bu çocuğa sahip olduğum tek şeyi bırakıyorum ve bunu emanet olarak bırakıyorum çünkü eğer sana bırakırsam, kız kardeşim cenaze töreni bitmeden onu bir erkeğe harcayacak.'"

Annemin ağzı kapandı.

Renée durmadı.

"Dedi ki, 'Hayatım boyunca kız kardeşimi sevdim ve onun bu hale gelmesinden dolayı üzgünüm, ama ona kızımı bırakmadığım için üzgün değilim.' Ve bahsettiği kız, teyze — bahsettiği kız Suzanne'di. Suzanne annemin kızıydı."

Darryl kıpırdadı ve ilerlemeye başladı. Chad arkamızdaki kapı eşiğinde duruyordu.

Hiçbir şey söylemiyor. Kendi evinde uzun boylu bir adam ve Darryl onu görüyor.

Anneme bakıyorum.

"Bu, benim arkamda olduğum bir kapiya son kez geliyorsun. Eğer tekrar ararsan, buraya tekrar gelersen, herhangi biri aracılığıyla benimle iletişime geğersen, seni hayatımdan çıkarmak için elimdeki tüm yasal yollara başvuracağım. Yaklaşmama emri alacağım. Seni tanıyan herkese ne yaptığını anlatacağım. On beş yıldır sessiz kaldığım gibi bu konuda da sessiz kalmayacağım."

"Suzanne — "

"Sen benim annem değilsin. Marguerite annemdi." Ağzı açılır.

Hiçbir şey çıkmaz.

Kapıyı kapatıp kilitliyorum.

Elim kapıda, giriş holünde duruyorum. Renée kolunu omuzlarıma doluyor.

Ağlamıyor

um. Nefes

alıyorum.

O akşam Iris'i arıyorum.

Ne söyleyeceğimi planlamıyorum. Numarayı çeviriyorum. Telefonu açıyor. Adımı söylüyorum. E-postasına cevap verdiğimi söylüyorum. Görüşmek istediğimi söylüyorum.

Sıcak davranıyor. şaşırmamış.

"Haftanın herhangi bir günü uygun. Kahve içelim mi? Körfezin hangi bölgesindesin ?"

"Doğu. şu anda Berkeley'de kuzenimde kalıyorum." "Berkeley kolay. Perşembe nasıl?"

"Perşembe iyi."

"Sabah 11:00? Solano'da çok sevdiğim bir yer var." "Sabah 11:00."

"Sana adresi gönderirim. Aradığın için çok mutluyum, Suzanne."

"Ben de."

Telefonu kapatıyorum.

Misafir yatağının kenarına oturup
Marguerite'in fotoğrafına bakıyorum.

Üç gündür ilk kez kendime izin verip onu düşünüyorum.

Bütün hafta kendime izin vermemiştim. Onu, koridorun karşısındaki odada, eskiden annemi lavabonun altındaki dolapta tuttuğum gibi tutuyordum — orada, kapalı, açılmamış. Şimdi açıyorum.

Ben buradayken üç gün boyunca gelmedi. Yarın geri dönmeyeceğim.

Bekleyeceğim.

Bekleyeceğim çünkü zihnim bundan kurtulacak. Güçlüyüm, kafam net ve perşembe günü bir galericiyle randevum var. Onsuz da hayatım olmaya devam edebilecek bir hayat. Zihnim iyi olacak.

Emin olamadığım şey kalbim.

Ona bu kelimeyi söylemedim. Renée'ye de söylemedim. Bu hafta içinde bulunduğum hiçbir odada kendime tam bir cümle halinde söylemedim.

Şimdi söylüyorum.

Karanlıkta, kuzenimin evindeki misafir odasında, komodinin üzerinde Marguerite'in fotoğrafı ve aşağıda Chad ile Renée'nin bulaşık makinesini doldururken çıkardıkları uzak sesler eşliğinde, söylüyorum.

Onu seviyorum.

Bir süredir seviyorum.

Ne zaman geleceğini bilmiyorum.

Doğru şekilde gelecek mi bilmiyorum. Yine de bekleyeceğim.

23. Cade

Randevuyu sabah 7:00'ye alıyorum.

Telefondaki resepsiyonist bana en erken saatin 11:00 olduğunu söylüyor. Kabul ediyorum. Sigortam olup olmadığını soruyor. Hayır diyorum. Daha önce terapi gördüm mü diye soruyor. Hayır diyorum. Telefonda kısa bir duraklama oluyor ve sonra bana o saatte randevumu ayarladığını, 412 numaralı odaya gelmemi ve fotoğraflı bir kimlik getirmemi söylüyor.

Duş alıyorum. Giyiniyorum. Yemek yemiyorum. İçmediğim bir fincan kahveyle mutfak tezgahına oturuyorum ve kırk dakika boyunca ocağın üstündeki saate bakıyorum. Saat 10:00'da arabaya biniyorum.

Bina, binlerce kez önünden geçip de fark etmediğim bir yan sokakta. Dördüncü kat küçük. Koridordaki halı, 2003'ten beri orada duran türden. 412 numaralı odanın kapısı, üzerinde tanımadığım bir yazı tipiyle onun adının yazılı olduğu sade bir ahşap kapı.

Bekleme odasındaki sandalyede dokuz dakika oturuyorum. Ayağa kalkıp tekrar oturuyorum.

Kapı açılıyor.

Kadın 60'lı yaşlarında. Saçları gri ve kısa kesilmiş. Annemde gördüğüm türden bir kazak giyiyor. Elini uzatıyor, ben de elini sıkıyorum, sonra ofisin içini işaret ediyor ve ben içeri giriyorum.

Oda küçük, içinde iki sandalye, alçak bir masa ve başka bir binanın yan tarafına bakan bir pencere var. Sandalye beni etkilemeye çalışmıyor. Masada henüz içinde hiçbir şey olmayan bir dosya var.

Oturuyoruz.

"Sizi buraya getiren nedir?"

"Bir kadın beni terk etti. Sebep benim. Bunu nasıl düzeltebileceğimi bulmaya çalışıyorum."

O başını salladı.

"Buraya onu geri kazanmak için mi geldiniz, yoksa daha iyi bir insan olmak için mi?"

Ağzımı açıp kapatıyorum. Bu soruyla baş başa kalıyorum.

"İlki." "Mmm..."

"Bu yanlış mı?"

"Yanlış değil. Sana hangisinin cevabı daha zor diye soruyorum."

Ona bakıyorum.

Bana cevap vermez. Sandalyesinde öne doğru eğilip ikinci seçeneği söylemez. Sadece, kırk yıldır bunu yapan ve her zamanki gibi beklemeyi seçen bir kadının okunamaz sabrıyla bana bakar.

Bana babamdan soruyor.

Ona düşündüğümünden daha az kelimeyle cevap veriyorum.

Bana o kadından soruyor.

Ona daha da az kelimeyle cevap veriyorum.

Başka bir şey hakkında kurduğum cümlelerin ortasında bu konuya geliyorum.

" — ve bu yüzden tüm yetişkin hayatımı, kimsenin içime ulaşamayacağı bir hayat kurmakla geçirdim. Bu konuda iyiyim. İşe yaradı. Yirmi yıldır ulaşılamaz durumdayım. Sorun şu ki, içime almak istediğim bir kadınla tanıştım ve bunun yerine onu idare etmeye devam ediyorum. Onu kaybedeceğimden korktuğum her seferinde, onu daha sıkı tutuyorum. Ve onu her sıkı tuttuğumda, onun nefes alabileceği alan azalıyor. En çok korktuğum şeyi yapıyorum ve bunun bedelini ödüyorum."

Bunu söylediğim için beni tebrik etmiyor. "Sence ne yapmalısın?"

"Dur."

"Durmak, kulağa geldiği kadar kolay değil." "Biliyorum."

"Öyle mi?"

Ona bakıyorum.

"Bay Nightingale, bu ofiste gördüğüm, işleri iyi idare eden erkekler, durmakta en çok zorlanan erkeklerdir. İdare etmek, kendinizi güvende tutmak için kurduğunuz bir mekanizmadır.

Bunu yirmi yıldır kullanıyorsunuz ve işe yarıyor. Sizden bunu bir saat içinde ortadan kaldırmanızı istemeyeceğim."

"Ne soruyorsun?"

"Onu aramaya başladığında fark etmeni. İlk on sefer fark ettiğinde, onu çoktan kullanmış olacaksın. Sonraki on seferde, tam ortasında kendini yakalayacaksın. Ve sonunda, ona uzanmak zorunda kalmadan önce farkına varacaksın. İş bu. Bu iş göz alıcı değil ve bu hafta gerçekleşmeyecek."

Bunu
kafamda
sindiriyorum.

"Tamam."

Bir saat dolmadan on beş dakika önce ayağa kalkıyorum. "Gidiyorum."

"Sorun değil."

"Ben... teşekkür ederim."

İçtenlikle
söylüyorum.

O başını salladı.

"Müsait olduğunda bir daha gel."

Çıkıp binanın otoparkındaki arabama oturuyorum. Telefonumu çıkarıyorum.

Dört gündür onunla iletişime geçmedim.

Üç taslak yazıyorum. Üçünü de siliyorum. İlki çok uzun. İkincisi çok kısa. Üçüncüsünde "*lütfen*" kelimesi iki kez geçiyor ve Suzanne'e "*lütfen*" kelimesinin iki kez geçtiği bir mesaj gönderemem.

Gönderdiğim mesaj kısa.

 Neredesin? Gelip konuşmak istiyorum. — C

Telefonu yüzüstü yolcu koltuğuna koyuyorum. Cevap beklemiyorum.

Araba kullanıyorum.

Telefon çaldığında köprüdeyim. Kenara çekiyorum. Mesajı okuyorum.

 Bir adres. Berkeley.
Renée'nin evi.

Başka bir şey yok.

Arabayı tekrar yola çıkardım.

Mahalle, salı günü saat 14:00'te bir yerleşim caddesinin olabileceği kadar sessiz. Ev, bloğun sonunda. Beyaz dış cephe. İki sallanan sandalyenin bulunduğu bir veranda. Bir mevsim boyunca kendi haline bırakılmış küçük bir ön bahçe.

Arabayı park ettim, bir dakika oturdum ve indim. Kapıyı çaldım.

Renée kapıyı açtı.

Bana uzun uzun baktı. Merhaba demedi. Yüzü, kuzeniyle dört gündür iletişim kurmadığım süre boyunca, gelirsem beni içeri alıp almayacağına karar vermiş bir kadının yüzüydü.

"Bunu düzeltmek için buradaysan, onun sensiz de gayet iyi olduğunu bilmelisin."

"Biliyorum."

"Sana bunu bilgi olarak veriyorum. Bununla ilgili bir şey yapmanı istemiyorum."

"Renée."

"Ne?"

"Teşekkür ederim."

Beni bir saniye daha inceledikten sonra kenara çekildi.

"Mutfakta."

Elinde bir fincan çay ile tezgahın başında duruyor ve sesimi duyunca dönüyor.

Yüzünde her zamanki o küçük hareket belirir — kapanmadan önceki o parıltı — ama bu sefer tam olarak kapanmaz. O parıltıyı korur. Kendini bana gösterir.

Kapının eşiğinde duruyorum ve mutfığa girmiyorum.

"Bu sabah birini gördüm."

Bekliyor.

"Bir terapist. Birdenbire aklıma geldi. Yalnız gittim. Bir saatten az kaldım."

Hiçbir şey söylemiyor. Nefes alıyorum.

"Her konuda haklıydın. Sana güvenmek yerine seni idare ediyordum. Adrian kapıya geldiği gece yine aynısını yaptım. Bana bir şeyin sana ait olduğunu söylemeye çalıştığın her seferinde aynısını yaptım. Sebep bendeydi, Suzanne. Sende değildi. Bunun üzerinde çalışacağım. Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ama yapacağım."

Çayı tezgahın üzerine koydu.

"Maddox'a söyleyeceğim. Bugün, eğer benimle gelersen. Bunu üstlenmeni istediğim için gelmeni istemiyorum. Bunu birlikte yapıyoruz, yoksa yanlış yapıyorum, o yüzden gelmeni istiyorum."

Bir an konuşmaz. Mutfağın karşısına geçer. Karşımda durur.

"Seni seviyorum."

"Suzanne."

"Seni bir süredir seviyorum." Bir saniye konuşamıyorum.

Mutfak, sevdiğiniz biri, o kadar uzun zamandır duymayı beklediğiniz bir şey söylediğinde, bedeninizin henüz bunu sindirecek yeri olmadığı için odaların yaptığı gibi donup kalır. Her şey, içeri girdiğim zamanki gibidir — ışık, su ısıtıcısı, hatta buzdolabındaki takvim — hâlâ Salı günüdür.

Elimi tutuyor.

"Ve evet, seninle geleceğim."

Onu kendime çekiyorum.

Göğsüme yaslanır, vücudu kollarımın kıvrımlarına sığar. Başım dönmeyi bırakıp dünya tekrar eksenine oturana kadar onu uzun süre kucaklarım.

"Lütfen eve gel."

"Cade."

"Bu gece. Lütfen. Orada bir gece daha yalnız kalamam. Kalabiliyormuş gibi davranıyordum. Yapamıyorum."

Yaka kısmıma doğru gülüyor.

"Tamam."

"Evet?"

"Evet, Cade."

Ertesi sabah dairenin oturma odasından Adrian'ı arıyorum.

İkinci çalınıŖta telefonu açtı. Sesi

ŖaŖırmıŖ gibi gelmedi.

"Adrian."

"Cade."

"Bugün seninle görüŖmek istiyorum. Bir saat sonra. Ŗehir merkezindeki Park'ın lobisinde. Cresswell'de değil."

Bir duraklama. "Tamam."

"Hiçbir Ŗey getirme. Gerekli olanları ben

getiririm." "Tamam."

Telefonu kapatıyorum.

Suzanne elimi sıkıyor. Birlikte

otele gidiyoruz.

Park'ın lobisi küçük ve sessiz, içinde tek bir alçak masa ve üç koltuk var. Otel, toplantı yapmak isteyen yaŖlı konuklar için burayı ayırmıŖ. IŖık loŖ. Kapının dışındaki koridorda paranın getirdiği küçük, düzgün bir sessizlik var.

Adrian çoktan oradadır.

Biz girince ayağa kalkar ve elimi sıkar.

Suzanne'in elini de sıkıyor. Elini bir an tutuyor. Sakin ve bu sefer rol yapmıyor.

Oturuyoruz.

Klasörü masanın üzerine

koyuyorum. Özür dileyerek

baŖlamıyorum. İŖe

baŖlıyorum.

Adrian'a notları tek tek anlatıyorum. Henrik Maddox'un satın almadan önceki yıllarda ne yaptığını anlatıyorum. Ağının 2014'ten beri kullandığı sözleşme Ŗablonunu. AŖırı yüksek yüzdeleri. Galerinin eserleri ödeme yapmadan yedi yıla kadar elinde tutmasına izin veren maddeyi. Dokuz Ŗehirde yeni yetenekli sanatçılara sistematik olarak düşük ödeme yapılmasını. Bu sanatçılardan üçünün adını veriyorum. Son yetmiŖ iki saat içinde üçüyle de konuŖtum. Üçü de isimlerinin kullanılmasına izin verdi.

Adrian'a avukatlarımın 2017 ilkbaharında hazırladığı durum tespiti dosyasını tek tek inceledim.

Önündeki klasördeki notların kopya olduğunu söylüyorum. Onları saklayabilir. Asılları güvenli bir yerde. Adını verdiğim sanatçıları arayarak her şeyi doğrulayabilir.

"Baban aynı anda iki şeydi, Adrian." Hareket etmiyor.

"O, senin sevdiğin bir adamdı. Aynı zamanda insanlara zarar veren bir adamdı. Her ikisi de doğru. Senden ikisi arasında seçim yapmanı istemiyorum."

Klasöre bakmıyor. Bana bakıyor.

"Bu belgeleri yasal yollardan elde ettim. Bunu yaptım çünkü kanıtlar açıktı ve onun incittiği insanlar onu durduracak güce sahip değildi. Nedenini hiçbir zaman kamuoyuna açıklamadım. Yedi yıl boyunca kendime sessizliğin sağduyu olduğunu söyledim. Öyle değil. Bu korkaklıktır. Yazmadığım bir hikayede kötü adam olmak, gerçeği anlatmaktan daha kolaydır."

Nefes alıyorum.

"Üzgünüm, Adrian."

Bana bakıyor.

"Satın alma için değil. Satın alma gerekliydi. Sessizlik için. Sessizlik sana yedi yıla mal oldu. Sana buna mal oldu. Hayal ettiğin adam benim olduğum adam değil ve sana gerçeği söylemek, onu duyacağına güvenmek anlamına geldiği için onu hayal etmene izin verdim. Sen yirmi üç yaşındaydın. Ben de yirmi üç yaşındaydım. Bir korkak gibi bir seçim yaptım."

Duruyorum.

O, bu süre boyunca tek kelime etmedi.

Yüzü, ezberlediğini sandığı bir tarihi okurken bölümlerin sırasının farklı olduğunu fark eden bir adamın yüzü gibiydi.

Suzanne konuşuyor.

Bana bakmadan konuşuyor.

"Adrian."

O dönüyor.

"Toplantılar sırasında. Üç haftalık toplantılar boyunca. Sanatçıları önemseyen bir adam gördüm. Gerçek bir zevke sahip birini gördüm. Gerçek bir sabır. Bana gösterdiğin portföy sadece uzun vadeli bir plan değildi. Aynı zamanda gerçek bir iş yapıyordun."

Sessiz kalıyor.

"Acın gerçek. Kurduğun şirket — özenle yerleştirdiğin dört sanatçı, bir yıl boyunca gösterdiğin sabır — hepsi gerçek. Uzun vadeli plan da öyle. Babanın haline geldiği şey de öyle. Sekiz yaşındayken babanın olduğu adam, öldüğünde olduğu adamla aynı değil, ve bu iki adamı da sen taşımak zorundasın, ve onlarla ne yapacağına sen karar vereceksin."

Derin bir nefes verdi.

"Kaybettiğin şey için üzgünüm."

Yüzünde, saklamaya çalışmadığı bir ifade belirir.

Konuşmaz.

Klasöre, kapalı kapağa ve masanın üzerine bıraktığım kaleme bakar. Bakışları omzumun üzerindeki duvardaki küçük çerçeveli resme kayar.

Derin bir nefes alır. "Zamana ihtiyacım var." "Elbette."

"Kamuoyuna herhangi bir adım atmayacağım. Ben... Ne yapacağımı bilemem."

Neredeyse gülümser gibi bir ifade takınır. Bu odada yüzünün gösterdiği ilk samimi ifade budur.

Ayağa kalkıp elimi sıkıyor.

Suzanne'in elini benimkinden bir an daha uzun tutar.

"Seninle tanıştığıma sevindim. Böyle olsa bile."

"Ben de, Adrian."

Gidiyor.

Kapı arkasından kapanır.

Salon sessizdir.

Klasör aramızdaki masanın üzerinde duruyor. Kopyaları bırakmış. Artık bana ait olmayan, yanında taşıdığı şeyler dışında hiçbir şey almamış.

Ona bakıyorum ve masanın üzerinden elini tutuyorum. "Seni seviyorum."

Bu, son bir çaba olarak söylenen bir söz değil. Çaresizce söylenen bir söz değil. Giriş holünde, elini kapıya dayamışken söylenen bir söz değil. Bu gerçek ve bunu söylüyorum çünkü söylememek için hiçbir neden yok.

"Ben de seni seviyorum."

Masadan eğilip onu öpüyorum.

Bu ilk öpücük değil. Sokaktaki öpücük değil. Santa Barbara'daki süitteki öpücük değil. Bu, öncekilerin bilmediği bir şeyi bilen bir öpücük; masanın karşısındaki kadının kaldığı ve masanın bu ucundaki erkeğin, yetişkin hayatında ilk kez, bunu duyması gereken bir odada gerçeği söylediği bir öpücük.

Geri çekildiğimde, yüzü kızarmış, yorgun ve burada.

Ona bakıyorum ve daha önce hiç hissetmediğim bir sükunetle, hayatımın geri kalanında bunu onunla yapacağımı düşünüyorum.

Bunu söylemiyorum.

Söylememe gerek yok.

Elini sıkıyorum.

Salonda uzun süre oturuyoruz.

Epilog

Cade

Adrian'la konuşmamızdan dört ay sonra.

Kapısı kapalı çalışma odamda, elimde kadife bir kutu var.

Kutu, Maiden Lane'deki küçük bir kuyumcudan. İçindeki yüzük, onun bir tepsiden seçeceği türden bir şey değil, ama onun için benim seçtiğim yüzük — ince altın bir çerçeve içinde soluk yeşil bir taş, elmas değil. O taktığında, sanki hayatı boyunca sahip olduğu ve az önce hatırladığı bir şey gibi görünüyor.

Yüzüğün bende olduğunu bilmiyor.

Bu gece evlenme teklif edeceğimi bilmiyor.

Kırk dakikadır yatak odasında. İki saat önce sergiden döndük, saçları açılmış, ayakkabıları çıkmış haldeydi ve kapalı kapının arkasından mırıldanıyor.

Sergi, Oakland'daki Iris'in galerisindeydi. Altı parça. Bu sabah yerel gazetede küçük bir haber çıktı. Altı parçadan üçü satıldı. Iris ona, sessizce, bir ilk serginin böyle hissettirmesi gerektiğini söyledi. Suzanne bana, daha da sessizce, henüz hiçbir şey hissetmediğini çünkü titremesini durduramadığını söyledi.

Bu akşam onu o galeride izledim.

Onun, kendisine ait bir eserin yanında durduğunu ve bir kişinin, eserin kendisinde yarattığı etkiyi kelimelere dökemeyen bir hayranlıkla anlattığını izledim.

O da geri çekilmedi.

Onlara teşekkür etti.

O odada, kendi sesiyle, kendi adına onlara teşekkür etti.

Arka odada iki dakika oturmak zorunda kaldım çünkü boğazım yıllardır hissetmediğim bir şekilde kurumuştı ve sıkışmıştı.

Bu geceyi iki nedenden dolayı seçtim.

Birincisi, müzayededeki salon benim dünyamla dolu olacak. Beau. Vivienne. Henry. Theo. On yıldır yanımda duran her koleksiyoncu, yönetim kurulu üyesi ve eski dostum. İkincisi, ona henüz sunmadığım tek versiyon, salonun izlediği versiyon.

O, salonun izlemesini hak etti.

Ben de bunu ona sunan adam olma hakkını kazandım.

Kutuyu ceketimin iç cebine koyuyorum.

Beau'ya mesaj atıyorum.

Hazır.

Üç saniye içinde cevap verdi.

Üzerine kusmamaya çalış.

Neredeyse gülümsüyorum.

Yatak odasının kapısı
açılıyor. Kız mırıldanarak
çıkıyor.

Cebimdeki yeşil taşın renginde bir elbise giymiş. Madalyonu takmış. Saçları açık. Annemin ona verdiği ve dört aydır hiç çıkarmadığı o küçük altın küpeleri takmış.

Beni görünce duruyor.

"Yakışıklısın."

"Benimkine

benziyorsun." "Cade."

"Öyle."

Bana doğru geliyor. Aylardır yaptığı gibi ceketimin yakasını düzeltiyor — küçük, özel bir hak iddiası.

Geri adım atıyor.

"Bekle."

"Ne?"

"Sana bir şeyim var. Gitmeden önce." "Suzanne.

Zaten geç kaldık."

"Biliyorum."

Dönüyor. Koridordan stüdyoya girip kayboluyor — üç ay önce kahve içerken, kuzey ışığı olmasını istediğini söylediğinde onun için yaptırdığım oda. Hafta sonuna kadar daireye bir müteahhit çağırmıştım.

Göğsüne bir tuval sıkıca bastırarak geri gelir.

Tuvalin arkası bana dönük. Alt dudağının içini ısıırıyor, tıpkı birine beklemediği bir hediye verip vermemeye karar verirken yaptığı gibi.

Tuvalini bana doğru çeviriyor.

Tablo, büyük bir kitap boyutunda. Bir adam yatakta yatıyor.

Sol bileği, başının üzerindeki demir çerçeveye kelepçelenmiş. Sağ eli serbest. Anahtar, tam olarak 30 cm uzakta, ulaşamayacağı bir yerde, komodinin üzerinde duruyor. Çarşaf yok. Adamın yüzü kapıya dönük. Bekliyor.

Tüm resim sıcak altın rengi bir ışıkla aydınlatılmış. Bu ışık, sabah saat 11'de perdeler yeni açıldığında bir otel süitinin büyük penceresinden içeri süzülen ışık. Çirkin olması gereken bir şeyi güzel kılan türden bir ışık.

Uzun bir süre konuşmuyorum.

"Suzanne."

"Mmm..."

"Bunu ne zaman çizdin?"

Omuzlarını silkiyor.

Omuzlarını hafifçe kaldırıyor. Gözleri parlıyor.

"Görüyorsun," diyor bana, "sır saklayabilirim."

Odanın karşısına geçiyorum.

Yüzünü ellerimle kavrarım.

Onu öperim.

Onu, akılcı olmaktan çok uzak bir şekilde uzun süre öperim; çünkü 500 kişinin katılacağı bir müzayedeye 40 dakika geç kalmışız ve ben, hayatımın geri kalanını yeniden tanımlayacak o anı kardeşimle çoktan ayarlamış durumdayım.

Geri çekiliyorum.

"Bunu yapabileceğini biliyorum."

"Cade."

"Yapabileceğini biliyorum,
bebeğim." "Beğendin mi?"

"Suzanne."

"Beğendin mi?"

"Çok beğendim. Seni seviyorum. Şu anda buna düzgünce bakamıyorum, yoksa bu daireden çıkamayacağım, ve bu gece bu daireden çıkmam için çok özel bir nedenim var."

Gülüyor ve tabloyu içinde bulunduğu yumuşak beze tekrar sarıyor. Onu kapının yanına koyuyor ve koluna giriyor.

Çıkıyoruz.

Müzayede salonu doludur.

Beş yüz kişi. On yıldır geldiğim aynı oda. Kuzey duvarındaki uzun pencere sırasından görünen aynı körfez manzarası. Beau'nun her yıl kiraladığı aynı yaylı dörtlüsü, çünkü çellocu, onun ikinci sınıf öğretmenin kızı.

İçeri girdiğimizde herkes başını çeviriyor.

Benim için başların dönmesine alışkınım, ama onun için dönmesine alışkın değilim.

Hoşuma gidiyor.

Vivienne bizi ilk gören oluyor. Suzanne'i iki yanağından öpüyor. Kolumu, iç cebimde ne olduğunu tam olarak bildiğini ve bunu üç hafta önce annesinin hangi renk taş taktığını sormak için onu aradığımdan beri bildiğini gösteren o kendine özgü küçük hareketle sıkıyor.

Henry, gri takım elbisesiyle onun arkasında duruyor, şakakları biraz çökmüş görünüyor. O gün migreni olduğunda ve yokmuş gibi davrandığında böyle görünür.

"Henry."

"Cade."

"Nasılsın?" "İyiyim."

"İyi değilsin." "İyiyim,

Cade."

"Anne."

"Sabah saat 4'te migreni tuttu. Ona evde kalmasını söyledim. Bana kızacağımı söyledi. İşte bu yüzden burada, kendini feda eden bir kahraman gibi davranıyor."

Henry'nin başının yanına bir öpücük
kondurur. Henry memnun değilmiş gibi
davranır.

Theo kollarını açarak diğer yönden bize doğru koşar.

"Seni adi herif." "Theo."

"Kaliforniya'dasın ve bana mesaj atmadın." "Sen
Monako'daydın."

"Bu mazeret değil, Cade."

Suzanne'e sarılır, sonra bana. Omzuma vurduğu şaplak o kadar sert
olur ki, yüzük kutusu kaburgalarımın baskı yapar ve neredeyse gülmekten
patlarım.

Suzanne'e dönüyor.

"Arkadaşım fazla otoriter mi davrandı?"

"Her zamanki gibi."

"Güzel. Onunla kal. Karamsar olduğunda olduğundan daha zorba
olduğunda daha eğlencelidir. On bir yaşından beri tanıyorum onu."

"Theo."

"Sadece gerçeği söylüyorum,
Cade." Odanın içinden
geçiyoruz.

Suzanne, son dört ayda bu tür etkinliklerin üçünde tanıştığı insanları
selamlıyor. Artık bu tür ortamlarda rol yapmadan sergilediği bir soğukkanlılığı
var. Bu onun gerçek hali. Salonun diğer ucundaki bir koleksiyoncuya,
satmamaya karar verdiği bir eseri hakkında konuşuyor ve koleksiyoncu —
1987'den beri bu şehirde sanat eseri satın alan bir adam — erkeklerin
peşine düşmeye karar verdikleri bir sanatçıya eğildikleri gibi ona doğru
eğiliyor.

Onu 1 metre uzaktan
izliyorum. Yutkunmak için
kendimi zorluyorum.

Yüzük göğsüme değiyor.

Mazeret uydurup bara
gidiyorum.

Beau yolun yarısında beni durduruyor.

"Bana onu kaybetmediğini söyle."

"Kaybetmedim."

"Bunu yapacağını söyle." "Yapacağım."

"Cade."

"Ne?"

"Barmen, yüzüme karşı, içkimi bir kez daha o şekilde sipariş edersem barı kapatacağını söyledi."

"Beau."

"O bir *kabus*, Cade." "Onu sen işe aldın."

"Çünkü o şehirdeki en iyi barmen ve ben bu konuda taviz vermeyeceğim. Ama şunu yaparken yüzündeki ifadeyi *görmeliydin*..."

"Beau."

"Ne?"

"Yirmi dakika sonra kız arkadaşıma evlenme teklif edeceğim. Hayatımı yaşamaya devam edebilmem için barmen sorununu tek cümleyle özetler misin?"

"Benden *nefret ediyor*."

"Bu bir cümle oldu. Teşekkürler."

Bara doğru yürüyorum.

Arkasındaki kadın 20'li yaşların ortalarında. Siyah saçları sıkıca geriye toplanmış. Gülümsemiyor. Bir elinde bir şişe tutuyor, diğer eliyle bir misafiri işaret ediyor ve misafir, bu hareket üzerine tezgahdan bir adım geri çekiliyor. Misafir ayrılıyor. Kadın yerine geri dönüyor.

"Ne?"

"Bir kadeh beyaz şarap. Açık olan ne varsa."

Başını kaldırmadan otuz saniye içinde hazırlıyor ve bardağın üzerinden kaydırıyor.

Başka bir şey isteyip istemediğimi sormuyor.

Bardağı alıp isim etiketine bakıyorum.

Sabrina.

Beau'nun önümüzdeki bir yıl boyunca mutsuz olacağı barmen meselesinden daha acil bir meselem var.

Suzanne'in yanına geri dönüyorum.

Yirmi dakika sonra, Beau odanın önündeki küçük yükseltilmiş platforma çıkar. Mikrofonu eline aldığı anda yaylı dörtlüsü çalmayı keser.

Planlanan müzayedede duyurusunu yapıyor. Müşterilere teşekkür ediyor. Gecenin en yüksek tekliflerini açıklıyor — bir Vargas

eseri 180.000 dolar, bir Diego eseri 220.000 dolar, adını anlamadığım bir heykel 300.000 dolar.

Bir an durur, sonra sırtarak gülümser.

"Şimdi. Kardeşimin söylemek istediği bir şey var." Suzanne bana döner.

Yüzünde bir anda birçok duygu belirir. Önce tanıma.

Sonra panik. Sonra ikisinden de daha yumuşak bir üçüncü duygu. "Cade."

"Benimle gel."

"Cade..."

"Benimle gel, bebeğim."

Elini tutarım.

Onu platforma götürürüm.

Yüzünde hem gülme hem de ağlama arasında bir ifadeyle bana bakıyor. Elbisesi dizlerinin etrafında dalgalanıyor. Madalyon, avizenin ışığını yansıtıyor.

Mikrofonu alıyorum.

İhtiyacım yok. Sesimi yükseltmiyorum. Oda, beş yüz kişinin aynı anda orada olmaya karar verdiği zamanların sessizliğine bürünmüş.

Ona bakıyorum.

"Bir aydır bunu yapmak için doğru yeri bulmaya çalışıyordum."

O bana bakıyor.

"Doğru yerin, onun olduğu yer olduğunu anladım."

Odadan bir ses geliyor.

"Onu seviyorum."

Bir saniye gözlerini kapatıyor. Gözlerini açıyor. "Hayatımın geri kalanında onu seveceğim."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, iç cebimden kutuyu çıkarıyorum ve açıyorum.

Ona bakıyorum.

"Suzanne Jenkins, benimle evlenir misin?"

Adını bitirmeden başını sallıyor. "Evet, Cade. Evet."

Ağlıyor, gülüyor ve ben ayağa kalkmadan bana uzanıyor.

Oda coşuyor.

Beau, platformun kenarından uygunsuz bir şeyler bağıyor. Vivienne şampanyasına gözyaşlarını döküyor. Henry, elini onun beline dayamış. Theo uluyor. Iris, elini ağzına kapatmış, odanın arkasında bir yerde duruyor.

Yüzüğü parmağına takıyorum.

Soluk yeşil taş ışığı yansıtıyor.

Elini aşağıya, sonra bana bakıyor. Gözleri ıslak. Kasım ayında verandada, Renée'nin mutfak tezgahında, kendini toparlamaya çalıştığı her an yaptığı gibi yanağının içini ısıyor — parça parça.

"Cade."

"Evet."

"Bu gerçek."

"Bu gerçek,
bebeğim." Ayağa
kalkıp onu
öpüyorum.

Geri çekildiğimde alnımı alnına dayıyorum. Arkamızda bir yerlerden gürültü geliyor. Umursamıyorum.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ağzına doğru gülümsüyorum.

"Yakında Bayan Nightingale olacaksın."

Gülüyor ve beni tekrar öpüyor.

Oda hâlâ hareketli. Beau hâlâ bağıyor. Vivienne hâlâ ağlıyor. Yaylı dörtlüsü, az önce çaldıklarından daha neşeli bir parça ile yeniden başlamış.

Hiçbirini düşünmüyorum.

Dairemizin kapısının yanında yumuşak bir beze sarılmış tabloyu, sıcak altın ışığın içindeki yatakta kapının açılmasını bekleyen adamı ve bu tabloyu çizen kadını düşünüyorum.

Hayatımın geri kalanını düşünüyorum.

Geri çekiliyor, parmağındaki yüzüğe, sonra bana bakıyor. Elini aramızda tutuyor, böylece taş avizenin ışığını yansıtıyor, bir an hiçbir şey söylemiyor ve sessizlik odadaki en gürültülü şey oluyor.

Sonunda konuşuyor.

"Marguerite bunu severdi." "Yarın bana ondan bahset."

"Tamam."

"Bana her şeyi anlat."

"Cade."

"Her şeyi. Bana anlatabileceğin her şeyi."

Bir kez başını sallar ve elimi sıkar.

Arkamızda yaylı dörtlüsü bir vals çalmaya başlar. Beau hâlâ bağırılmaktadır.

Birlikte platformdan aşağı iniyoruz.

Devamı Don't Go'da

Yazar Hakkında

Merhaba, ben Harper!

Benim için özel olan her hikayenin ortak bir yanı var: hayranlık uyandıran bir kahraman ve ona yakışacak kadar güçlü bir kahraman.

Koruyucu alfa erkekler, inatçı milyarderler ve savaştıkları kadar şiddetle seven sert erkekler bulacaksınız.

Rahatınıza bakın, bir sonraki favori aşk hikayeniz burada sizi bekliyor. ♡
